

PARTİZAN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ

BÜLTENİ

■ ÖNCE ÇOCUKLARIMIZI SAVUNUYORDUK, ŞİMDİ ONLARIN DÜŞÜNCELERİNİ

■ OCAK 2019

gözlerinde umut dokunanlar çağırıyor

VER ELİNİ

KAVGA

BÜYÜSÜN

DÜŞÜNCELERİMİZİ
TUTSAK AİLELERİ

KONSER

KOMA GÜLEN XERZAN
GRUP İSYAN ATEŞİ
ABDAL HALUK TOLGA İLHAN
ÖZLEM GERÇEK
ALİYAR NİHAN

KONUŞMACILAR

YENİ YAŞAM GAZETESİ TEMSİLCİSİ
SENDİKA TEMSİLCİLERİ
YENİ DEMOKRASI TEMSİLCİSİ
TEMEL DEMİRER

MEZOPOTAMYA DANS
4KAPI40MAKAM
ŞİİR DİNLETİSİ

YENİ DEMOKRASI MÜCADELESİNDE
SARIL GÜNE SARIL SAATE

BİR ADIM DAHA İLERİYE!

17 ŞUBAT

16:00

ORTAOYUNCULAR SAHNESİ
(HALEP PASAJI, İSTİKLAL CAD.)
TAKSİM/İSTANBUL

Yeni Demokrasi

gazetesi

İÇİNDEKİLER

■ ÖRGÜTLÜ BİR HALKI HIÇBİR KUVVET YENEMEZ!.....	4
■ AİLELERİMİZ BU MÜCADELENİN SAHİPLERİDİR.....	7
■ ONLAR NE İLK NE DE SON GİDENLERİMİZDİR!.....	12
■ GÜZEL VE GÜLMEZ ANALARA.....	13
■ SON ANNE KALANA KADAR MÜCADELEMİZ SÜRECEK.....	17
■ İÇERDE DIŞARDA HÜCRELERİ PARÇALA.....	20
■ YA SİLAHLARIMIZ SUSACAK YA DA ONLAR YAŞAYACAK.....	23
■ ÇİĞDEM VE NERGİZ: TESLİM OLMAK YOK, DİRENİŞE DEVAM.....	28
■ BAHARIN İLK MÜJDECİSİDİR CEMRE; ÖZLEMİ, ZİLANI, EKİNİDİR.....	31
■ SEFKAN YOLDAŞIN DİRENİŞİNİ DUYMADINIZ MI?.....	36
■ BİZLE AYNI PATİKAYA GİRİP İLERLİYORSUNUZ.....	37
■ “DEVİRİMİN ATAK, BİLGİLİ, FEDAKAR KADROSU”: CEM YOLDAŞ.....	39
■ MÜTEVAZİ VE GÖRÜNMEYEN KAHRAMANIM[IZ]: AŞKIN YOLDAŞ.....	41
■ KAYBETTİĞİMİZ ON YEDİ YOLDAŞA.....	44
■ HER BAHAR DOĞA YENİDEN CANLANACAK SİZİNLE.....	53
■ YENİ KİTAP: EYLEM YÜREKLİ ÇOCUKLAR.....	59

POLİTİK-GÜNDEM

ÖRGÜTLÜ BİR HALKI HiÇBİR KUVVET YENEMEZ!

“ÖNCE ÇOCUKLARIMIZI SAVUNUYORDUK ŞİMDİ ONLARIN DÜŞÜNCELERİNİ”

2019'a girerken emperyalizmin güçlü kalelerinden Fransa'da sarı yelekliler tarafından ateşlenen işaret fişeğiyle bir yıla daha merhaba dedik. Dünyada yaklaşık on yıldır emperyalist kapitalist sistemin iyice belirginleşen krizi, sadece merkez üssü ABD'de değil adeta bir domino etkisi gibi tüm dünyaya yayılmış ve krizle birlikte emperyalist-kapitalist ülkelerde de dengeler değişmeye başlamıştır. Dönemsel olarak uyguladıkları pansuman tedbirleriyle krizin üstesinden gelmeye çalışsalar da kendi doğasına uygun olarak kendini yeniden üreten kriz, aynı zamanda dünya çapında bir siyasi krize doğru gitmektedir.

Gelir adaletsizliklerinin daha belirgin hale geldiği, hayat pahalılığının ve enerji fiyatlarının arttığı, tarımsal destek ve sosyal yardımların tırpanlandığı bir süreçte Fransa'da patlak veren isyanlar daha bir başlangıçtır. Emperyalistlerde bir korku yaşanmasına neden olan isyanlar, Avrupa'nın birçok yerine yayılmış, uzlaşılı yoluyla direnişini bitirme çabalarına eylemlerin daha da yayılmasıyla yanıt verilmiştir.

Şimdilik yönetilebilir seviyede tutmaya çalıştıkları krizin derinleşerek büyüyeceği gün gibi ortadadır. Bu aynı zamanda yeni isyanların ortaya çıkma sebebine dönüşecektir. Emperyalistler bir yandan bunun korkusuyla yanıp, tutuşurken diğer yandan dünya genelinde bir hegemonya dalışı sür-git devam etmektedir. Özellikle Ortadoğu ve daha özelde Suriye merkezli süren bu dalış, ekonomik-politik arenayı çoktan aşmış ve örtülü bir savaşa dönüşmüştür.

ABD'nin dünyadaki hegemonyasının zayıflamaya başlaması, AB emperyalistleri arasında yaşanan çelişkiler ve Rusya ile

Çin emperyalistlerinin ekonomik-siyasi-askeri olarak dünden daha güçlü bir konumlanış içerisinde olmaları, hegemonya savaşına yeni bir karakter kazandırmıştır. Suriye'de Rus emperyalizmi lehine gelişen süreç, ABD'nin "geri çekilme kararı"yla beraber yeni bir evreye taşınmıştır.

EGEMENLER YÖNETEMEME KRİZİ İÇİNDEDİR

Emperyalistler arasındaki Suriye saflaşmasının bir muhatabı da faşist TC devletidir. Her fırsatta "kırmızı çizgimizdir" dedikleri Suriye Kürdistanı'ndaki [Rojava] gelişmeleri bahane ederek, kendi boyunu aşan bir konumlanış içerisinde. Özellikle emperyalistler arasındaki çelişkileri kullanarak kendini pazarlama konusunda uzmanlaşan TC devleti ve günümüzdeki temsilcisi AKP kliği, Suriye kozu ile Rusya ile dirsek temasına girse de ABD'nin verdiği ayar sonucu kısmen geri adım atmaya doğru ilerlemektedir. Bir yandan da özellikle seçim süreçlerinde sınır güvenliğini bahane ederek, olası bir Kürdistan devletinin kurulma korkusu ile Suriye'de sahada aktif bir özne olma çabasıdadır. Fırat Kalkanı ve Afrin operasyonlarının tarihi biraz incelendiğinde aynı zamanda egemenlerin çıkmaza girdiği süreçler olduğu görülecektir. 2016'daki 15 Temmuz darbe girişiminin hemen ardından hem de komuta düzeyinde ciddi açık verdiği bir süreçte Fırat Kalkanı gibi bir operasyona kalkışmanın aynı zamanda gündemi manipüle etme çabasından başka bir anlam ifade etmediği ortadadır. Keza 2018 Haziran seçimleri arifesinde de Afrin operasyonu gündeme oturan TC devleti, bu işgal hareketiyle yine ülke gündemini manipüle etmeye çalışmıştır.

Suriye gündemine müdahil olmasının gerekçelerinden biri-

si olarak yönetememe krizi, kuşkusuz bu güne ait değildir. Uzun zamandır ekonomik krizle boğuşan TC devleti, emekçilere azgınca saldırarak, adeta korku duvarları örerek oluşacak muhalefetin önünü kesme çabası içerisinde girmektedir.

“Kriz ülkemizi teğet geçecek” dedikleri 2008’deki küresel krizin etkilerini en fazla gösterdiği ülkelerden birisi TC’dir. Resmi (!) rakamlara göre işsizliğin %11 [ki bu oran daha fazladır] olduğu, büyük şirketlerin konkordato ilan ettiği ülkemizde hala refah seviyesinin arttığına dair gazeller okunmaktadır! Ancak gerçek hiç de öyle değildir. 18 Ekim 2018 tarihli bir araştırmaya göre ülke nüfusunun %20’si [16 milyonu aşkın kişi] açlık sınırı altında yaşarken %60’sı [48 milyonu aşkın kişi] yoksulluk sınırı altında yaşamaktadır. Uçurum gün geçtikçe derinleşmekte ve emekçiler yaşayamaz hale gelmektedir. Buna rağmen, gün geçmiyor ki ekonomik büyümeden, Gayri Safi Milli Hasıla’daki artıştan söz edilmesin.

Tıkanmaya paralel tehlike çanları da çalmaktadır egemenler için. Bunun için de her zamanki gibi kendi bekasını korumak için baskı ve sindirme politikasıyla giyiminden, içeceğine, eğitiminden, çocuk sayısına kadar tek tipleştirilmeye çalışılan bir toplum gerçekliği yaratmaya çalışmaktadırlar. İçişleri Bakanlığının haftalık bilançolarında 3000’e yaklaşan gözaltı sayılarının tek izahı tüm toplumun potansiyel suçlu görülmesidir. En küçük bir muhalefet odağının azgınca püskürtülmeye çalışıldığı bir süreci yaşamaktayız. Daha geçtiğimiz günlerde Müjdat Gezen ve Metin Akpınar gayet makul eleştiriler nedeniyle, gözaltına alınmışlardır. Yine birçok akademisyen, öğretim görevlisi ve kamu emekçisi KHK’larla anti-demokratik bir şekilde görevden uzaklaştırılmıştır.

Özellikle OHAL ile birlikte adeta zapturapt altına alınmaya çalışılan emekçiler sosyal medyada en küçük bir paylaşımına dahi verilen cezalarla sindirilmeye, sessizliğe büründürülmeye çalışılmaktadır. Ki sokaklar, meydanlar zaten emekçilere kapatılmıştır.

İşçi sınıfının en demokratik hakkı olan grevler yasaklanmış, işten çıkarmalar için meşru zeminler hazırlanmıştır. Kazanılmış haklar törpülenmiş ve var olanla yetinilmesi salık verilmiştir. Ama bununla beraber özellikle ırkçı-şoven-kafatasçı politikalarla emekçiler saflaştırılmış, böl-parçala-yönet politikası hız kazanarak uygulanmaya devam etmiştir.

Yine Kürt ulusuna yönelik saldırılar, artarak yoğunlaşmıştır. Sırf Kürt olduklarını söyledikleri için insanlar sokak ortasında katledilmektedir. Hendek eylemleri bahanesiyle Kürt halkına karşı, adeta katliama varan uygulamalara imza atan devlet, HDP üzerinden siyasi soykırım politikalarını da hızlandırmıştır. Son dönem milletvekilleri hariç neredeyse tutuklanmamış, milletvekili, belediye başkanı, il ve ilçe eş başkanı kalmamıştır. Ve gözaltı-tutuklama furyası hızından hiçbir şey kaybetmeden devam etmektedir. Gerek ülke içinde, gerekse de Irak ve Suriye

Kürdistanı’nda yapılan operasyonlarla gerillaya yönelik topyekün imha politikası yürütülmektedir. Her türlü teknik olanağı da kullanarak saldırdığı gerilla mücadelesinde istediği sonucu alamamış olsa da, bu saldırıların her geçen gün daha da şiddetleneceği açıktır.

Devletin saldırılarının en fazla yoğunlaştığı alanların başında hapishaneler ve gerilla mücadelesi gelmektedir. Tam bir teslimiyet ve imha amacıyla hem hapishanelere, hem de gerillaya yönelik saldırıların amacı en dinamik odakların tasfiyesidir.

Hapishanelerde kazanılmış tüm hakların geri alınmaya çalışıldığı bir saldırı dalgasıyla karşı karşıyayız. On yıllardır dayatılmasına rağmen her seferinde yurtsever-devrimci-komünist tutsaklar tarafından püskürtülen Tek Tıp Elbise dayatması yeniden gündeme getirilmekte, tutsakların görüş, mektup ve yayın temin etme hakları, keyfi uygulamalar ve disiplin cezaları gerekçe gösterilerek gasp edilmeye çalışılmaktadır. Hapishanelerdeki 163’ü ağır 544 hasta tutsak tedavileri engellenerek, adeta ölüme mahkum edilmiştir. Ölümünden sonra verilen tahliye kararları devletin intikamcı yüzünün sadece küçük bir örneğidir. Nitekim hapishanelerde tedavileri engellendiği için ölen tutsaklara her geçen gün yenileri eklenmektedir. Çıplak arama ve taciz saldırılarıyla insanlık suçu işlenmektedir. Tüm bu saldırıların hedefinde her zaman olduğu gibi toplumun en ileri kesimleri olan devrimci, komünist ve yurtsever tutsaklar vardır.

SALDIRININ OLDUĞU HER YERDE DİRENİŞ VAR!

Tüm bu saldırı ve direnişler ikileminde bir seçim sürecine daha girilmektedir. 31 Mart 2019 yılında yapılacak olan seçim ülkenin baş gündemlerinden birisi olmaya başlamıştır. Hemen birçok kesimin odaklanmaya başladığı seçimlerin halkımıza getireceği bir şey yoktur. Özellikle tasfiyeci saldırıların kitleler üzerinde etkili olduğu bir dönemde direnişlerin sistem içi olanaklarla güçlenemeyeceği ortadadır. Saldırıların kapsamı göz önünde bulundurulduğunda direnişin sistem dışında ve örgütlü bir içeriğe büründürülmesi gerekmektedir.

Saydığımız ve daha fazlasını sayabileceğimiz saldırıların temelinde hiç kuşkusuz egemenlerin içinde buldukları krizden

kaynaklı bir çıkmazda oldukları gerçeği vardır. Tüm baskı ve yasaklarına rağmen birçok işkolunda grevlerle işçiler haklarını aramakta ve işçi grevleri; grev kırıcılığı, yasaklar ve saldırılara rağmen Tayyip Erdoğan'ın "bizim iktidarımız dönemlerinde işçi grevleri bitmiştir" yalanına bir tokat gibi çarpmaktadır. Çevre eylemlerinden, kadın sorununa, anti-demokratik uygulamalara ve hak gasplarına karşı hemen tüm alanlarda emekçilerin sesleri yükselmektedir. Kuşkusuz bu sesler, henüz istenilen düzeyde değildir. Korku dağları henüz aşılabilmiş değildir. Ancak volkanın patlama belirtileri kendini hissettirmektedir.

Dağlarda tüm imha ve tasfiye operasyonlarına rağmen isyan ateşleri harlanmaya devam etmektedir. Egemenlerin "bitti bitecek" dediği gerilla mücadelesi, düşmana ağır darbeler vermektir. Gizlemeye çalıştıkları asker-polis cenazeleri gün geçtikçe artmaktadır. Yine bugün hapishanelerde yüzlerce tutsak tecride ve hak ihlallerine karşı açlık grevleri ve ölüm orucundadır. Egemenler tarafından sessizliğe mahkum edilmeye çalışılan bu direnişin dışarıdan da sese ihtiyacı vardır.

ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİNE DÜŞEN GÖREV

Kuşkusuz sistemin saldırılarına karşı örgütlenen her direniş bir bedel gerektirmektedir. Bu bedel ülkemizde çoğu zaman işkence, gözaltı, tutuklanma ya da ölüm olmaktadır. Bunlar ödenmeden kazanılabilecek bir mücadelenin olmadığı da bir gerçektir.

Bu bedellerin bir yerinde şehit ve tutsak ailelerimiz vardır. Evlatları hapishanelerde tutsak edilen ve mücadelenin çeşitli alanlarında ölümsüzleşen ailelerimize düşen görev, evlatlarının mücadele azmini kuşanıp, onların ideallerini gerçeğe dönüştürme mücadelesinde aktif rol almaktır. Bu durum, saldırıların birer muhatapları olarak hem ailelerimizin bireysel sorumluluğu hem de evlatlarına karşı taşıdıkları sorumluluğun gereğidir. Sistemle olan hesaplaşmamızın gerekçeleri her zamankinden daha fazladır. Ancak bu hesaplaşmanın bireysel temelde olmayacağı da açıktır. Nihai hesaplaşmanın ancak ve ancak örgütlü bir güçle mümkün olacağı doğanın yasası gereğidir. Bunu sağlayacak, ailelerimize öncülük yaparak onlara yakınlarının mücadelesini taşıyacak olan biz şehit ve tutsak aileleri örgütlülüğüdür.

Parti ve Devrim Şehitlerimizi andığımız bu günlerde en büyük görevimiz; ailelerimize ulaşmak, onların acılarını paylaşmak, sahipsiz olmadıklarını göstermek ve öfkelerini örgütlü bir güce dönüştürmek olmalıdır. Unutmayalım, şehit ve tutsak ailelerimizin de bizim de bu devletten sorulacak hesabımız vardır.

Elimizin, dilimizin ulaştığı her bir ailemiz bizim gücümüzü daha da çoğaltacaktır. Şehitlerimizi anarken onların aileleriyle birlikte yürüyüşümüz daha büyüyecektir. PŞTA örgütlülüğümüz bize katılan, mücadelemize destek veren, sahiplenen her aileyle güçlenecek, kurumsallaşacaktır.

Dört duvar arasında bedenlerini silah yaparak direnen ve dağlarda, şehirlerde düşmanla dişe diş dövüşenlerin sesini meydanlara taşıma görevi en başta bizlerindir. Bunun bilinciyle hareket ettiğimiz sürece örgütlü bir halkı kimse yenemez!

YENİ KİTAP

Onlar gibi olanların, onları anlattığı kolektifin bir parçası olan bu şiirler, savaşın tam da orta yerinden sesleniyor okuyucuya. Bir Halk Savaşçısı olan Kavın Cem Cuma, Ahmed Arif'in "asıl bizim aramızda güzeldir hasret ve asıl biz biliriz kederi" dizelerinde söylediği gibi yaşamın en yoğun, en canlı renklerini taşıyor şiirleriyle.

24-28 Kasım 2016 ve 23 Nisan 2018 tarihlerinde Dersim Aliboğazı'nda ölümsüzleşenlere adanan bu kitap; mücadeleyi, yoldaşlığı, özlemi, hasreti, sevgiyi, umudu; kısaca yaşama dair bütün duyguları harmanlıyor.

Şiirleri okurken kendinizi 38'den bugüne nice direnişe tanıklık eden Aliboğazı'nın içinde bulacaksınız. Doğanın her bahar yeniden canlanışıyla canlanacak, Tağar'la beraber coşacaksınız. İçinde yaşayan her türlü canlıyla birlikte yaşamın doğal akışını izleyecek, göğüs göğüse çarpışan gerillalarla umudu büyütecek, turnalarla direnenlerin öyküsünü dilden dile taşıyacaksınız...

İlgiyle okumanız umuduyla...

RÖPORTAJ

AİLELERİMİZ BU MÜCADELENİN SAHİPLERİDİR

Devrimci savaş içinde evladını, yakınını kaybetmek, bedellerin en ağırıdır. Ve bu ağırlık, kendi içinde evlatlarının katili faşizme daha fazla yönelme potansiyelini de taşır. Bu potansiyelin örgütlenmesi, devrimci mücadelenin bir parçası olarak egemenlere yönelmesi bizlerin görevidir. Çoğumuz duyar hatta zaman zaman kendimiz de söyleriz; “bunca saldırı, katliam, açlık, yoksulluk varken halk neden bu kadar sessiz” diye. Ama tek başına kimsenin güçlü olmadığını da biliriz. Bu yüzden her alanda örgütlenmek, sömürü, zulmün olduğu her yerde öfkeyi faşist devlete yönlendirmek, bizlerin görevidir.

En yakınlarını bu mücadelede kaybeden şehit ailelerinin sözleri; yaşamın dilini, yoldaşlarımızın mücadelesini sahiplenmenin kanıtıdır. Ölümsüzleşenlerimizin ailelerinin verdiği mesajlar yakınlarına duydukları sonsuz sevgi, güven ve mücadelenin süreceğine olan inancın dile getirilmesidir.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak 24 Kasım 2016’da Aliboğazı’nda ölümsüzleşen **Umut Polat (Cem)** yoldaş ve **Gamzegül Kaya (Ekin)** yoldaşın; 5-6 Ağustos 2018’de Mercan’da ölümsüzleşen **Tanju Er (Samet)** ve **Tarik Akın (Yetiş)** yoldaşın; 6 Mayıs 2016 yılında Dersim Geyiksuyu’nda şehit düşen **Haydar Arğal (Sinan)** yoldaşın; 21 Nisan 1999 yılında Tokat Serkiz’de şehit düşen **Özgür Güler (İsmail)** yoldaşlarımızın ailesi ile görüşerek onlara yoldaşlarımızı sorduk...

“Eğer sen o yola baş koymuşsan, kimse seni o yol-

dan döndüremez!”

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri: Sizin gözünüzde Umut nasıl birisiydi, çocukluğu ve kişiliğine dair ne söylemek istersiniz?

Umut Polat’ın babası: Çocukluğu çok yaramazdı, hareketli bir çocuktur. İlkokul sonrası internette çok vakit geçirmeye başlamıştı. Kızardım ona ara sıra internette vakit geçirmesinden dolayı. Sonra Umut’u soranlar çoğaldı meğerse bilgisayar tameri yapıyormuş, bu yüzden internete gidiyormuş. İlkokuldan sonra devrimcilerle tanıştı diye tahmin ediyorum. Gitme diyordum ama dinlemezdi beni. Lise üçüncü sınıftayken üç kez okul idaresine siyasi kitaplarını yakalatmıştı. Bir keresinde yaşı tutmadığı için beni çağırdılar, okul idaresi karakola vermişti bu sefer. Gece geç saatlerde gittim, aldım geldim. Yapma-etme oğlum desem de dinlemedi tabi beni. Aradan biraz zaman geçti Boğaz Köprüsü’nde eylem yapmışlar ve yine gözaltına alınmış, ben yine gittim aldım onu oradan, o dönem böyle oluyordu.

Umut okulda siyasi dergi ve kitap dağıtımını yaptığı için sürekli yakalanıyordu. Lise üçüncü sınıftı sanırım, sınıfta kaldı ama o yine de okula gitmeye devam etti. Bir gün okula birlikte gittik, idarecinin odasında bir süre bekledik, Umut ayakta duruyordu sonra gel otur yanıma dedim, oturunca idareci, “kalk oradan kim sana otur” diyerek, küfürler sıraladı. Daha ben hareket etmeden Umut bir yumruk yapıştırdı hocaya, kanlar içinde kalmıştı. Oradan birlikte çıktık ama yine benimle eve gelmedi koş

koşa yoldaşlarının yanına gitti. En büyük kişilik özelliği inatçı olmasıydı, dinlemezdi beni, bildiğini okurdu.

-Gerillaya gitmeye nasıl karar verdi?

Bir gün eve geldi, üstünü başını değiştirdi, biraz da çamaşır aldı yanına. Nereye gidiyorsun dedim. "Ankara'ya gidiyorum" dedi. Kimimiz var, ne için gidiyorsun dedim. Aldığım yanıt "çalışacağım, üç dört gün sonra geleceğim" oldu, bir daha gelmedi.

Giderken 17 yaşındaydı. 7-8 sene kaldı orada, birkaç defa mektup yazmış, benim elime bir tanesi geçti, iyi olduğunu yazmış, bizleri sormuş...

-Mücadelesine dair ne düşünüyorsunuz?

Eğer sen o yola baş koymuşsan, kimse seni o yoldan döndüremez. Ben biliyordum bir gün gideceğini. 60'lı yıllarda da şimdi de hükümet aynı hükümet. O dönemlerde Denizler bir kurşun kullanmadı, idam edildiler, şimdi de böyle! Umut giderken 17 yaşındaydı, onu benden daha fazla yoldaşları bilir, tanır. Benden daha fazla severler onu. Yoldaşları gelir bana anlatırlar, ne yapmış, nasıl şakalar yapmış.

Aileler çocuklarına baskı yapmasınlar, onlar inanmış bir kere. Yardımcı olmak, yanlarında durmak gerekir. İşçisi, memuru, köylüsü, genci hepsi birden ayaklanacak ki kurtuluş olsun. Ben, bir hapishane görmedim, onun dışında her şeyi yaşadım. Bugün basına saldırıyorlar, basın görevini yapar. İyisini de kötüsünü de yazmak zorunda. Eskiden böyle bir şey yoktu. Şimdi herkes şikayetçi, amiri-memuru-öğrencisi hepsi çıkmak zorunda sokağa.

-Umut'un yoldaşlarına son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Kurtuluşa kadar yola devam!

Tarık Akın'ın [Yetiş] ailesi;

"Aileler olarak cesur olmalıyız, düşmana karşı başımız dik durmalıyız!"

-Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri: Bize Tarık'ı anlatabilir misiniz? Devrimci mücadeleyle nasıl tanıştı?

Tarık Akın'ın Annesi: Oğlum! Tarık'ım! Bana karşı çok iyiydi, beni hiç üzmezdi, şakacı, esprili, güler yüzlü ve çok anlayışlıydı. Nasıl anlatayım, çevresindekilere karşı da duyarlı birisiydi Tarık. Devrimcilerle tanışmadan önce de çok duyarlı ve yardıma ihtiyacı olanlara karşı çok insafliydi hep. Devrimcilerle tanıştıktan sonra daha da farklı oldu. Kadınlara karşı daha anlayışlı oldu, bakış açısı değişti. Bana sürekli fıkrâ anlatırdı, hep güldürürdü beni. Erzincan'da köpekleri vardı. O, İstanbul'a geldiği için sürekli bana köpeklerini sorardı, çok severdi onları. "Erzincan'a gidersem, kesin köpeklerimi göreceğim" dedi. Gitti mi bilemem!

Bir gün beni havaya kaldırdı, dönderdi, dönderdi... Oğlum dedim yeter beni bırak düşücem. Çok severdi beni, ben de onu tabi...

-Gerillaya katılmaya nasıl karar verdi?

"Anne ben dağa gideceğim" dedi. Ben "Oğlum senin gitmene gönlüm razı olmuyor, burada kal, mücadeleyi burada ver" dedim. Fotoğraflarımızı aldı yanına, tabi ne zaman gideceğini hiç söylemedi, bir sabah kalktığımda masanın üzerinde para duruyordu. O zaman anladım ki gitti...

Bir gün evde arkadaşıyla kitap okuyordu, ben kızdım onlara, “öğretmen mi olacaksınız oku oku, ben yarın işe gideceğim kapatın şu ışığı” diye. Kalktı, kapıya perde yaptı, “git yat hadi” dedi. Keşke kızmasaydım. Çok pişman oldum, kıymetini bilmek lazım sevdiğimizle geçen zamanın...

Çok anılarım var elbette oğlumla, yaylaya giderdik, Erzincan'dayken. Yaylaya bir keresinde altın aramaya gelenler olmuş. Gece bir ses duyduk, Tarık, kırmayı alıp tepeye gitti hemen. Ben de peşinden tabi. Çok cesurdu, hiç korkmazdı. Bir el attı. Sonra “ver bir tane de ben sallayayım” dedim. Biz birkaç el ateş edince kaçıp gittiler. Sonrasında çadırda toplanıp o an konuştuğumuzda Tarık, “annemin cesaretine hayran kaldım” dedi. Hep “anne seni saraylarda yaşatacağım, elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacağım” derdi

-Mücadelesine dair ne söylemek istersiniz?

Oğlumla hep gurur duyuyorum. Benim oğlum yanlış hiçbir şey yapmadı. Fakir fukaranın iyiliği için mücadele etti. Sadece oğluma hasret kaldığım için kızgınlım, bir satır mektubu elime ulaşmadı. Ben çok arzuladım oğluma ulaşmayı. Anne bir gün şehit düşersen gurur duy benimle derdi defalarca.

-Yoldaşlarına ne söylemek istersiniz?

Tarık'la gurur duysunlar, her birisi Tarık olsun, Bir gülüşü, bir bakışı ömre bedeldi. Her birisi Tarık gibi fedakar olsunlar, “biz buradayız” desinler. Bizler de aileleri olarak cesur olmalıyız, zalime karşı başımız dik durmalıyız, ben oğlumla hep omuz omuza olmak isterdim. Pes etmemek lazım, oğlumdan aldığım güç olmasaydı çoktan yıkılmıştım. Ama onun düşünceleri, gülüşleri bana güç veriyor.

-Tarık'ın küçük kardeşi de abisine dair; “Çok eğlenceliydi abim” diyerek söze girdi. “Şakalar yapardı... Abim gideceğini hiç söylemedi. Çantasını hazırlarken ben tabletle oynuyordum, bir daha geri dönmeyeceğini bilmediğim için önemsemedim. Abimi görme şansım olsaydı; ona önce kızardım sonra da sarıldım, onu çok özledim!”

Tanju Er'in (Samet) ailesi;

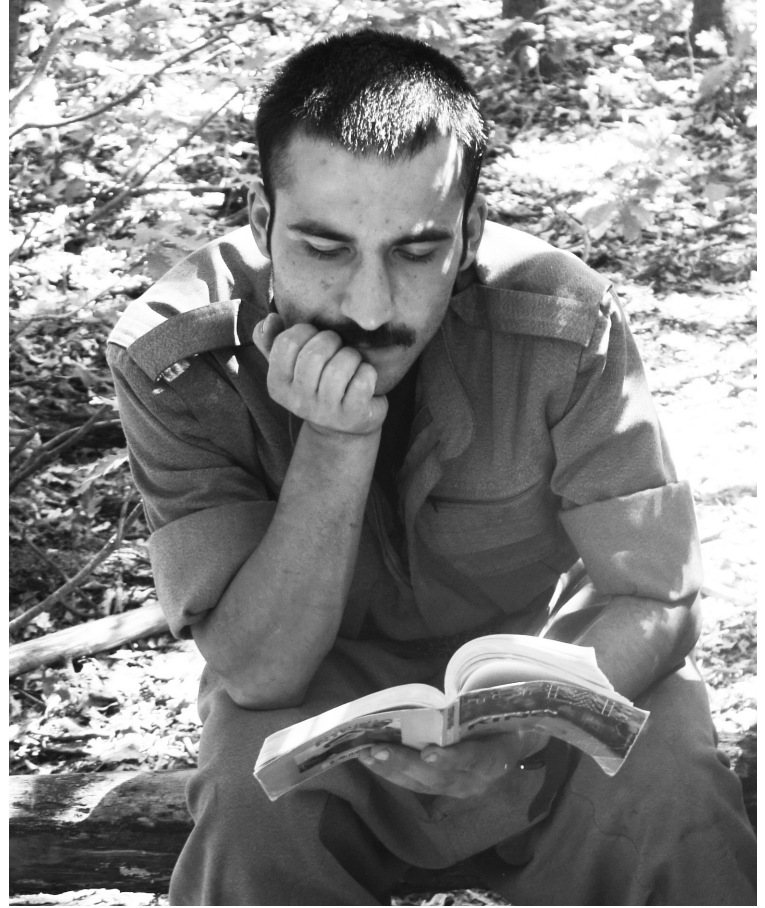
“Tanju güçlü, kararlı ve kafasına koyduğunu yapan bir insandı”

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri: Aile ilişkilerinde Tanju nasıl biriydi?

Tanju'nun abisi: Üç kişi çalışırdık evde. Tanju bütün çalıştığını eve, anneme verirdi, içerisinden bir kuruş almazdı, bana da sürekli kızardı; “abi git çalış, biraz kendine çeki düzen ver” derdi. Devrimcilerle tanışmadan önce evden hiç çıkmazdı. Evden işe, işten eve giderdi. Cüneyt Arkin filmlerini izlemeyi çok severdi, yastıklarla savaşırdı evde film izledikten sonra.

-Devrimci olmaya nasıl karar verdi? Devrimcilik, onda nasıl bir değişim yarattı?

Devrimcilerle tanıştıktan sonra ilk fark eden annem oldu. Tanju evi toplamaya, anneme yardım etmeye başlayınca annem de “nereden çıktı şimdi bu” diye sorular sorardı. Tanju da “anne gittiğimiz yer bize bunu öğretiyor” dedi. Biz zaten Tanju ile abi kardeşten öte dosttuk, arkadaşlık. İnanılmaz inatçı bir özelliğe sahipti. Çocuklarla ilişkisi çok iyi olan, çevresinde çok sevilen

birisiydi.

Faaliyet yürütmeyi çok severdi, katıldığı faaliyetlere özverili ve isteyerek giderdi. En ön saflarda yer almaktan imtina etmez, kimseye kin duymaz sevecenlikle yaklaşırdı herkese. Ama en çok da yoldaşlarını severdi. Son dönemlerde evde odasına çekilip gerilla videoları izlerdi ama hiç anlamamıştım gideceğini. Tıpkı Cüneyt Arkin'in filmini izlemesi gibi izlerdi.

Bir ara eğitim çalışması yapıyordu. “Bu kitabı okuyup bitirmem lazım” diye geceleri sürekli okuyordu kitabı. Kavga ediyordum, “ışığı kapa” diye. Bu defa da telefonun ışığı ile okumaya devam ediyordu. Okumayı sevmezdi ama yoldaşları isteyince ona da hayır demezdi.

-Tanju'nun yoldaşlarına ne söylemek istersiniz?

Tanju güçlü, kararlı ve kafasına koyduğunu yapan bir insandı. Bunu yaşamıyla da ortaya koydu. Tanju'nun duruşu, yaptıkları benim gurur kaynağım. Onun mücadelesi, düşünceleri, umutları, duruşu, tavrı aynı zamanda benimdir. Tanju olmak gerekir. Onun kadar fedakar, sevecen, yiğit ve cesur olmak gerekir ki halk savaşçıları ölmesin mücadelemizde yaşasın... Kardeşimi de düşüncelerini de savunuyor, onu çok seviyorum.

Gamzegül Kaya'nın (Ekin) ailesi;

“Ben sabahları güneş olmaya gidiyorum”

-Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri: Bize Gamze'nin karakterini, devrimcilikle tanışmadan önceki yaşamından ve Gamze'nin mücadeleyle nasıl tanıştığından biraz bahsedebilir misiniz?

Emekçi bir aileden geliyor kendisi. Hayvancılıkla ve tarımla uğraşan bir ailede büyüdü. Gamze denilince aklıma ilk gelen inatçı kişiliğiydi. İnadı ve Gamze birleşmiş, bir bütündü aslında. Onun yanında sakin ve bir o kadar da hırçın bir yapıya sahipti. Yani dışarıdan çok sakin görünüyordu ama aslında çok hırçındı. Lise eğitiminde, mücadele ve sistemin dayattığı lümpen burjuva yaşam arasında kalmıştı. Lisede o küçük burjuva yaşam anlayışından çok etkilendi. Üniversitede kendi gerçekliğinin farkına vardı. Üniversiteye gittiğinde Berkin Elvan'ın katledildiği yıld, cenazeye katılmış ve o cenazeden sonra değişmişti bir şeyler aslında. Cenazeye polis saldırısında herkes geri çekilirken öne çıkan bir grubun “Partizanlar ileri” diye bağırduğunu duymuş ve o komutla beraber Partizancılar polise doğru hareket etmeye başlayınca Gamze de onlarla beraber hareket edip, saldırıya karşılık vermiş. Ve en çok bundan etkilendiğini söylüyordu. Bir diğeri de Varto'da bedeni teşhir edilen PKK gerillası Ekin Wan'dı. Ekin Wan'ın cenazesine yapılan saldırıdan çok fazla etkilenmişti. Üniversiteye giderken o yoz yaşamdan hep bahseder ve kendisinin buraya ait olmadığını ifade ederdi. Bir süre sonra mücadeleye katılmasıyla kadın bilinci de gelişmeye başladı, bunu fark edebiliyorduk. Mesela, Aydın'da okuduğu sırada, yurttta kaldığı oda arkadaşını bir adam taciz ediyor, bu durum tekrarlanınca arkadaşısı Gamze'ye durumu anlatıyor. Bir gün yine adam yurdun kapısına gelip tehditler savurunca Gamze yurdun kantinine gidip büyük bir ekmek bıçağı alıyor sonra adamı kovalamaya başlıyor.

-Mücadeleyle tanıştıktan sonra nasıl bir değişim oldu?

Mücadeleyle tanıştıktan sonra farklı bir Gamze olmaya başladı.

Daha fazla olgunlaştı, hırçın yönünü hala içinde barındırıyordu ama. Sorunlara karşı nasıl hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Bu yaşama adapte olamadığını söylüyordu sürekli. Çevresindeki tüm kadınlara, kadın bilincini aşılama çalışıyordu. Mücadeleyle tanıştıktan sonra o korumacı tavır bende de gelişti aslında. Ama o inatla yaşamını böyle şekillendireceğini söylüyordu. Köyünü, kimliğini ve kültürünü daha fazla sahiplenmeye başlamıştı.

Söylediği ve çok sevdiği bir söz vardı Gamze'nin, “ben sabahları güneş olmaya gidiyorum, kimse karanlığa uyanmasın diye”. Güneş oldu aslında Gamze.

Haydar Arğal'ın (Sinan) ailesi;

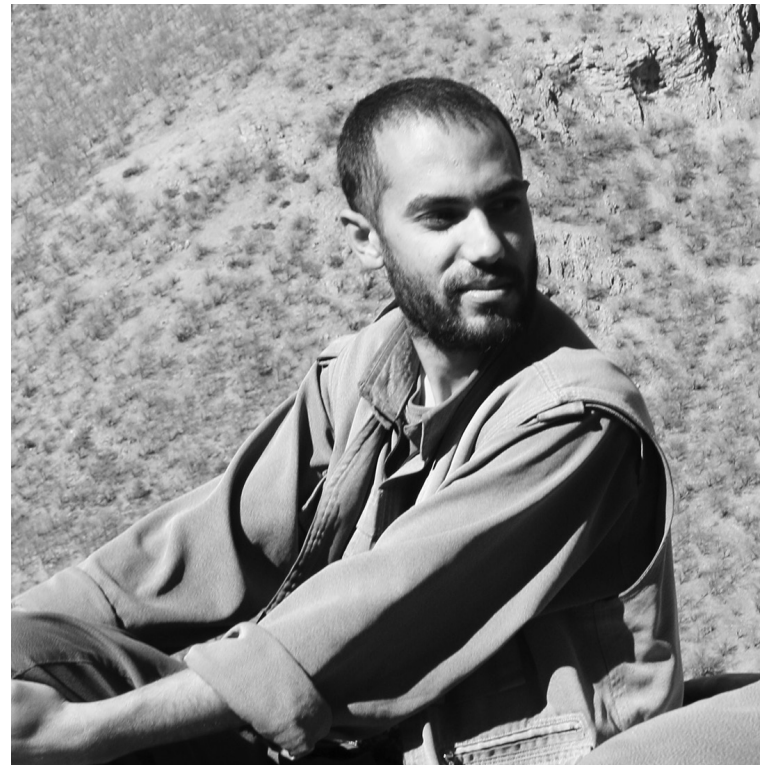
“Biz şehitlerimizin bize bıraktığı mirasa sonuna kadar sahip çıkacağız.”

-Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri: Haydar yoldaşı bize anlatır mısınız?

Haydar, sessiz sakin bir çocuktur. İçine kapanık, duygularını pek belli etmeyen, utangaç bir yapısı vardı. Bu yapısı üniversite yıllarına kadar devam etti. Haydar'ın ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamak güçtü. Ama çocukluğunda da haksızlığa dayanamayan bir yapısı vardı. Her zaman halkla ilişkisi güçlü ve kendini sevdiren birisiydi.

-Ne zaman devrimcilerle tanıştı? Bu onu nasıl değiştirdi?

Üniversite yıllarından sonra devrimcilerle tanışması ve devrimci faaliyete başlamasıyla eski Haydar gitmiş, yerine yeni birisi gelmişti. Ondaki değişiklik açıkça fark ediliyordu. Kendini daha iyi anlatan, duygularını, düşüncelerini fark ettiren yeni birisi olmuştu. Haydar'ın devrimci olması, Dersimli olmasından, haksızlığa baş eğmeyen yapısından, halkına karşılıksız bağlılığındandır.

Devrimci faaliyete başladığını açıkça bize söylemişti. Annemin, babamın ısrarlarına rağmen kararlılığını açıkça dile getirmiş ve “önümde engel olacağınıza yanımda olun, beraber yürüyelim” dediğini hala dün gibi hatırlarım. Ailesi olarak bizim de şimdi yapmaya çalıştığımız bu. Dersim’e geldiğini haber alırdım ve uzaktan izler, çoğu zaman da yanına gider ne yaptığını bakardım. Onda gördüğüm bağlılık, fedakarlık, özveri, inanç beni de imrendirirdi. Onun bütün benliği, inancı, özverisiyle gerçek bir devrimci olmaya aday olması içten içe beni gururlandırır. En son Amed’den eve geldiğinde açıkça bir şeyleri düşündüğünü ve gerillaya katılmaya hazırlandığını anlamıştım. Ve gerillaya katıldığını dolaylı yollardan öğrendim. Ailem bu pratiği ilk başlarda kabullenemedilerse de ben her zaman içten içe gurur duydum kendisiyle. Ve gurur duymaya da devam edeceğim.

Haydar 6 Mayıs 1988 doğumludur ve şehit düştüğü tarih de gene doğum günü olan 6 Mayıs’tır. Bizim kara kuru, sıksa Haydarımız, dağların Sinan’ı, bu özverisini partiye yoldaşlarına ve halkına olan bağlılığını gerilla alanında da devam ettiriyordu. Ve göğsünü, silahındaki son mermiyi gene yoldaşlarına ve halkına siper ederek şehit düşmüştü.

Bizim Haydar’ımız, Komsomol’un Rıza’sı, dağların Sinan’ı Haydar’ı partiye, yoldaşlarına ve halkına olan bağlılığı ve devrime olan inancıyla tanımlayabilirim.

-Yoldaşlarına ve mücadeleye dair neler söyleyeceksiniz?

Ailesi olarak her zaman onun düşüncelerinin devamcısıyız. O kararlı duruşuyla bize de partiye ve mücadeleye sarılmamız gerektiğini öğretmiştir. Bu duruşumuz bir tek Sinan’dan kaynaklı değildir. Elbette bütün şehit yoldaşlarımız, bizler için bir mücadele sebebidir. Ve onların partiye, halka ve komünizm idealine olan azmi bizler için mirastır.

Hem içerden hem dışardan partiye yönelik saldırılar oldu. Hala da devam ediyor. Yakın zamanda partiye, niteliği tasfiyecilikten, ihbarcılıktan, dava kaçkınlığından öteye geçmeyen bir hizip tarafından saldırıldı. Ama parti bunu da boşa çıkardı. Yoldaşlarımız düşmanla göğüs göğüse çatışıp şehit düşerken onlar silahları gömüp soluğu yurtdışında aldılar. Bir taraftan da şehit ailelerine yüzsüzce çağrılar yaparak savaşı büyüceklerini söylediler. Benim söyleyeceğim, bizde kaçkınlara, ihbarcılara, tasfiyecilere yer yoktur. Şunu çok iyi bilsinler; şehit ailelerinin onlara verilecek selamı dahi yoktur. Bu yüzden bu davaya inanmış bütün yoldaşlara ve şehit yakınlarına bir kez daha söylemek isterim ki bunlara olan tavrımız net olmalıdır. Yoldaşlarımızın can bedeli korudukları partiye kimsenin saldırmaya hakkı yoktur. En geri düzeyden en ilerisine hiçbir yoldaş karamsarlığa düşmesin. Biz şehitlerimizin bize bıraktığı mirasa sonuna kadar sahip çıkacağız.

Özgür Güler’in (İsmail) ailesi;

“Onlar bizim onurumuzdur!”

-Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri: Özgür Güler’i bize kısaca anlatır mısınız? Nasıl biriydi, devrimci düşüncelerle ne zaman

tanıştı?

Özgür, yardımsever, dürüst, gördüğü haksızlıkların karşısında duran, aynı zamanda da esprili biriydi. Devrimci düşüncelerle lisede tanıştı. Biz o dönem bunu bilmiyorduk. Üniversite yıllarında daha aktif bir şekilde devrimci faaliyet yürütüyordu. O dönem, üniversitede yürüttüğü gençlik faaliyeti, üniversite idaresini rahatsız etmiş ve eve defalarca hakkında soruşturma açıldığına ve okuldan atılacağına yönelik ihbarnameler geliyordu. Ailece o zaman öğrendik onun devrimci faaliyetlerde bulunduğunu.

-Gerillaya ne zaman katıldı?

1996 yılında henüz üniversite 2. sınıftayken okulu bırakıp Karadeniz dağlarının yolunu tutmuştu. Abimin gerillaya katıldığını duyduğumda onunla gurur duydum. Yaklaşık üç yıl bu alanda faaliyet yürüttü. Son haberleştiğimizden 21 gün sonra şehit düştüğü haberini aldık.

Şehit düşme haberini aldığımızda devlete olan kin ve öfkemiz daha da arttı. Bütün şehit düşen yoldaşlarımız ve bunlardan birisi olan abim, bizlere mücadeleye katılmamız, onların yarattığı değerleri sahiplenmemiz, ideallerini ve fikirlerini hayata geçirmemiz ve daha da aktif bir rol oynamamız için çağrıdır aynı zamanda.

Abim ve her şehit yoldaşımız, toprağa düşerken bizlere fedakarlıklarını, mücadelelerini ve bayraklarını miras bıraktı. Her birinin destanlaşan mücadeleleri, direnişi ve savaşa çağrıları bilincimize işlemiştir. Bizler de bu miras ve geleneğin birer parçası olarak yoldaşlarımızın bu mirasının sonuna kadar sürdürücüleri olacağız. Onlar bizim onurumuzdur.

İŞKENCE YAPILAN SADECE BEDENLERİMİZDİR, ONLAR NE İLK NE DE SON GİDENLERİMİZDİR!

Bugün geldiğimiz noktada TC devleti tüm baskı ve zor aygıtlarıyla, mücadele yürüten bütün güçleri imhaya yöneltmiştir. “Çözüm süreci” masasının devlet tarafından tekmelenmesinin ardından, başta gerilla alanları olmak üzere, mücadele alanlarının tümüne saldırılar yoğunlaşmış ve keskin bir mücadele süreci başlamıştır. Başta gerilla alanları diyoruz çünkü gerilla mücadelesi, doğrudan devletin varlığına, o varlığı koruyan aygıtlara yönelmektedir. Devletin ve vatanın “bütünlüğünde” derin çatlaklar oluşturan gerilla mücadelesine saldırılmasının nedeni de burada yatmaktadır. O yüzden devletin bu kadar azgınca saldırması ve tüm olanaklarını bu alanlara yoğunlaştırması bizler açısından olağandır.

Devletin en fazla bütçeyi askeri harcamalara ayırması, siyasi-ekonomik tüm imkanlarını, “gerilla mücadelesinin bitirilmesi” amacıyla seferber etmesi, emperyalizmle olan işbirliğinin ana eksenine bu mücadeleyi orturtması, devlet gerçekliğinin ta kendisidir. Son süreçte de, çatışmalar şiddetlenmiş, devlet olanca gücüyle azgın bir terör dalgası başlatmış; Türkiye ve T. Kürdistanı’nın dağlarını, ovalarını bombalamış; birçok bölgede sokağa çıkma yasakları ilan etmiş, yaylaları köylülere yasaklamıştır. Bu kadar saldırının ardından TC ordusu hiç de yabancı olmadığı yöntemlere başvurmuştur. TC ordusunun şoven, ırkçı, faşist karakteri kendisini açığa vurmuş, bu adi karakter; gerilla cenazelerine işkence ve teşhir olarak vuku bulmuştur. Ülkemiz topraklarında on yılları aşkın süredir devam eden gerilla mücadelesinde, onlarca gerillanın bedenine işkence yapılmış; inançlarını ve inandıkları davanın tükenmezliğine tahammül edemeyenler, ırkçı, şoven, faşist histerileriyle gerilla bedenlerine saldırmışlardır.

Devlet, karadan ve havadan gerçekleştirdiği saldırıların yanı sıra, kitlelere propaganda yapmayı da unutmamıştır. Bir yandan kitlelere ırkçı-şoven anlayışları empoze ederken bir yandan da umutsuzluk yaratmak ve mücadele azmini kırmak amacıyla manipülatif söylemlere başvurmuş, gerilla alanında yaşanan kayıpları burjuva medya aracılığıyla “bitirdik” nidaları eşliğinde servis etmiştir. Faşist TC devleti gerilla bedenlerine yapılan işkenceleri de bir savaş biçimi olarak hayata geçirmiş, bu işkenceleri propaganda malzemesi olarak kullanarak, “silahlı mücadelenin sonu geldi” anlayışı üzerinden halka gözdağı

vermiştir.

Gerilla bedenlerine yapılan işkence, faşist TC ordusunun ırkçı-şoven saldırılarıyla sınırlı değildir. Aynı işkence ailelere de yapılmaktadır. Türkiye ve T. Kürdistanı’nda yaşanan çatışmalarda hayatını kaybeden onlarca gerillanın cenazesi ailesine teslim edilmemiş ve kimsesizler mezarlığına defnedilmiştir. Ya da uzun uğraşlar sonucu teslim edilen cenazelerin, sadece aileleri tarafından defnedilmesine izin verilmiştir. Saldırıların farklı bir boyutu olan bu durumda, evlatlarını kaybeden ailelere de “bedel ödetilmiştir.” Bu bedeli ödemekten geri durmayanlar saldırının hedefi olmuşlardır.

Bu saldırılardan bir tanesi de yakın tarihte Mercanlar’da şehit düşen Halk Savaşçıları’nın cenazeleri üzerinden gerçekleşmiştir. 5-6 Ağustos 2018 tarihinde Mercan Dağları’nda çıkan çatışmada Halk Savaşçıları Taylan [Mustafa Sarıca], Yusuf [İlker Tezer], Mahir [Mehmet Keleş], Samet [Tanju Er], Yetiş [Tarık Akın], Haydar [Zeynel Çakıl] ölümsüzleşmiştir. Basına yansıyan arazi

resimlerinde yoldaşlarımızın yüzlerinde hiçbir şey yokken cenazeleri almaya giden aileler yoldaşlarımızın cenazelerine işkence yapıldığını, cenazelerin tanınamayacak halde olduklarını belirtmiştir.

Cenazelerine işkence yapılan Halk Savaşçıları’nın Sarıgazi’de düzenlenen cenaze törenleri polis saldırısına uğramış, cenazeler polisler tarafından kaçırılmıştır. Diğer cenazelere katılımın engellenmesi için aileler baskı altına alınmaya çalışılmıştır. Ama Halk Savaşçıları’nın cenazeleri, aileleri ve yoldaşları tarafından sahiplenilmiş, mücadelelerine ve direnişlerine yakışır bir şekilde ölümsüzlüğe uğurlanmıştır.

Ne kadar da bedenlerine işkence yapılsa, bedenlerine ve fikirlerine saldırılsa, bizler, onları hep mücadelelerine olan inançlarıyla, kavgada baş eğmezlikleriyle, direnişi omuzlamalarıyla, parti ve yoldaşlarına olan sevgileriyle hatırlayacağız, sahipleneceğiz.

Evlatlarımıza, yoldaşlarımıza, yoldaşlarımızın cansız bedenlerine yapılan işkenceler bizleri ne mücadeleden alıkoyar, ne de mücadeleye olan inancımızı azaltır, en fazla düşmana olan kinimizi artırır.

GÜZEL VE GÜLMEZ ANA ŞAHSINDA BÜTÜN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİNE SİZ HEP VARDINIZ VE HEP VAR OLACAKSINIZ...

Güzel-Gülmez Analar... İkinizi birbirinizden ayırmak ne kadar zordur... Bir eylemde, bir cenazede, bir etkinlikte, bir ziyarette, kısaca yaşamın her yerinde birleşik yürekler gibiydiniz. Öyle bütünleştiniz ki birbirinizle, çoğu zaman isimleriniz bile birbirine karıştırılırdı. İşte ben de ölümsüzleşen Güzel Anamızı, yaşayan Gülmez Anamızla birlikte anlatmak istiyorum...

Analarım, canlarım... Sizi bu dağlarda o kadar çok andım ve yoldaşlara anlattım ki burada her pratiğimizde bizimle birlikte yaşıyorsunuz adeta. Gittiğimiz bir kitle faaliyetinde, bir eylemde, örgütsel bir toplantıda, eğitimlerimizde hep yanımızdasınız. Bizimle birlikte gülüyor, bizimle birlikte duygulanıyor, bizimle birlikte öfkeleniyor, bizimle birlikte öğreniyor, öğretiyorsunuz. Burada öyle karıştı ki birbirimize, bir gün sizden birinin ölüm haberini alacağımızı hiç düşünmemiştim. Sanki siz hep vardınız ve hep var olacaktınız... İnsan bazı yoldaşlarının hiç şehit düşmeyeceğini düşünür ya aynı öyle. Siz yaşamımızda hep olacaksınız...

Anlatmak çok zordur yaşanılanları. Hele de anlatılanlar sizin gibi kocaman yüreklerse ve yaşamlarına koca bir tarihi sığdırmışlarsa... Doğru kelimeler bulmak, doğru cümleler kurmak kaygısı vardır hep anlatanda. Şimdi ben de aynı kaygılarla anlatmaya koyuldum. Anlatabilecek miyim, yaşadıklarımızı, öğrendiklerimi doğru ifade edebilecek miyim bu kaygı sarıyor şimdi yüreğimi.

Öyle bir süreçte yazıyorum ki bu yazıyı. Beş kadın yoldaştan sonra geldiğim bu dağlarda on yedi yoldaşımı daha kaybetmenin acısı var içimde. Onların boşluğu öyle derin ki sanki hiçbir şey dolduramıyor bu boşluğu... Bunu en çok da sizinle paylaşmak isterdim/istedim. Biliyorum ki beni en çok anlayacak yoldaşlarımdansınız. Birlikte o kadar çok acı yaşadık ki; birlikte o kadar acılı ana yüreklerine, yoldaş acısına tanıklık ettik ki en çok biz anlarız birbirimizi değil mi?

Ama daha Mercan şehitlerinin anısı, acısı çok tazeyken; baharda Deşt şehitlerimizin sloganlarını duyduk. Ve onların sıcaklığı, dağ kokulu yürekleriyle vedalaşamadan sonbaharın o kapkara gününde dağıldı her parçamız bir yere. O parçalarımız öyle karıştı ki toprağa, hiç kimse söküp alamadı on ikilerimizi Aliböğazi'nden. O tarih kokan yerlerden... 38'in isyan çılgınlıklarına karıştı sloganları ve bedenleri yoldaşlarımızın... Daha size bunları anlatacaktım... Daha size yapacaklarımızdan bahsedecektim... Yaşlı bedenimize rağmen o genç yüreklerinizle coşacak, gelecek düşlerimizi birlikte kuracaktık... İşte ben bunların hayalini kurarken, hani "acılar paylaşıldıkça azalır" sözünde olduğu gibi acılarımızı birlikte paylaşıp azaltmayı düşlerken, radyoda Güzel Ana'nın ölüm haberini aldım/aldık... Bu haber doğru olmazdı. İnanamadık, inanmak istemedik. Şimdi olmamalıydı... Daha yapacak çok şeyimiz vardı. Bizi bırakıp gidemezdi Güzel Anamız...

Daha anlatacağım o kadar çok şey vardı ki size; buraya, yol-

daşlara, buradaki iz bırakanlara dair. Sizi buralarda misafir edebilmeyi çok istedik mesela. Bunun hayalini çok kurdum/kurduk bilesiniz. Ama koşullarımız buna hiç uygun olmadı... Size ulaşabilen ancak sıcak ve yoldaşça selamlarımız oldu...

Şimdi seni/sizi anlatmak düştü bana. Her ne kadar anlatmayı değil, yaşamayı, paylaşmayı tercih etsem de bazen daha fazla yaşatmak, daha fazla çoğalmak, çoğaltmak için anlatmak gerekiyor tanıklıklarımızı biliyorum. Eminim seni/sizi, siz anaları anlatacak çok kişi çıkacaktır. Kitaplara sığmaz yaşadıklarınız. Sizi anlatmak için yaşamın bir bütün kendisini anlatmak gerekir biliyorum. O yüzden de ne desem eksik kalacak, bunu da biliyorum.

Siz, o kadar çok tanınıyorsunuz ki, benim söyleyeceklerim, yaşamınıza dair küçük bir kesit olacak belki de... Ama size dair bir şeyler söylemek, tarihe ben de not düşmek istiyorum... Belki de yaşamımın en güzel, en mutlu bir o kadar da en zor, en ağır, en acı anlarımda siz vardınız. Sizinle paylaştım. Sizinle yeniledim, sizinle sevdim halkı, sizinle yoldaşlaştık.

Siz diyorum, dedim ya sizi birbirinizden ayıramıyorum. Size dair anılarım o kadar birbirine karışmış ki, hangisi hanginize ait bilemiyorum. Böylesine birbirine karışmışlık, böylesine bütünleşme, belki de çok az yoldaşa nasip olur. Siz bunun en güzelini yaşadınız...

Şöyle yakından baksa biri size, aslında birbirinize çok da benzemediğinizi, özelliklerinizin birbirinize hatta zıt olduğunu fark edebilir. Sizi bu kadar bütünleştiren şeyi ilk anda bakanlar hemen anlamakta zorlanır belki de. Evet güzel analarım, sizi birleştiren şeyi gördüm ben. Sizinle birlikte yaşadım... Sizinle birlikte paylaştım... Bu yüzden de kendimi birçok yoldaşa göre şanslı görüyorum. Her şeyden önce sizi sizinle birlikte yaşadım; sizinle yolculuk ettim. Sizinle açlık grevine girdim. Sizinle polisten dayak yedim. Sizinle birlikte gözaltına alındım, işkence gördüm. Sizinle birlikte ağladım, sizinle birlikte güldüm. Sizinle birlikte tattım bir eylemin heyecanını... Sizinle birlikte yaşadım bir gerilla anasına evladının şehit düştüğü haberini verirkenki acıyı. Sizinle birlikte yıkadık en sevdiğimizizin ölülerini, sizinle birlikte haykırdım sloganlarımı. Sizinle birlikte söyledim marşlarımızı, türkülerimizi... En güzel halaylarımızı, en güzel oyunlarımızı, en güzel konuşmalarımızı sizinle birlikte yaşadım; yani sizinle yaşamı paylaştım. İşte o yüzden kendimi ayrıcalıklı, şanslı, çoğalmış görüyorum.

İlk tutuklandığımda yeni okuma yazma öğrenen Gülmez Ana'nın, Güzel Ana'nın, diğer tutsak ana ve babalarımın mektuplarıyla çoğalmanın verdiği coşkuyu yaşadım. Bu anlatılmaz güzel bir duyguydu. Hepsini büyük harflerle yazılmış, kelime aralarında hiç boşluk olmayan sevgi dolu, yoldaşlık dolu, özlem

dolu mektubunuzun değeri hiçbir şeye değişilmez...

Güzel Anam,

Seni tanıyan herkes bilirdi, bir eylemde hele de Taksim Meydanı'nda ölmek istediğini. Yüreğinin son nefesine kadar mücadele edeceğini... Nerede, nasıl karşıladı ölüm seni henüz ayrıntılı bir bilgim yok ama bir cenaze töreninden sonra beyin kanaması geçirdiğini ve yoğun bakıma kaldırıldığını haberini duyduk radyoda...

Siz, yaşlı bedenine yaşamın bütün renklerini sığdırdınız. Şimdi düşünüyorum, yokluklarla, yoksulluklarla, şiddetle geçen yaşamınızı... Siz bizim pankartımıza yazdığımız Plaza De Mayo analarının "Önce çocuklarımızı savunuyorduk, şimdi onların düşüncelerini" sloganlarını yaşamınızla doğrulayanlardansınız. Seni/sizi hiç kimse sadece bir ana olarak görmedi/göremez... Hani en zor anlarda insan yoldaşlarını arar ya siz de en zor anlarımızda hep yanımızda olan yoldaşlarımızdansınız. Gecekondu direnişleri, polis saldırıları, hapisane, mahkeme kapıları, şehit cenazeleri, işçi grevleri ve daha sayılamayacak kadar çok direniş ve mücadele alanı... Bütün bunlar sızsiz düşünülemez. Nasıl unuttur seni/sizi Gezi Direnişi, Galatasaray Lisesi, Taksim Meydanı, Kadıköy Meydanı ve bütün emekçi mahalleleri, bütün meydanlar... Kısaca yaşam mücadelesinin olduğu her yer...

Hangi biri anlatılabilir ki... Genç yürekler anlatacak belki de en çok; "parti konferans yapmış bizi çağırmadı, siz konferansınıza çağırdınız" diyen analarını... Yaşını soran gençlere kendileriyle aynı yaşta olduğunu söylediğinizi, yüreğinizdeki gençlik coşkusu...

İşçiler, emekçiler anlatacak grevlerini destekleyen beyaz saçlı analarını. Nasıl unutulur zaten deri işçileri, Tekel işçileri, tütün işçileri, belediye işçileri, emekçiler; kendileriyle sıcak soğuk demeden polis saldırılarına direnen, direnişçilere güç veren yaşlı bedenlerinizi...

En çok da kadınlar anlatacak; kadının gücünü görmesi için size, sizin yaşamınıza bakması gerektiğini. Kadının inandığında, harekete geçtiğinde yaşamda neler yapabileceğini... Kadınlar olarak yaptığımız her etkinlikte en önde gelişimizi... Yaşadıklarınızdan öğrendiklerinizi diğer kadınlara anlatışınızı... Cesaret ve güç verişinizi... Sokakta polisten dayak yedikten sonra evde de nasıl dayak yediğinizi mizahi bir dille anlatışınızı ama bütün bu baskılara boyun eğmeyişinizi... Feodal yargılara boyun eğmeyerek ayağınıza bir pranga gibi dolanan evlilik ilişkinizi gerektiğinde bitirmekten çekinmeyişinizi... Bütün bunları yaptıran gücü aldığınız yeri anlatırken gözlerinizin dolu dolu olmasını... Şehit yoldaşlarımızın sizin yaşamınızda nasıl bir yer

edindiğini görmek, her devrimcinin örnek alması gereken bir yandır.

Birçok yoldaşın, gece gündüz demeden herkesin rahatlıkla geleceği sıcak bir evdiniz kimi zaman. Kimi zaman en yakın yoldaşı, belki de yıllardır görmediği anne sıcaklığı... En çok da omuz omuza çarpıştığı, düşmana kin kusan molotoflardaydınız...

Hiç kimsenin gidemediği yerlere gider, açamadığı kapıları açardınız. Bir yoldaşımızın cenaze haberini aldığımızda ilk başvuracağımız adres olurdu. Hele de aileyle şimdiye kadar bir iletişimimiz yoksa ana ve yoldaş yüreğinizle hemen bir bağ kurardınız aile ve partimiz arasında... Ve o zamana kadar açılmayan kapılar sonuna kadar açılır, ilk başlarda verilen belli duygusal tepkilerin yerini hemen sahiplenme duygusu alırdı. Bunun en güzel örneğini Muharrem Yiğitsoy'un köyüne gittiğimizde yaşamıştık. Aile, başta bizleri görünce ilk olarak duygusal tepkilerini vermiş, cenazeye almak istememişti. Bizler ne dediysek ikna edememiştik. Siz [Güzel, Gülmez ve Sultan Analar] hemen devreye girmiş, kendi yaşadıklarınızdan öğrendiklerinizle ve ondan aldığınız güçle acıların ortaklığını hissettirmiş, esas tepkiyi nereye göstermeleri gerektiğini anlatmıştınız. Ve ancak o zaman sıcak bir bağ kurabilmiş, yoldaşımızın anılarını anlatırken ve onlardan dinlerken bulmuştuk kendimizi.

Bir de "Cumartesi Eylemleri"nin değişmeyen yüzleri olarak tarihe geçtiniz. ...Öyle bütünleşmişsiniz ki bu eylemlerle ölüm haberin verilirken bile "kayıp ailesi" olarak anıldın. Ne fark ederdi; hepsi senin/sizin evladınız, yoldaşlarınızdı nasılsa... Kayıp eylemlerinde yoldaşın Hasan Gülünay'ın fotoğrafı hiç düşmezdi elinden.

Hapishane kapılarındaki direnişlerde hep en önde oldun/oldunuz. 12 Eylül sonrası zindan kapıları, tabutluklara karşı direnişler, açlık grevleri, ölüm orucu eylemleri sızsiz geçmedi hiç. '96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi direnişinin dışarı ayağını ören üç tutsak ailesinden biriydin. Tabi hiç değişmeyen refakatçin ise Gülmez Ana'ydı. Öyle ki sen Ankara'da direniş yerinde her gün hücre hücre eriyip tutsakların sesini dışarıya taşıırken, O ve onlar da her gün yaptıkları eylemlerle bu sesi büyütüyorlardı. Dayak yiyor, gözaltına alınıyor ama hiç yılmıyorlardı. Her fırsatta siz direnişçilerin taleplerini haykırıyorlardı. Bütün bunlardan sonra gelip senin yanında sana bakıyordu. Bu onun için öylesine onurlu bir görevdi ki, evlatlarının direnişinden ayrı görmüyordu yoldaşının direnişini. Ve sana bakmakla evlatlarına bakmak arasında fark görmüyordu. Bu yüzden de senin her istediğini yerine getirmek için büyük bir çaba gösteriyordu. Her ne kadar bedeniniz yaşlanmış olsa da çocuk yüreğinizle bütün eylemcilerin yüreğinde büyük bir sevgiyi besliyordunuz. Ölüm orucundayken bir gün Gülmez Ana'dan "ayıcıklı şeker" istemiştin. Canın çekmiş kimseye söyleyememiş ancak onun seni anlayacağını düşünmüştün. O da tabi ne yapıp edip o şekerlerden bulup getirmişti sana. Bu anınızı o günleri konuştuğumuzda hep anlatır gülümseyerek anardınız. Ben de şimdi sizi anarken hatırladım ve paylaşmak istedim...

F tipi hapishaneler gündeme geldiğinde de yine en önde siz vardınız. Hangi biri anlatılır ki bilmiyorum. Ankara'yı, Adalet Bakanlığını, Meclis'i, gazeteleri, İHD'yi ve tabi ki Ankara Emniyet Müdürlüğü'nü yol eylemiştik. Ankara'da sürekli uğrak yerleri-

mizdi buralar. Evlerden çok buralarda zaman geçirirdik. Hiç unutmuyorum bir gün Ulucanlar Katliamı'yla ilgili mahkemeye gitmiştik birlikte Ankara'ya. Ve orada polis saldırdı ve birçoğumuzu gözaltına aldı. Sizinle birlikte Doğan Altun'un annesi Fadime Ana da gözaltına alınmıştı. Orada polise tepkisinden hiçbir şey yememiş, hiç konuşmamıştı. Ancak çıkınca konuşmaya başlamıştı. O zamana kadar sessiz olan ana, hepimizi yaptığı espiyle güldürmüştü. Ve ilk söylediği "ben şimdi anladım siz neden sürekli Ankara'ya geliyorsunuz. Buranın nezarethaneleri çok sıcak da o yüzden" olmuş, hepimizi güldürmüştü.

Dedim ya hapishanelerle ilgili eylemlerin değişmez yüzüydünüz. Hapishane kapıları, mahkeme kapıları en çok sizin yüzünüze aşınadır. Hücre tipi hapishanelerin olmaması için "dışarıdakiler" olarak ne gerekiyorsa yapmaya hazırдық. Ve kendimizi buna öylesine inandırmıştık ki, en küçük bir eylemimizi bile basına taşıyarak, kamuoyu yaratmaya çalışıyorduk. Ve hiçbir propaganda fırsatını kaçırmıyorduk. Galatasaray Lisesi, Cumartesi Eylemleri önemli bir direniş mevzisi olmuştu bizler için. Birçok kişi ilk defa burada eyleme katılıyor, polise karşı direnişi burada öğreniyordu. Bu yüzden de polis yaşlı genç demeden özellikle Cumartesi Eylemlerine vahşi bir şekilde saldırıyordu. Bu durum, yani yaşlı ana babaların yerlerde sürüklenmesi, coplanması sürekli gazetelerde yer almaya başlayınca bir süre sonra tepki çekmeye başlamıştı. Bunun üzerine polis taktik olarak basın karşısında yaşlıları gözaltına almamaya, onları eylem alanından uzaklaştırmaya başladı. Tabi bu durum göz boyamaydı ve sizin gibi ailelerin bunlara inanmayacağını ve bu durumu da sesimizi duyurmak için kullanacağınızı hesap edememişlerdi. Çünkü siz ne yapıp edip çevik otobüsüne yetişip, son anda da olsa bizim yanımızda yerlerinizi alıyordunuz.

Bir gün bizi yine döverek almışlardı. Basının karşısında sizi almak istemediler. Sizin sesiniz geliyordu arkamızdan; "çocuklarımızı bırakın ya da bizi de alın" diye. Polis komiseri "kibarca" "anacığım çocuğunuza bir şey yapmıyoruz. İfadesini alıp bırakacağız" diyordu. O arada Güzel ana peşimizden yetişmiş, araca binmişti bile. Onu indiremeyince hızla aracı kapatıp bizi götürdüler. Diğer tarafta da Gülmez Ana ve Halil Baba'nın polisle tartışma sesini duyuyorduk. Bunu daha sonra televizyondan da ayrıntılı bir şekilde izledik. "Bizi de alın, çocuklara arabada işkence yapıyorsunuz. O yüzden bizi almak istemiyorsunuz" diyorlardı. O sırada etraflarındaki gazetecilere gözaltındaki işkenceleri, bu eylemleri niye yaptığımızı, hücrelere izin vermeyeceğimizi anlatmaya başlayarak İstiklal Caddesi boyunca iki kişilik eylemlerine başlamışlardı bile. Yol boyunca bir ana bir baba, etraflarında bir basın ordusuyla çok güzel bir eylem yapmışlardı... Bizler, basın açıklamamızı dahi okuyamadan gözaltına alınsak da "basın açıklamamız" bu şekilde daha da gündem olmuş, o hafta da amacına ulaşmıştı. Polis bunun karşısında bir şey yapamayınca çareyi onları da gözaltına almakta bulmuştu. Polis otosunu yanlarına yanaştırıp "buyurun, gözlemlerinizle görün" dediklerinde Gülmez Ana ve Halil Baba'nın yüzlerindeki mutluluk ve "e tamam tamam" diyerek adeta koşarcasına arabaya binışleri izleyenleri bile güldürmüştü. Sonrasında karakolda bizlerle karşılaşınca zafer kazanmışçasına masanın üzerine oturarak "hadi Çav Bella'yı söyleyelim" diyen sizleri nasıl unutabiliriz... Ne kadar dayak yersek yiyelim, sizlerin coşkusu herkesi güçlendirmeye yetiyordu. Nezarette herkesten önce siz başlardınız marşlarımızı söylemeye, slogan-

larımızı atmaya. Bizimle birlikte açlık grevine girer, bize siper ederdim kendinizi. Size işkence etmeleri, küfür etmeleri bizi daha da çok öfkelenendirirdi... Buralarda bu koşullarda yaşanan yoldaşlık, mücadeleye bizleri daha da sıkı bağlardı.

Sonunda olmasından en çok korktuğumuz günler gelmiş, devlet 20 hapisaneye aynı anda saldırıp katliam yapmıştı. O sırada biz "tutsak yakınları" olarak yine Ankara'da Adalet Bakanlığı ile görüşmek için gitmiştik. Görüşmemiz olumsuz sonuçlanmış, 19 Aralık günü artık "topladığımız dilekçeleri Adalet Bakanlığı önünde yakmaya ve kendimizi de oraya zincirlemeye" karar vermiştik. Ama ne yazık ki o gece sabaha karşı acı acı çalan telefonlar hepimizi sabaha karşı İHD'de toplamıştı. Evet devlet katliama başlamıştı... "Bir şeyler yapmamız gerek" diyordu birçok ses aynı anda. Ankara'da katliam emrinin verildiği yerdeydik. Orada da ev baskınları, gözaltılar başlamıştı. Ne yaparsak orada yapabiliriz! Ama bütün aileler bir an önce çocuklarının olduğu hapisanelere gitmek istiyor, kendilerini kurşunlara, alevlere siper etmek istiyordu. O anda bu çok zordu. İlk anda Ankara'da bir şeyler yapmak gerekir diye tartıştık. Siz de bizimle aynı fikirdeydiniz ama yürekleriniz bir an önce hapisane önlerine akmak, katilleri parçalamak istiyordu. Bu tartışmalar ne kadar sürdü hatırlamıyorum ama biz daha sabahın ilk saatlerinde kendimizi İstanbul yolunda bulmuştuk bile... Eylemlerimizi hapisane önlerinde sürdürdük. İşgaller, yürüyüşler, oturma eylemleri vb. birçok eylem yaptık. Gözaltına alındık, tutuklandık ama yılmadık... Tutsakların akıbetini öğrenmeye çalıştık. Onların hücrelerde boğulmak istenen seslerini dışarıya ulaştırmaya çalıştık. Hastane, hapisane önleri, adli tıp, morglar ilk andaki eylem yerlerimizdi. Artık her yerden "devrimci tutsaklar teslim alınamaz" sloganları yükseliyordu. Yeni açılan F tipi hapisaneler aynı zamanda yeni eylem yerimiz olmuştu. Tutsakların direnişi bu katliamla birlikte ölüm orucuna dönüşmüştü. Yoldaşlarımız direnişlerini daha bir üst aşamada sürdürüyordu şimdi... Öyle günler vardı ki aynı gün içinde hem hapisaneye gidiyor, hem eyleme gidiyor, hem direnişi anlatabilmek için çeşitli görüşmeler yapıyordunuz. "Bu enerjiyi nerden alıyorsunuz" diyenlere "yoldaşlarımızın direnişinden" diyordunuz... 19-22 Aralık 2000 tarihi o dönemi yaşayan hiçbir tutsak ailesinin, hiçbir yoldaşın hafızalarından silinemeyecek kapkara bir gündür. O günler bize öyle acılar yaşattı ki bu acılar, aynı zamanda hepimize daha fazla direnme ve mücadele etme gücü de verdi... O günler birçok kitaba, birçok belgeye konu oldu. Çok şey söylendi, çok şey anlatıldı o günlere dair. Ama hala yeterince anlatılamadı belki de. Ne yazık ki yeterince ifade edilemeyecek, hep bir yanı eksik kalacak, tamamlanamayacak günlerdi o günler çünkü... Siz o günlerin en önemli özneleri olarak tarihe geçtiniz... İlk ölüm orucu şehidimiz Nergiz Gülmez'in "ölüm haberini" aldığımızda hemen hastaneye koşmuştuk birlikte. Orada bizi karşılayan ve "polislerin orada olduğunu, bizim gözyaşı dökmemizi beklediklerini ve onları sevindirmememiz gerektiğini" söyleyen Gülmez Ana'nın gücü karşısında hepimiz nasıl da gururlanmıştık.

Sizinle paylaştıklarımız elbette sadece acılar değildi. Bu yaşamın birçok güzelliğini de birlikte yaşadık. Örneğin bir eylem dönüşünde Taksim Meydanı'nda ailelerle topluca yediğimiz yemeğin tadını asla unutamam. Çok fazla paramız yoktu ve herkesin de karnı acıkmıştı. Bu tip durumlarda sizden hemen yaratıcı çözümler gelirdi tabii. Üzerimizdeki paraları birleştirip Taksim Meydanı'nda bir kızarmış tavuk, ekmek ve sizin çan-

tanızdan hiç eksik etmediğiniz ayrılarla kendimize ziyafet çekmiştik. Yani o gün de her zamanki gibi az bir paraya birçok kişiyi doyurmayı başarmanın mutluluğunu yaşamıştık hep birlikte.

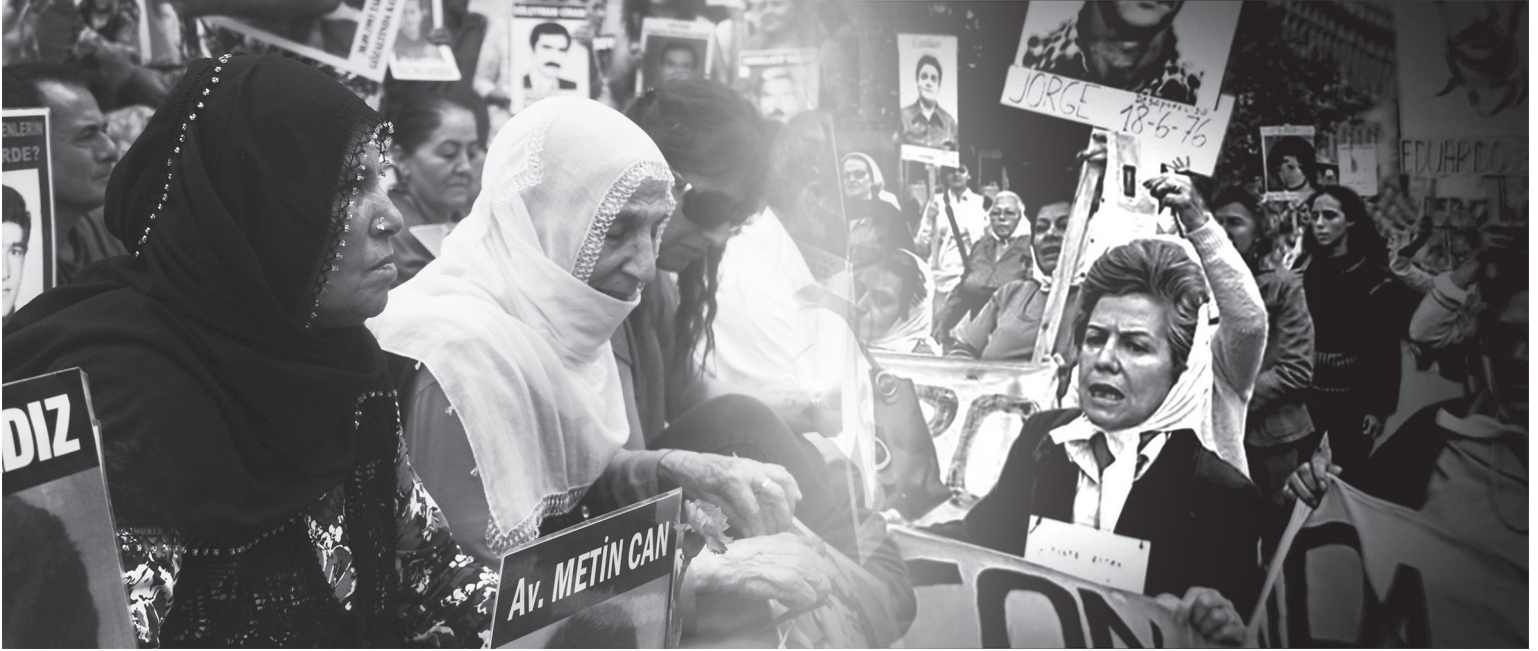
Ailelerle toplantı örgütlemiştik. Faaliyetimizi değerlendirecektik ve hatalarımızla ilgili özeleştiri verecek yine birbirimize yönelik eleştirilerimizi tartışacaktık. Bu tip toplantılar sizin de en sevdiğiniz toplantılardı. Örgütlü hareket etmenin gururunu yaşıyor, kolektife yönelik eleştirilerinizi, önerilerini dile getiriyor, görevlerimizi tartışıyorduk. O toplantılardan birinde sizin birbirinize yaptığınız eleştiriniz hem bizleri güldürür hem de ondan ders çıkarmamızı sağlardı. Bir gün bir toplantıya giderken nasıl takip yediğinizi ve bunu anlayıp bu takibi nasıl atlattığınızı anlatmıştınız. Hepimiz sizi takip eden polisin düştüğü duruma gülmüştük. Siz takibi fark etmiş ama fark etmemiş gibi yapıp bütün gün dolaştırmıştınız. Sonra da İHD'ye gitmiş oradan da evinize dönmüştünüz...

Yine partiyi, örgütü, örgütlü yaşamın önemini kendi dilinizden kitleye anlattığınız, onları mücadele etmeye çağırmanıza eminim birçok kişi şahit olmuştur. Bunlardan biri benim de hiç unutmadığım ve kendime ders çıkardığım bir anıdır. Geniş, kitlesel bir pikniğe gitmiştik. Biz bir yoldaşla konuşurken, Gülmez Ana'nın da birkaç genci etrafına alıp sohbet başlatması dikkatimi çekmişti. Böyle durumlar çok sık yaşansa da [yani anaların özellikle gençlerle sohbet edip kendi yaşadıklarından çıkardığı dersleri anlatışı] ben yine de "ana acaba gençlere ne anlatacak" diye merak edip arkamda yapılan sohbe kulak kabartmıştım. Ana gençlere partiyi şu sözlerle anlatıyordu. "Bak cigirim! Bu parti parti diye sürekli anlatılır ya, partiyi sakın başka bir yerde aramayın. Parti, sensin, benim, biziz. Bunu unutmayın ve partiye sahip çıkın..." Bu sözler üzerine daha ne anlatılırdı ki? Genç Partizanlar, şaşkın bir o kadar da merak ve sevgi dolu bakışlarla partiyi analarından ilk olarak böyle öğreniyorlardı ve eminim ki onlar da bu sözleri hiç unutmayacaklardı...

Parti, örgüt söz konusu olduğunda hiç tavizleri olmazdı. Biri örgüte, örgütlülüğe zarar vermişse mutlaka analar onun karşısında olurdu. Çözmek için hemen kolları sıvarlardı. Çünkü onca bedel ödenmişti bu uğurda bunu çok iyi biliyorlardı. Ne yazık ki son süreçte de partimiz zor süreçler yaşadı/yaşıyor. İç birliği parçalanmaya, dedikodularla yıpratılmaya çalışıldı. Kavga kaçıklığı, en yüksek savaş sloganlarıyla teorileştirildi. Oysa gerçek o kadar yalın ki... Bizi, tarihimizi bilen herkes, bunu çok net görecektir. Nerede mücadele ve direniş varsa partimiz orada yaşamaya devam ediyor... Bu konuda neler tartıştınız, neler düşündünüz, neler yaptınız çok hakim değilim/değiliz. Kısmi bilgilerimiz var sadece... Ama ilk süreçlerde birçok kişinin yaşadığı gibi sizler de belli kafa karışıklıkları yaşamış olabilirsiniz ama sonuçta partimizin yanında yer alacağınızdan, şehitlerimizin gözbebeği gibi koruduğu partimizi koruyacağınızdan eminim...

Öyle çok yönünüz var ki paylaşılacak, benimkisi sadece bir değini, "uzun lafın kısası" oldu belki de... Yazdıklarım, buradan, "bir uzun hava" olan şu Munzur dağlarından sıcak bir yoldaş selamı olsun, kuş sesinden dağ yelinden, kır çiçeklerinden ulaşınsın size...

DERSİM'DEN BİR YOLDAŞINIZ

PLAZA DE MAYO ANNELERİ'NDEN CUMARTESİ ANNELERİ'NE; “SON ANNE KALANA KADAR MÜCADELEMİZ SÜRECEK...”

Arjantinli Plaza De Mayo Anneleri, ilk olarak 1977 yılında seslerini duyurdu. Başlarda sayıları sadece on dördtü. Devlet tarafından kaçırılan, gözaltına alınan ve bir daha haber alamadıkları çocuklarının akıbetlerini öğrenmek istiyorlardı. Beyaz başörtülerine kayıp çocuklarının adlarını yazıp, Buenos Aires şehrinde Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nın yakınında bulunan Plaza de Mayo Meydanı [Mayıs Meydanı]'nda yaptılar ilk eylemlerini. Her Perşembe günü bir araya gelip kayıplarını arayan annelerin sayısı, kısa sürede sayıları 300'e ulaştı. Yaptıkları imza kampanyasında 24 bin imzaya ulaştılar. Seslerini duyurmaya başlamaları devleti huzursuz etmeye yetti ve faşist cuntayı deviren mücadelenin fitilini tutuşturan bu anneler de evlatları gibi devletin hedefi oldu.

Mücadelenin öncülerinden Azucena Villaflor de Vincenti ve onunla birlikte birkaç kadın ve avukat da kaçırılarak gözaltında kayıplara eklendi. Ancak mücadelede asla geri adım atılmadı. Her fırsatta “Asla unutmayacağız, asla affetmeyeceğiz” diyen anneler, tüm baskılara rağmen mücadelelerini tüm dünyaya ulaştırmayı başardı.

Arjantin'de 1976-1983 yılları arasında 30 bin kişinin kaybedildiği tahmin ediliyor. Bu mücadele içinde aileler farklı bir gerçekle daha yüzleşti. Hamile olan kadın devrimciler, doğum yapana kadar hapisane ve toplama kamplarında tutulmuş ve doğum yaptıktan sonra bu çocuklar annelerinden zorla alınarak asker ailelerine evlatlık olarak verilmişti. Anneleri ise uyuşturucu iğne yapılarak bir uçağa bindirilip ve okyanusa atılmışlardı... [sonradan yapılan araştırmalarda taşa bağlı cesetlerin bulunması da bu gerçeği kanıtlamaktadır] Bu gerçekle yüzleşildiğinde ailelerin mücadelesine kayıp bebekleri de aramak eklendi. Ve bir grup anne de kendine “Plaza De Mayo Büyükanneleri”

diyerek torunlarını aramaya başladı. Mücadeleler sonucunda sayıları 500 olduğu tahmin edilen çocuklardan bugüne kadar 137'sine ulaşıldı. Yine anneler bu mücadele sürecinde 2005 yılında, 1977 yılında kaçırılan çocuklarının cenazelerine de ulaştılar.

Bir arada güçlü olduklarını söyleyen annelerin mücadelesini yıpratmak için her yola başvurdu devlet. “Perşembe delileri” denilerek aşağılandılar. Milletvekilliğinden, ev ve tazminat talebine dek bir dizi rüşvete başvurdu. Genelkurmay, kayıplardan dolayı ailelerden “özür” diledi. Anneler ise bir daha geri gelmeyecek olan evlatlarının cesetlerinin bulunduğu kanlı uğurumu asla unutmadılar. Ve “Asla unutma, asla bağışlama” sloganını kendilerine şiar edindiler. Ve her Perşembe yaptıkları eylemlerini “son anne kalana kadar devam ettireceklerini” her fırsatta vurguladılar. Gözaltına alındılar. Baskı gördüler ama asla yılmadılar.

İnsanların devlet eliyle kaybedilmelerinin ilk örnekleri 1941 yılında Nazi işgali altındaki Avrupa'da yaşandı. Burada her türlü direnişi sindirmek amacıyla insanlar gece yarılarında alınarak topluca kaybedildi. 1960'larda Guatemala ve Brezilya'da binlerce insan, 1973'te Şili'de yüzlerce insan gözaltında kaybedildi. Askeri darbe döneminde 30 bin kişinin gözaltında kaybedildiği Arjantin'de kayıplara karşı mücadelede de sayısız deneyimler yaratıldı. “Önce çocuklarımızı savunuyorduk, şimdi onların düşüncelerini” diyerek yaptıkları eylemlerle seslerini bütün dünyaya duyurmayı başaran Plaza de Mayo Annelerinin 41. yılına giren mücadeleleri, dünyadaki bütün ezilenlere ilham kaynağı oldu, umut oldu. Arjantinli annelerin deneyimlerinden öğrenerek mücadeleye başlayan Cumartesi Anneleri, bu umutla 23 yıldır kaybedilen yakınlarını arıyor.

CUMARTESİ ANNELERİ 23 YILDIR YAKINLARINI ARAMAYA DEVAM EDİYOR...

Adları, yöntemleri farklı olsa da dünyanın her yerinde anaların acıları aynıdır. Canından can koparılan bir ananın çığlığını, canı yanan başka bir ana mutlaka duyar. Yüreğinde hisseder. Bu çığlık öyle güçlüdür ki farklı dillerde de olsa yeryüzündeki bütün canlıların ortak dili olur. Analar anlar birbirlerini. Acılarından tanırılar. Bir gün gelecek diye kapıyı açık bırakışlarından, hiç bitmeyen umutlarından, mücadelelerinden tanırılar. Arjantinli analarla Türkiyeli analar da ortak acılarından tanıyor birbirlerini. Biçimleri farklı olsa da eylemlerinin amacı aynı; Kayıpların bulunması...

Şimdi sayıları binleri bulan Cumartesi Anneleri de birbirlerini böyle buldu. Özellikle 1980 ve 90'lı yıllarda yaşanan gözaltında kayıplar, bu kayıpların yakınlarının seslerini ortaklaştırdı. Faşist devlet, 12 Eylül sonrasında gelişen toplumsal muhalefeti bastırmak, ezmek için özellikle 90'lı yılların başında kaçırma, işkence etme, yargısız infazlarla ezilen emekçi halkın sesini boğmaya çalıştı. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda onlarca, yüzlerce devrimci gözaltına alındı, kaçırıldı, işkencelerden geçirildi, yargısız infazlarla katledildi. Kaybedilenler arasında yaşları 12-13 olan gece yarısı evlerinden alınıp götürülen çocuklar da var. İnsan Hakları Derneği'nin kayıtlarına göre 2001 yılına kadar yaklaşık 700 kişi gözaltında kaybedildi. Hakikat Adalet Hafıza Merkezi'nin verilerine göre tespit edilen kayıp sayısı ise; 1352. Elbette bunlar sadece kayıtlara geçenler...

“BİZDE YOK...”

Hasan Gülünay; 20 Temmuz 1992 yılında İstanbul Tarabya'daki evinden işe gitmek için çıktı. Bir daha evine geri dönemedi. 22 Temmuz'da İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nden eşinin işyerini arayan dönemin Emniyet Müdür Yardımcısı olan Hüseyin Kocadağ, “Hasan Gülünay'ın gözaltına alındığını, işkence yaraları iyileştikten sonra gözaltında oldu-

ğunu açıklayacaklarını” söyledi. Yine aynı dönem gözaltında olan Erol Çam'ın, işkence edilen bir kişinin “ben Hasan Gülünay, beni gözaltında kaybetmeye çalışıyorlar” diye bağırdığını açıklamasına rağmen Emniyet Müdürlüğü, ailesinin tüm girişimlerini “bizde yok” diyerek yanıtladı. Ailenin verdiği hukuk mücadelesine her seferinde engel olan devlet, toplu mezarların açılmasına izin vermeyerek, gerçeklerin ortaya çıkmasını engelledi. Ve dosya zaman aşımına uğratılarak kapatıldı. Diğer kayıp aileleri gibi Hasan Gülünay'ın ailesi de mücadelede kararlı olduklarını, kayıplar bulunana kadar vazgeçmeyeceklerini her fırsatta ortaya koydu.

Hasan Ocak; Gazi eylemlerinden hemen sonra 21 Mart 1995 yılında Aksaray'da gözaltına alındı. Polis, ailesinin tüm başvurularına rağmen Hasan Ocak'ın gözaltında olmadığını söyledi. Ancak aynı dönemde gözaltına alınıp serbest bırakılanlar, Hasan Ocak'ı Emniyette gördüklerini anlattılar. Buna rağmen ailesinin bütün girişimlerine verilen cevap aynı oldu. “Bizde yok!..”

26 Mart 1995'te köylüler, Beykoz Buzhane Köyü'ndeki ormanlık alanda bir ceset gördü. Jandarmaya yapılan ihbar üzerine cenazeden kan örneği ve parmak izi alındı. Ancak kimliği tespit edilemedi. Ve Altınşehir kimsesizler mezarlığına faili meçhul şahıs olarak gömüldü. Diğer yandan aramalarını sürdüren Ocak ailesi, Adli Tıp kayıtlarından 16 Mayıs 1995'te, kimsesizler mezarlığına gömülen cenazenin Hasan Ocak olduğunu teşhis etti. Ölüm nedeni tel veya ipe boğulma olsa da yüzü tanınmaması için parçalanmış ve vücudunun her yerinde işkence izleri fotoğraflanmıştı. Kemersiz pantolon, parmaklarındaki mürekkep izi, bağciksız ayakkabı, Hasan Ocak'ın gözaltına alındığının kanıtıydı. Ancak bütün bunlara rağmen faileri bulunamadığından dosya zaman aşımına uğratıldı.

Rıdvan Karakoç; Hakkında gıyabi tutuklama kararı olan Rıdvan Karakoç'un İstanbul'da yaşayan ailesinin evi sürekli polis ablukası altındaydı. Rıdvan'ı arayan polisler, sık sık evi basıyor,

aileyi tehdit ediyordu. Eve gelemese de ailesiyle düzenli haberleşen Rıdvan Karakoç'tan 15 Şubat 1995 tarihinden sonra bir daha haber alınmadı. Haberleşmenin kesilmesinin ardından ev baskınları ve polis ablukası da son buldu. Karakoç ailesi bütün resmi makamlara başvuru yaptı. Gözaltında olduğu inkar edildi. Üç ay boyunca "bizde yok" denildi. Ancak, Hasan Ocak'ın ailesi, Beykoz savcılığındaki dosyalar arasında tesadüfen Rıdvan Karakoç'un işkence görmüş bedenini gördü. Öldürülerek 2 Mart 1995 tarihinde ormanlık alana atıldığı, ölü muayenesi sonrasında fotoğraflarının çekildiği, parmak izinin alındığı, 26 Mart 1995 tarihinde de Adli Tıp'a teslim edildiği gerçeği ortaya çıktı. Savcılık dahil tüm resmi makamlarda parmak izi olduğu halde "kimliği meçhul kişi" olarak kayıtlara geçilmiş, kimsesizler mezarlığına defnedilmişti. 3 Haziran 1995 tarihinde Rıdvan Karakoç'un mezarına ulaşan ailesi onu alarak Gazi Mezarlığı'na defnetti.

TEK TEK AİLELERİN MÜCADELESİ CUMARTESİ EYLEMLERİNDE BİRLEŞTİ

Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç'un cesetlerinin Beykoz ormanında bulunmasının ardından aileler 27 Mayıs 1995 Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde ilk eylemlerini başlattı. 30 kişi olarak başladıkları eylem kısa sürede kitleselleşti. Galatasaray Lisesi önü, kayıp yakınlarının evlatlarının akıbetlerini sordukları bir sembol haline geldi. O zamana kadar tek tek ailelerin yürüttükleri mücadele artık daha örgütlü yürütülmeye başladı.

Kitleselleşerek büyüyen Cumartesi Eylemleri 15 Ağustos 1998'de 170. haftada yasaklandı. Yaşlı ana babalar, tam 30 hafta boyunca yerlerde sürüklendi, gözaltına alındı. Günü geldi tek kişi çıktılar günü geldi üç... Galatasaray Meydanı ailelerle devletin irade savaşına döndü. Ancak aileler evlatlarını aramaktan asla vazgeçmediler. 200. haftada 13 Mart 1999'da iradi olarak eylemlere ara verdiklerini duyurdular.

2000 yılının Temmuz ayında Galatasaray Lisesi bu kez tutsak yakınlarının eylem yeri oldu. F tipi hapisane geçişin hazırlıklarının yapıldığı süreçte aileler, "hücrelere izin vermeyeceğiz" diyerek her yeri eylem alanına çevirdi. Basın açıklaması yapmanın dahi yasak olduğu, iki üç ailenin eylemine binlerce polisin saldırdığı süreçte her hafta Cumartesi günü Galatasaray Lisesi'ne bu kez tutsakların sesi taşındı. Cumartesi günleri, aileler Galatasaray Lisesi önüne yaklaştırılmıyor, yüzlerce çevik polisiyle alan, adeta işgal ediliyordu. Buna rağmen aileler sonunda yerlerde sürüklenerek, coplanarak dayak yeseler de bir fırsatını bulup seslerini duyurmayı başarıyorlardı. 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamı'nın ardından da bu alan, bütün baskılara rağmen yine direniş mevzisi olmayı sürdürdü.

Kayıp aileleri çeşitli biçimlerde sürdürdükleri mücadelelerini on yıl sonra yeniden Galatasaray Meydanı'na taşıdılar. Şubat 2009'da İnsan Hakları Derneği, Ergenekon soruşturmaları kapsamında gözaltında kayıpların ve faillerinin bulunması amacıyla başta İstanbul Galatasaray olmak üzere Diyarbakır, Urfa, Batman, Mardin, Şırnak/Cizre, Hakkari Yüksekova, Van, Ankara, İzmir, Adana ve Mersin gibi İHD şubelerinin bulunduğu şehirlerde oturma eylemlerini tekrar başlattıklarını duyurdu.

700. haftaya kadar her Cumartesi saat 12:00'de Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yaparak kayıpların akıbetini

sormaya devam etti aileler. Ailelere toplumun her kesiminden destek büyüdü. 700. hafta İçişleri Bakanlığının talimatıyla yasaklandı. Kayıp aileleri, insan hakları savunucuları, Cumartesi İnsanları, bu yasağı dinlemedi. En doğal meşru haklarını kullanmak için Galatasaray Lisesi önünde buluştular. Her zaman olduğu gibi Taksim'i işgal eden devletin kolluk güçleri eyleme gelenlere saldırdı. Yine 80-90 yaşında analar terörist denilerek yerlerde sürüklendi. Gözaltına alındı. Süleyman Soylu gözaltında kaybedilenler için "örgüt içi infazla öldürüldü" diyerek bildik algı operasyonlarına başvurdu.

Galatasaray Lisesi'ne girişleri her hafta engellenen Cumartesi anneleri, Cumartesi insanları eylemlerini İHD İstanbul Şubesi önünde sürdürüyor. Her hafta bir kaybın öyküsünü anlatarak "nerede?" olduğunu sormaya devam ediyor.

İşte 23 yıldır mücadelelerinden asla vazgeçmeyen ve **"kaybedeceğin tek mücadele terk ettiğin mücadeledir"** diyen ailelerin kendi söylemleriyle Galatasaray Lisesi'nin anlamı:

"Galatasaray bizimdir. Evladını, eşini, babasını, kardeşini, dedesini, ninesini arayanlarıdır. Kaybedilen evladın, eşin, kardeşin, anne babanın mezar yeridir. Tüm kayıplarımızın bir mezarı olana kadar, herkese, her kapiya, her meydana adalet gelinceye kadar susmuyorum ve unutmuyorum." **(Emine Ocak)**

"Galatasaray'a ilk gittiğimde yüzlerce kayıp fotoğrafını görünce dişlerimi sıkı sıkı sustum, sonra hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Aradan 23 yıl geçti şimdi avazım çıktığı kadar bağıyorum; mezarsız ölülerimizden, adalet mücadelemizden ve kayıplarımızla buluşma mekanımız olan Galatasaray'dan asla vazgeçmeyeceğiz" **(Besna Tosun)**

"Benim çocuğumu benden kandırarak aldılar. Ben tabii sonradan öğrendim. O zaman devletin eli uzundu. Nerede olsa bulup çıkaracaktı ve "kendisi gelip teslim olursa onun için daha iyi olur" dediler. Ben de "öyle ya bu insanlar benim çocuğumun düşmanı değil, benim düşmanım değil, benim bunlara karşı bir şeyim yok..." diyerek oğlumun ikna ettim. Ve şimdi ben bir anne olarak o çocuğumun hakkını aramazsam benim anneliğimin ne anlamı var? Bütün annelere sesleniyorum: Siz çocuklarınızın arkasında olun. Siz olmazsanız devlet de kaybeder başkaları da kaybeder. Kaybolmasınlar diye biz burada oturduk." **(Hanife Yıldız)**

"Cumartesi Anneleri'nin evlatları kayıp. Kayıp çok zor... Ben Hanife Ana'ya 'Oğlunu kaç yaşında kaybettin?' diye soramıyorum. Benim bir mezarım var, gidip ziyaret edebiliyorum. O annelerin mezarlığı yok. Bizim o meydana kanlarımız döküldü. Şimdi o meydana bize yasaklıyorlar" **(Gülmez Ana)**

Cumartesi annelerinin sembol isimlerinden **Berfo Kırbayır**, 33 yıl oğlunun kemikleri için mücadele etti. Berfo ana bu mücadele sürecinde öldü. Ölmeden önce tek isteği oğlunun kemiklerini bulup bir mezarının olmasıydı. "Benim oğlum gelir diye kapıyı bacayı açık bıraktım. Ay geçti, gün geçti, sene geçti, benim çocuğum gelmedi. Benim çocuğum ölmüşse cenazesini bana versinler" sözleri asla unutulmayacak...

İÇERDE, DIŞARDA HÜCRELERİ PARÇALA!

Hapishaneler sorunu ülkemizin kanayan yaralarından birisi olmaya devam etmektedir. Egemenler tarafından toplumsal muhalefeti bastırmanın en büyük korku alanlarından birisi olan hapishaneler tarihi bir yandan egemenlerin teslim alma saldırılarına diğer yandan da devrimci-komünist tutsakların bu saldırılara karşı bir direniş mevziisi olma özelliğinden hiçbir şey kaybetmemiştir.

Kan ve can bedeli kazanılmış birçok hakkın gasp edilmeye çalışıldığı bu süreçte, tam bir teslim alma politikası uygulayan egemenlerin bu saldırılarını hapishanelerdeki devrimci ve komünist tutsaklara dayatmasının elbette bir nedeni vardır. Emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapında yaşadığı ekonomik ve siyasi krizin ülkemizdeki yansımaları daha boyutlu bir hale gelmiştir. Gerek ekonomik ve gerekse de siyasi olarak TC devleti bir yönetememe krizi içine girmiştir. Kuşkusuz bunun toplumsal ayağında henüz ciddi bir karşı koyuş olmasa da nüveleri çok güçlüdür ve patlamaya hazır bir volkanın harekete geçmesini engellemenin en önemli yollarından birisi toplumsal baskıyı korku yoluyla denetim altına almaktan geçmektedir. İşte bu politikanın uygulanacağı sahalardan bir tanesi de hapishanelerdir. En ufak bir eleştirinin, sosyal medyada paylaşılan basit beğenilerin bile hapis cezalarına tekabül etmesinin başka bir tanımı olmazdı yoksa.

Bugün yüzlerce hapishanede on binlerce tutsak bulunmaktadır. Binlerce öğrenci siyasetçi, hukukçu, milletvekili, gazeteci hapishanelere doldurulmuştur. Son on yılda yüzlerce yeni ha-

pishane inşa edilmiş yeni tipte hapishaneler ile mega hapishaneye inşaat projeleri de sırada beklemektedir. Göğün altını kendisi için cennete çevirmeye çalışan bir avuç asalak, milyonlara yeryüzünü cehenneme dönmüştür. Mevcut düzenin sahibi sömürücü sınıflar zulüm saltanatlarının devamı için hiç bir zorbalıktan kaçınmamaktadırlar.

Toplum üzerinde "ölümü gösterip sıtmaya razı olma" misali, özellikle hapishaneleri kullanarak her türlü zulme, baskıya, ekonomik krize rağmen sessizliğe mahkum bir toplum yaratma hedefini amaçlayan devletin hapishanelere saldırılarının bir ayağı da devrimci-komünist tutsakların varlığıdır.

Sınıf mücadelesinin olası duraklarından olan hapishaneler aynı zamanda direniş mevzilerinden birisidir. Teslim alma saldırılarına karşı direnişin, yenilgiye mahkum etmeye karşı zaferin içi çe girdiği bu direniş mevzisinde devlet, özellikle yurtsever-devrimci ve komünist tutsaklara karşı son süreçte daha sistemli bir saldırı konseptini yaşama geçirmeye başlamıştır. Bu dalgayla hedeflenen elbette en başta devrimci tutsakları düşünsel olarak teslim almaktır. Ancak bunu fiziksel saldırılarla harmanlamıştır.

Hapishaneler, zamana ve mekana sıkıştırılmış tecrit merkezleri olarak insanı insandan, yaşamdan, doğadan, mücadeleden soyutlamak için yüzlerce yıldır işlev görmekte, egemenlerin korkusu arttıkça hapishane politikalarına yatırım da artmaktadır.

İçinde bulunduğumuz süreçte hapishaneler hak gasplarının en boyutlu saldırılarıyla karşı karşıyadır. Özellikle 15 Temmuz darbe girişimi bahane edilerek adeta bir toplama kampına dönüştürülmeye çalışılan hapishaneler, yine bu saldırı dalgasına uygun olarak yeniden tesis edilmeye çalışılmıştır. F tipi saldırısıyla hedeflediği saldırıları tam anlamıyla yaşama geçiremeyen egemenler için 15 Temmuz, bulunmaz bir fırsat olmuştur.

Yol, köprü baraj ve çeşitli inşaat kollarında açılış şovlarıyla ünlü AKP hükümeti, bu şovlarından birisini de hapishanelerde göstermeye başlamıştır. 2018 yılında 40 tane yeni hapishaneyi övünerek açan TC devleti, 2023 yılına kadar olan 5 yıllık dönemde bu sayıyı 140'a tamamlama gayreti içerisinde.

En küçük bir muhalefetin yolunun çıktığı hapishanelerin 2018 itibarıyla toplam sayısı 449'dur. Bertol Brecht'in dediği gibi, "Bir ülkenin demokrasisini görmek istiyorsanız o ülkenin hapishanelerine ve mezarlıklarına bakmanız yeterlidir."

Ülkemizde de demokrasi havariliğine soyunanların aldığı en büyük cevaplardan bir tanesi sanırız, ülkedeki hapishanelerin sayısıdır.

Zira bu hapishaneler mevcut haliyle 211 bin 247 kapasiteli iken, Haziran 2018'de tutuklu ve hükümlü sayısı 240 bin 426 kişi olmuştur.

Her geçen gün gözaltı ve tutuklama furçasının artarak devam ettiği ülkemizde sayının, kapasitenin daha da üstüne çıkacağı bir gerçektir.

Özellikle 15 Temmuz sonrası tutuklu ve hükümlüler koğuş ve hücrelerde kapasitenin çok çok üstünde bir sayıyla insanlık dışı koşullarda yaşamaya mahkum edilmiş ve bir çok haber sayfalarına konu edilmiştir. Tıkış tıkış koğuş ve hücrelerde tuvalet önlerinde dahi açılan yataklarda uyumak zorunda kalan tutuklu ve hükümlülere "müjdeyi" ise Adalet Bakanlığı vermektedir. "Yeni yapılacak hapishanelerle bu sorunu çözeceğiz."

Mühendislik harikası bu alanların elektrik-su sistemlerinden duvarlarında, kapılarında kullanılan malzemelere kadar her bir yapı taşı, devrimci demokrat, yurtseverlere işkence etmek için düşünülmüş projelendirilmiştir. R.T Erdoğan, 2017 Elazığ konuşmasında şöyle demişti: "Elazığ'ı cazibe merkezi yapacağız. Bölgenin cazibe merkezi Elazığ olacak. Bakın binlerce kişilik cezaevi yapıyoruz."

Bir şehri cazibe merkezi yapmak ve bunun için o şehre hapishane inşa etmek ve bu konuşmanın binlerce kişi tarafından alkışlanıyor olması, içinde yaşadığımız iklimi en trajik şekilde ortaya koymaktadır. Bu anlayış, toplumu kirletmekte bilinçleri

zehirlemeye devam etmektedir.

Düşüncelerini esir alamadığı insanların bedenlerini tutsak almak ve bunun üzerinden tüm topluma mesaj göndermek, yaşadığımız devletin karakterini de ortaya çıkarmaktadır. Toplumun en ilerici ve bilinçli unsurlarını bu şekliyle temizlemek, kendi kaçınılmaz sonunu bu şekilde geciktirmeye çalışmak, muhakkak ki sonucu değiştirmeyecektir.

Peki hapishanelerin tek sorunu bunlar mı? Elbette değil.

HAPİSHANELERİN KENDİSİ TOPLUMU HASTA ETMEKTEDİR

Hapishanelerin fiziksel koşulları, hastalık üretmeye devam ederken binlerce hasta tutsak, hapishanelerde yaşamlarını yitirirken adına hapishane denilen, etrafı kalın duvarlarla örülü

bu alanların varlığı ise insanlığımızı kirletmektedir. İnsan Hakları Derneği'nin tespit ettiği verilere göre; bu gün hapishanelerde 402'si ağır olmak üzere 1154 hasta tutsak bulunmaktadır. Burada tutsakların tedavi haklarının engellenmesi akıl almaz bir insan hakkı ihlali iken çok daha boyutlu olan diğer yan ise hastalıkların teşhisinin dahi yapılamamasıdır. Bir diğer önemli konu

ise hapishanelerdeki hak ihlallerinden ve engellemelerden kaynaklı hasta olan tutsakların bu durumu kamuoyuna duyurmada karşılaştıkları zorluklardır. Bu sebeple verilen rakamlar gerçek tabloyu tam olarak ortaya koymakta da yetersiz kalmaktadır. Bu politikaların bir sonucu olarak son dönemde de artarak devam eden bir seyirle onlarca hasta tutsak hapishanelerde yaşamını yitirmiştir. İHD Genel Merkezi Cezaevi Komisyonu tarafından 1 Mart 2018 tarihinde yayınlanan rapora göre son 17 yılda 3500'e yakın tutsak hapishanelerde tedavi hakkı engellendiği, teşhis yapılmadığı, zamanında tahliye edilmediği için yaşamlarını yitirmiştir. 2017-2018 arası bir yıllık dönem içerisinde 41 hasta tutsak yaşamını yitirmiştir. 2018 yılının son aylarında kaybettiğimiz Koçer ÖZDAL, Burhan KARATAY, İbrahim AKBABA da hayatını kaybeden tutsaklar bu sayıya dahil değildir.

Ağır hastalığı nedeniyle tahliye edilmeyi bekleyen tutsak sayısındaki artış dikkat çekicidir. Bakanlığın verdiği kayıt altındaki verilere göre, 2017 yılı Şubat ayı itibarıyla, Adli Tıp Kurumu raporuyla ağır ve sürekli hastalığı belgelenen tutsak sayısı; 31'i kadın, 810'u erkek olmak üzere, 841'e ulaşmıştır. 2013 yılında 63 kişi olan tahliye bekleyen hasta tutsak sayısı %1235 oranında artış göstermiştir. Bu rakamlar dahi hapishanelerde son beş yıl içerisinde geliştiren işkence politikalarını hastalık üre-

ten hapisane gerçekliğini ortaya koymaktadır.

Adalet Bakanlığı, her ne kadar, “ceza tehiri için, en az 3 hekim imzalı sağlık kurulu raporu düzenlenen tüm devlet veya üniversite hastanelerinin raporları kabul edilmektedir” açıklamasını yapsa da, Adli Tıp Kurumu’ndan alınmayan raporların pratikte geçerli sayılmadığı hatta Adli Tıp Kurumu’nun verdiği raporların da hasta tutsakların tahliye edilmesi için yeterli olmadığı ortaya çıkmıştır. Son 5 yılda ceza tehiri için tam teşekküllü devlet veya üniversite hastanelerinden, ağır hastalıklarına ilişkin rapor almalarına karşın, talepleri Adli Tıp Kurumu tarafından uygun bulunmayan mahpus sayısı korkutucu boyutlara ulaşmış durumdadır. Cumhuriyet Başsavcılıkları aracılığıyla, ceza infaz kurumları tarafından yapılan bildirimlere göre sadece 2017 yılının ilk iki ayında, ceza tehiri Adli Tıp Kurumunca uygun görülmeyen hükümlü ve tutuklu sayısı 69’dur. Yine son beş senede ağır hasta olduğu Adli Tıp Kurumunca belirlenmesine karşın, ceza tehir işlemleri gerçekleştirilmeden hayatını kaybeden mahpus sayısı 451’e ulaşmıştır. Bunlardan 11’i kadın 440’ı erkektir. Kayıtlara göre, en fazla hasta tutsak 2016 yılında yaşamını yitirmiştir. 2017 yılının sadece ilk iki ayında, haftada ortalama 3 tutsak, hastalığı nedeniyle, tahliye edilmeyi beklerken hayatını kaybetmiştir.

Burada hastalığı nedeniyle hapisanede hayatını kaybeden tutsakların yıllara göre dağılımı da şöyledir:

2013 yılında 51,

2014 yılında 63,

2015 yılında 145,

2016 yılında 172,

2017 yılı ilk iki ayında 20

Söz konusu verilere göre; hayati risk taşıyan veya hayatını tek başına sürdüremeyeceği Adli Tıp Kurumu tarafından belirlenen, ancak kolluk tarafından ilgili savcılıklara “toplum güvenliği için tehlikelidir” yönünde görüş bildirildiği için ceza tehir kararı işleme konmayan 10 tutsak vardır. Adalet Bakanlığı verilerine göre bu 10 tutsaktan biri 15.02.2016 tarihinde hükümlü bulunduğu Amasya Hapishanesi’nde hayatını kaybetmiştir. Bu beş yıllık süre içerisinde 832 tutsağın ise tahliye olduğu ortaya çıkmıştır. Buna göre 162’si 2013; 130’u 2014; 282’si 2015; 224’ü 2016 ve 34’ü 2017 yılında olmak üzere hapisaneden tahliye edilen tutsakların 31’i kadın, 801’i ise erkektir. Tahliye işlemleri yapılan tutsakların kimler olduğu hangi sebeplerle hapisanelerde tutulduğu ve tahliye edilmeyen tutsakların rahatsızlıklarından ayrı olarak ne gibi farklılıkları olduğu açıklanmamıştır.

Tutsak alınmış hastaların ya da hapisanede hastalanmış tutsakların sağlık haklarına erişiminde insanlık dışı uygula-

malarla karşılaşmalarının en başta geldiği görülmektedir. Tutsaklar insanlık onuruna yakışmayan uygulamaları kabul etmedikleri için tedavi hakları engellenmektedir. Bunların başında kelepçeli muayene ve tedavi gelirken, tek kişilik bölmeli ring araçlarıyla sevkler, sevklerin uzun sürelere yayılması ve geciktirilmesi, sağlık raporlarının -talep edildiği halde- hastalara verilmemesi, hapisanede kalması mümkün olmayan ağır hasta tutsaklara “cezaevinde kalabilir” raporu verilmesi ya da hapisane koşullarının düzeltilmemesi, tetkik ve tedavileri esnasında ayrımcı ve nefret söylemlerine maruz kalmaları, dış güvenlik sorununun çözülememesi gerekçe gösterilerek hastane sevklerinin ve hastalıkların kontrollerinin zamanında yapılmaması, bulunduğu hapisaneden başka hapisanelere sevk edilen tutsakların sağlık dosyalarının geç gelmesi/hiç gelmemesi, yeni geldiği hapisanede ilaç temininin geciktirilmesi ve geldiği hapisanede ya da hapisanenin bulunduğu il/ilçe hastanelerinde hastanın takibini yapacak ilgili uzmanlık dalı hekimin bulunmaması, besin değeri düşük yemekler, diyet yemeklerinin verilmemesi, yeterince gün ışığından faydalanılamaması, temiz suya erişimde yaşanan problemler, hapisanenin bulunduğu ilin iklim koşullarına göre ısıtılmaması, tutsaklara yeterli temizlik malzemesi verilmemesi, her tutsağa bireysel temizliği için verilmesi gereken temizlik maddelerinin ortak kullanılması, sıcak suya erişimdeki kısıtlamalar, hastalıkların sağaltımını zorlaştırmakta, bulaşıcı hastalıkların yayılmasını kolaylaştırmaktadır.

HAK GASPLARINA KARŞI TUTSAKLAR AÇLIK GREVİNDE!

En temel insani hakkın dahi gasp edildiği hapisanelerde onlarca tutsak açlık grevi eylemini sürdürmektedir. Van Hapishanesinde TKP/ML davasından Kadir Karabak ve MKP dava tutsağı Esat Naci Yıldırım’ın direnişi 100 günü aşmış durumdadır. Yine Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması için açlık grevi yapan Leyla Güven’in eylemi 60’lı günleri geride bırakırken aynı talepte gün geçtikçe sayısı artan 156 tutsak da süresiz-dönüşümsüz açlık grevinde. Açlık grevindeki birçok tutsağın durumları ağırlaşırken bazı hapisanelerde direnişteki tutsaklara tuz ve şeker dahi verilmemektedir. Birçok hapisanede açlık grevleri ölüm oruçları sürerken devlet en insani talepler olan bu talepleri görmezden gelmeye devam etmektedir.

Hapisanelerde direniş geleneğinin kazanımlarına yönelik saldırılarda boyutlanarak sürmekte halkın öfkesinin patlama odaklarında ki süreçlerde hapisanelere yönelik saldırılar da artmaktadır. Dışarda tutsakların sesi olmak, sınıf mücadelesine korkusuzca atılmak etrafı duvarlarla örülü bu işkence merkezlerini tarihten silmek içerde ve dışarda öfkemizi örgütlü bir güce dönüştürmekle gerçek kılınacaktır.

“YA SİLAHLARIMIZ SUSACAK YA DA ONLAR YAŞAYACAK” (MAKARENKO)

“Her insan birgün nasıl olsa ölecektir, ama bütün ölümler aynı anlamı taşımazlar. Eski bir Çin yazarı Sema Tsien, şöyle diyor: ‘kuşkusuz, insanlar ölümlü varlıklardır; ama onlardan bazılarının ölümü Tay Dağı’ndan da büyük ağırlık taşımaktadır, bazılarının ise tüyden hafiftir.’ Halkın uğruna ölmek, Tay Dağı’ndan daha büyük bir ağırlık taşır, ama faşistlerin hizmetinde kendini harcayanların, sömürücülerin, zalimlerin, uğruna ölenlerin bir tüy kadar bile ağırlıkları yoktur.” (İhtilalin Özü, s. 111-112, Mao)

İçinden geçtiğimiz süreç “o kusursuz vazgeçiş”i başarabilmiş, halkı uğruna fedakarlıkta tereddütsüz, yoldaşlarımızın destansı direnişlerine sahne olmuştur. Ölümsüzleşenlerimiz, en soylu duygularla dolup taşan yüreklerini, acılara teslim etmemiş, sınıf mücadelesi içinde derin sorumluluk duygularıyla üzerlerine düşeni yapmış, öğretmenlerimiz olarak toprağa düşerken de öğretmişlerdir.

Bilinclerinde “beni” silip halkına, partisine, yoldaşlarına karşı bağıllıkla yüreklerini doduran şehitlerimizin yaşamlarından öğreneceğimiz çok şey vardır muhakkak. Kafamızdaki “neden savaşmak zorundayız?”, ya da “ne uğruna ölümü göze almalıyız?” gibi sorulara-çelişkilere, onların yaşamlarından cevaplar bulabiliriz.

Analarımız, babalarımız, en yakınlarımız şefkatle yiğit yoldaşlarımızın ardından yaşadıkları üzüntüyü dile getirirken çoğu zaman, “bunca kayıp, bunca yenilgi, bunca ölüm neden?” diye feryat eder, ah çeker, üzüntü ve acıya boğulur. “Keşke”lerle, “ama”larla vurgulu cümleler kurar ya da “bu gençler boşuna ölüyor”, “yazık bu gencecik fidanlara” diyerek acıma duygusu bütün her şeyin önüne geçer.

Bu duygu ve düşüncelerin sadece şehitlerimizin ailelerinde ya da ezilen geniş halk yığınlarında olmadığını; yer yer saflarımızda da dile bu şekilde dökülmesi bile zihinlerde bir anlayış olarak var olduğunu belirtmek gerekir. Çünkü şehitlerimizin ardından hissettiğimiz acı ve öfke karmaşası içinde öncelikle bu acının yaşanmamasına ilişkin duygular dökülür dilimize. Acının ağırlığıyla kimi zaman öfkemizi nereye yönlendireceğimizi bilemeyiz. İşte yoldaşlarımızın ölümüne ilişkin Mao yoldaşın yaptığı “Tay Dağı’ndan daha büyük ağırlık” tespiti, söylemi -bu acılara hacmini, boyutunu veren ağırlık- onların niçin yaşadıklarında ve niçin öldüklerinde gizlidir.

Savaşın nedenlerini doğru kavramadığımız sürece savaşın zorunluluğunun, kaçınılmazlığının, bilimselliğinin bilincine varamayız. Ölümsüzleşenlerimizden ardından duyduğumuz acıyı öfkeye, isyana sınıf düşmanlarımıza karşı kine dönüştüremeyiz. Ve bunu bilince çıkarmadığımız sürece onların can bedeli

yarattığı mücadeleye tereddütsüz atılamayız.

SAVAŞ ZORUNLUDUR!

Nihayetinde savaş da, barış da sadece zorunlu bir sonuçtur. Ve bu, niyetlerden bağımsız toplumsal yaşamın dayattığı koşullar içerisinde sürüp gitmektedir. Bu savaşın nedenlerini doğrudan biz yaratmadık. Ancak bu savaşı da nedenlerini de sadece bizler ortadan kaldırebiliriz. İçerisinde yaşadığımız toplumsal düzeni anlamak, bu düzeni oluşturan tarafları [ezen ve ezilen sınıfları] tanımak, toplumsal işleyişi tahlil etmek, sınıf savaşımının nedenlerini kavramamız için başat bir role sahiptir. “*Özel mülkiyetin ve sınıfların görünmesiyle ortaya çıkan savaş; sınıflar, uluslar, devletler ya da siyasal bloklar arasındaki çelişkileri çözme mücadelesinin en yüksek şeklidir.*” Sömürücü sınıfların tek gayeleri “kar, daha fazla kar”dır. Marks kapitalistlerin genel karakterini “kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı keser” diye tanımlamıştır. Böylesi bir niteliğe sahip olan bu düzen, sistematik zulüm üretmektedir ve zulüm de kendi karşıtını üretmiştir. En temel kavga şiarımız olan “nerede bir zulüm varsa orada direniş ve mücadele vardır” sözü, savaşın zorunluluğunu göstermesi açısından önemlidir.

Bunca acı ve zulmü, baskı ve saldırıyı, katliam ve kıyımı, sömürü ve yıkımı, bu düzenin kendisi yaratmaktadır. İçinde binlerce, on binlerce hatta milyonlarca halk evladının toprağa düştüğü bu savaşın nedeni bu düzenin kendisidir. Adı kapitalist-emperyalist olan bu düzen, yıkılıp halkın ve proletaryanın iktidarı kurularak sosyalizme ve komünizme kesintisiz geçiş sağlanarak sınıfsız, sınırsız bir dünya kurulmadan bu savaşın sonlanması olanaksızdır.

Sorun halka rağmen, halka karşı yürütülen bu savaşta hangi tarafta saf tutacağımızdır. Bu savaşta ölümsüzleşenlerimiz, ezene karşı ezilenin yanında saf tutmuştur. Ve bu saflaşmada bilinçsiz bir taraflaşmayı reddetmiş, bilinçli bir taraf olarak işçi ve emekçilerin ezilen her ulus, cinsiyet, inanç kesimlerinden halkın bu savaşında yerini alması için öncü görevini üstlenerek toprağa düşmüşlerdir. “*Savaş ancak savaşla ortadan kaldırılabılır.*” Savaşı bitirmenin tek yolu halkın haklı kavgasına atılmak ve zaferle taçlandırmaktır. “Artık bir daha süngü olmasın” diyorsak süngüyü elimize almak zorundayız. Şehitlerimizin yaptığı da budur. İnsanın insan üzerindeki sömürüsüne dayanan bu düzen var oldukça bu savaşta onların izini takip edeceğiz.

REFORMİZM HİÇBİR YARAYA MERHEM OLAMAZ!

Uzun yıllardır sınıflar arası çelişkileri gidermek için burjuva ve küçük-burjuva liberaller eliyle Marksizm adına ara formüller üretilmiş, çok çeşitli ama özü aynı fikirler türemiştir. Tarihin şahitliğinde bir kere daha sahnede yerini almış olan bu fikirler, halkın umudunu sisteme bağlamaya çalışan kendi “çözüm” yollarını tek çareymiş gibi sunmaktadırlar. Bu düşüncelerin özü; “kapitalist-emperyalist sistem içerisinde düzeltmeler/düzenlemeler yaparak savaşı da yaşanabileceği, belli reformlar yaparak sömürüye dayalı bu düzenin sürdürülmesi gerektiği”dir. Bu anlayışa katkı sunan düşünce, akım, hareket vd. tarihteki tüm gerici fikirler gibi kaçınılmaz sonları olan tarihin çöplüğüne gömüleceklerdir. Bu bağlamda üzerimize düşeni yapma zorunluluğumuzun bilincinde hareket edeceğiz. Diğer yandan ezilenlerin, ezenlere karşı verdiği savaş ve bu savaşın tarihsel olarak geldiği aşama ve biçim, bu fikirlerin silinip atılmasını sağlayacak düzeyde değildir. Bu çelişki keskinleştiği ölçüde sınıf savaşımı yükselecek, yükseldiği ölçüde bu fikirlerle mücadelemiz de pratikte ivmeleneyecektir. Biliyoruz ki bu fikirlerin halkın bilincinden silinip atılması kolay olmayacaktır. Sınıf savaşımını hayali bir idea olarak kavrayan, savaştan korkan, sınıf uzlaşmacılığına dayanan, bu sebeple de sürekli kestirme yollar arayan bu anlayış, halkın bağrında kök salamaz, başarıya ulaşamaz. Şehitlerimizin uğruna düştükleri mücadelenin ideolojik yönünü bu bağlamda kavramamız ve tarihsel rolünü bilince çıkarmamız bugünün temel ihtiyacıdır. Bu durum, doğrudan devrimin sorunlarına yanıt olmakla, devrimin ihtiyaçlarına göre şekillenmekle ilgilidir.

İdeolojik çizgiye yapılan vurgularda, devrimci hareketlerde genel olarak ilk refleks, ayrıştırdığımız noktaların vurgulanmaması, moda deyimle “bizi birleştiren değerleri gölgelemeyelim, öne çıkaralım” şeklindedir. Devrimci olanla reformist olan arasındaki farkın silikleşmesine neden olabilecek bu gibi yaklaşımlarla sıkça karşılaşırız. Bu ideolojik farklılıklara vurgu yapmamızın nedeni; ölümsüzleşen yoldaşlarımızın, uğruna ömürlerini verdikleri mücadeleyi anlamamanın, yaşamlarından öğrenmenin, izlerini takip etmenin, başlı başına sadece savaşmakla açıklamayacak derinliğe sahip olmasıdır. Bu doğrudan mücadelenin özümsemesine bağlıdır. Derinliğe inmek, savaşı zaferle taçlandırmamızın en temel koşuludur. Yoldaşlarımızın yaşamlarına ve şehadetlerine anlamını veren Tay Dağı ağırlığındaki bu kaybın ana özü; ideolojik politik çizgidedir. Aynı zamanda kavramamızın zorunlu olduğu şifre, burada gizlidir. Ve bu şifre,

“ÖNCE ÇOCUKLARIMIZI SAVUNUYORDUK ŞİMDİ ONLARIN DÜŞÜNCELERİNİ”

devrimci mücadelede olmamız gereken yeri kavrama açısının önemlidir.

Alçak gönüllülükleriyle halka karşı sorumlulukta hiç bir fedakarlıktan kaçınmamak, tüm bu erdemli duygularla düşman karşısında eğilmemek, bütün devrimcilerin doğal sorumluluğudur. Ve partinin silahlarını toprağa gömüp yurt dışına kaçanların "savaş, mücadele" söylemleriyle halk üzerinde manipülasyon yarattığı bir süreçte bu, çok daha öne çıkmaktadır. Düşman karşısında teslimiyeti değil direnişi seçerek silahının son mermisine kadar partiyi, halkı, yoldaşlarını koruyan şehitlerimiz, sağ tasfiyecilerle ayrışmasıyla sonuçlanan bu dönemde ideolojik mücadelede sözün bittiği yeri göstermiştir.

Onlar yaşamlarıyla kendi sözlerini söylemişlerdir. Bu direniş ve mücadele çizgisini halkın en küçük hücrelerine kadar indirme sorumluluğu ise bizim omuzlarımızdadır.

DEVRİMCİLİK VE YOLDAŞLIK, KENDİNDEN VAZGEÇEBİLMEKTİR!

Ölümsüzlük mertebesine ulaşmış, tarihe yaşamıyla not düşmüş yoldaşlarımız, halk savaşını en yüksek düzeyde kavramış, o kusursuz vazgeçiş başarımlardır. Oysa çevremizi sarmalayan yığınla şeyden vazgeçmek o kadar da kolay değildir. Bazı alışkanlıklarımızdan dahi vazgeçmek istemeyiz. Devrimcileşmek için değişmek gerektiğini bilsek de değişmemek için ayak diretip dururuz. Anadan, yarıdan, okuldan, evlattan, paradan, mülkten, sokaktan, kafeden, bazen gökyüzünden, bazen de yeryüzünden vazgeçmek ne büyük bir erdemdir oysa.

Tarihte en soylu değerleri soysuz bağımlılıklarından vazgeçenler başarımlardır. Ne kadar yüksek düzeyde vazgeçebilirsek o düzeyde de yoldaşlaşabiliriz. Unutmayalım ki vazgeçemediklerimiz bizi sisteme bağlayan zincirlerimizdir. Bu zincirleri parçalamak zorundayız. Kendimizden vazgeçtiğimiz oranda devrimcileşiriz. Devrimcileşme bir seferde olunacak bir şey değildir. Bireyci yanlarımıza vurdukça, daha çok yoldaşlaşır, daha çok devrimcileşiriz. Devrimcileştiğimiz oranda ideolojik olarak güçleniriz. Bu mücadele içinde her türlü bedeli göze alıp ölümlü de yiğitçe karşılayan şehitlerimiz, kendinden vazgeçmenin, fedakarlığın en somut örnekleridir. Şehitlerimiz bu gücü nereden almıştır? Hiç kimse hatasız değildir. Onlar da bu mücadele içinde hatalar yapmış, yetmezlikler yaşamıştır. Ancak önemli olan açıklık, samimiyet ve dürüstlikle hatalarına yaklaşmaları ve onlarla mücadele etmeleridir onları devrimcileştiren.

Savaş, "miş" gibi olan hiç bir olguyu kaldırmaz, yarattığı rüzgarda, yapıyormuş gibi yapanların hepsini toza dumana katıp, savurup atar. Bu rüzgara kapılanlar, çoğu zaman tekrar ayağa kalkacak fırsatı da bulamazlar. Savaş acımasızdır. Tetik tereddüt kabul etmez. Bu yüzden netlik, kararlılık devrimciliğin olmazsa olmazlarındandır.

ŞEHİTLERİMİZ NASIL OLUYOR DA ÖLÜMÜ BÖYLE YİĞİTÇE KARŞILAYABİLİYOR?

Şehit yoldaşlarımızın kendinden vazgeçmesini, ölümü yenmelerini sağlayan temel özelliklerin başında emekçilikleri gelmektedir. "Emek, yaşamak için zorunlu bir araç olmaktan çıkıp, yaşamsal bir amaç olduğu zaman komünizm gerçekleşecek" diyor Marks. Bir devrimci için de emek yaşamsal bir amaçtır. Şehitlerimiz, herhangi bir koşul, sınır tanımadan "tüm hünerini, tüm gücünü" kavgaya vermiştir. Devrim için gerekli olduğuna inandığında yorulmak bilmeden çalışmış, sızlanmamış, karşılık, övgü beklememiştir. Çoğumuz şahittir ya da şehitlerimizin yaşamlarından okumuştur. Bedenini ölüme yatırıp hücre hücre erirken ölümü değil yaşamı savunan Ölüm Orucu şehitlerimizin pratiğini. Düşüp bayılana kadar günlerce yürüyen, uykusuz kalsa da sonuna kadar kendini zorlayan, hiç sızlanmadan kazma, kürek, balyoz sallayan yoldaşlarımızı... Kadın yoldaşlarımızın fiziksel özellikleri elvermese de yük taşımada,

balyoz sallamada kendilerini sonuna kadar zorlamalarını... Gece gündüz demeden aldığı bir görevi yerine getirmek için günlerce uykusuz kalan yoldaşlarımızın pratiklerini. Uzun, yorucu bir yolculuğun ardından, üstelik de yürüyüş yağmur altında gerçekleşmişse yolun sonunda mola verildiğinde kimse bir şey demeden kalkıp ateşi yakmak, proleter devrimciliğin yaşam bulduğu pratiklerdir.

Yoldaşlık güvenmektir. Sistemin binlerce ve

milyonlarca bağla etrafımıza ördüğü duvarları yıkmak, güvene dayalı yoldaşlık bağlarını güçlendirmekle başarılacaktır. Ancak kör, mutlak, mekanik bir güvenle değil tam aksine devrimcinin sorgulayıcı süzgecinden geçirilmiş gerçek bir güvenle...

Halkını sevmek, partiye güven, yoldaşlarına bağlılık; devrimci mücadelede üç temel ilkedir. Tek birinde dahi şüpheye düşmek, kavgada tökezlememize neden olur. Şehit yoldaşlarımıza güç veren şey de buydu. 2015 Ekim'inde Mercan'da yaralı ele geçen Sefkan yoldaşın düşmanın her türlü işkencesi karşısında teslim olmayıp parti sloganlarıyla ölümü karşılamasına neden olan şey; yoldaşlarına, halkına, partisine duyduğu güven ve bağlılıktır. 28 Kasım 2016'da Aşkın, Bakış ve Hakan yoldaşların operasyon gücüne eylem yaparak yoldaşlarının hesabını

sormaları yine bu bağlılık ve güvendir. 23 Nisan 2018'de son mermilerine kadar düşmanla göğüs göğüse çarpışan Çiğdem ve Nergiz yoldaşların pratiği; Mercanlar'da Taylan, Yusuf, Mahir, Samet, Yetiş ve Haydar yoldaşların pusuya düştükleri çatışmada sabaha kadar çatışarak teslimiyeti değil direnişi yükseltmeleri; içten ve dıştan saldırılarla zayıf düşürülmeye çalışılan Proletarya Partisi'ni korumanın, yoldaşlarına ve halkına bağlılığın en güzel örnekleridir.

Bizleri mücadeleye bağlayan, devrime olan inancımızı, umudumuzu sürekli canlı tutmamızı sağlayan ve devrimciliğimizin temel özelliklerinden biri de halk sevgisidir. Hangi alanda olduğumuz önemli değildir. Kitlelerden en yalıtık alanda bile faaliyet yürütsek yine de kitlelerle sıcak bağlar kurabiliriz. Halkın yaşadığı acılara, içinde bulunduğu yoksulluğa karşı ilgili olmak, onların mücadeleye katılmaları için çaba göstermek, onlardan öğrenmeyi bilmek, bir devrimcinin en başta gelen görevleri arasındadır. Soma'da maden işçilerinin ölümü karşısında duyarsız kalan biri devrimci olabilir mi? Ya da açlık çeken, sokakta yaşayan, çöpten ekmek toplayan insanları görüp de tepkisiz kalan biri devrimci olabilir mi? İşten atıldıkları için aylarca direnen işçilerin, yaşam alanlarına sahip çıkan köylülerin direnişine, her gün erkekler tarafından, erkek egemen sistem tarafından katledilen, tacize, tecavüze uğrayan kadınların çığlığını duymayan biri devrimci olabilir mi? Olamaz çünkü bunlar bizim savaşma gerekçelerimizdir. Şehitlerimiz, yüzlerini bile görmedikleri insanlar için ölümü gülerek karşılamış, halkın acılarını kendi acıları olarak sahiplenmişlerdir.

Devrim hedefimize ulaşmanın en önemli özelliklerinden biri de kararlılıktır. Kararlılık, yaşamda her pratiğimizde karşımıza çıkmaktadır. Partiyi, devrimi, kitleleri savunmada, savunduklarımızı yaşama geçirmede kararlı olmalıyız. Her birimizin yaşam pratiği, alıp da uygulamadığımız ya da çabuk vazgeçtiğimiz şeylerdir. Kendimizle mücadele içinde bunları karara dönüştürdüğümüz ölçüde ilerleriz. Devrimcilikte kararlı olmak, bireyci yanlarımızla mücadelede, örgütümüz, devrimimiz için kendimizden vazgeçmede, mütevazilikte, samimiyette, açıklıkta, kolektivistlikte, öğrenmede vb. aldığımız her devrimci görevde kararlı olmalıyız. Şehitlerimiz bu kararlılıklarını sonuna kadar yaşama geçirmişlerdir.

Şehit yoldaşlarımızın yaşamlarından öğrenirken kendimizde yaptığımız bu sorgulamada nasıl yaşadığımız, nasıl düşündüğümüz sorularına vereceğimiz yanıtlar ve ikisinin devrimci diyalektiğini kurabilmek önemlidir. Çoğumuz farklı sınıfsal

köken, toplumsal yaşam ve alışkanlıklardan geliyoruz. Ve bu alışkanlıkları çeşitli biçimlerde örgütümüze taşıyoruz. Kendimizle mücadele düzeyimiz, pratiğimize yön veren ideolojiyi de göstermektedir. Pratiğimizi sorgulama düzeyimiz, hata ve zaaflarımızla mücadele düzeyimiz devrimcileşme düzeyimizi de ortaya çıkarmaktadır. Şehit yoldaşlarımızın yaşam pratikleri, hatalarına karşı kendileriyle yüzleşme pratikleri, nasıl devrimci olunacağına, nasıl devrimci kalınacağına cevabıdır.

Herhangi bir beklentiye girmeden özdisiplini sağlayarak harca-yacağımız emek, büyük küçük ya da birileri görsün demeden, devrimin görevlerine aynı bilinçle yaklaşmak, yoldaşlarımıza, halkımıza, örgütümüze sorumluluklarımızın gereğini yapabileceklerimizin en iyisini yaparak gerçekleştirmek, şehitlerimizin bizlere bıraktığı en yüce değerlerdir. Şehitlerimizi anmak, bu değerlere sahip çıkmak, onları pratiğimizde gerçekleştirmekle olacaktır.

“ONLARI ANMAK SAVAŞMAKTIR” ŞİARINI NASIL KAVRIYORUZ?

Proletarya Partisi, 1. Konferans'ında Ocak ayının son haftasını Parti ve Devrim şehitlerini Anma Haftası olarak ilan etmiştir. Çünkü Ocak ayı devrim ve komünizm uğruna yaşamlarını proleter devrimlerin gelişimine adanmış birçok komünist ve devrimci önderin ölümsüzleştikleri tarih olması açısından anlamlıdır. Enternasyonal proletaryanın büyük ustası Lenin 21 Ocak

1924'te ölümsüzleşmiştir. Yine Alman Komünist

Partisi kurucu önderlerinden Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht, 15 Ocak 1919'da Alman faşizmi tarafından katledildiler. 1921 yılının Ocak ayında 28'i 29'a bağlayan gece faşist Kemalist diktatörlük tarafından TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ve on dört yoldaşı Karadeniz'de alçakça katledilirken, Maria Suphi ise aylarca işkence ve tecavüz edilerek öldürülmüştür. 22 Ocak 1973'te Proletarya Partisi'nin ilk şehidi Meral Yakar ve 24 Ocak 1973'te Vartınik'teki Köm Baskını'nda Ali Haydar Yıldız ölümsüzleşmiştir. Bu baskında Komünist Önder İbrahim Kaypakaya ise yaralı ele geçmiş, aylar süren işkencelerin ardından 18 Mayıs 1973'te katledilmiştir. İşte bütün bunlardan kaynaklı Ocak ayının önemi bizler açısından büyüktür. Bu yüzden Ocak ayı devrim mücadelesinde ölümsüzleşenlerimizi andığımız, onların bizlere bıraktığı sıcak anılarını en yoğun yaşadığımız aydır. Devrim yolunda ölümsüzleşenlerimizi anmak, onların ideolojik politik çizgilerinde yetkinleşmek, devrimci mücadeleye tereddütsüz atılmak, ortaya çıkan her sorunda devrimci ya-

raticılıkla çözüm olmaktadır. Devrimin ihtiyaçlarına göre her sorumluluğunun gereğini yerine getirmektir. Kendi gerçekliğimizle yüzleşmek, hata ve eksiklerimizle mücadelede kararlı olmaktadır, eksiklerine karşı açık olmak, değişimden korkmamak, savaşta ustalaşmaktır. Saflarımızdaki yapıyormuş gibi duran, en yüksek perdeden konuşup ama yapmayan, devrimin çıkarlarını değil kendini koruyan her anlayış ve çizgiyle en başta kendimiz olmak üzere tavizsiz mücadele etmektir.

Onlar bizden, sadece anmayı değil uğruna savaştıkları kavga-yı yükseltmemizi istiyorlar. İşte asıl o gün, yoldaşlarımıza layık olacağımızı akıldan çıkarmayalım. Onların bize bıraktıkları mücadeleyi en değerli mirasımızdır. Bu değere sahip çıkmak, bulunduğumuz her alanda görevlerimizi layıkıyla yerine getirmekle olacaktır.

AİLELERİN ÇOCUKLARINI SAHIPLENMESİ, ONLARIN MÜCADELESİNE CAN VERECEK!

Şehit ailelerimiz, evlatlarını, en yakınlarını sınıf savaşımında sonsuzluğa uğurlamanın acısını yaşamaktadır. Bir ana için evladının acısı, canından can koparılmakla eş değerdir. Ve yaşadığı sürece hiç kapanmayacak bir yaradır. Bu acıyı yaşayan bir ana ancak, kendisi gibi aynı acıyı yaşayanlarla birarada, evlatlarını sahiplendikleri gibi onların mücadelelerini de sahiplenerek acıya dayanma gücüne ulaşabilir. Bu bilince ulaşanlar bilir ki halkına layık olmanın karşılığı evlatlarına layık olmaktadır. Ailelerin örgütlenmesi, devletten hesap sorması egemenlerin korkularını büyütülmektedir. Çünkü bu sistem, evlat acısı yaşayan bir ananın kaybedecek bir şeyi olmadığını çok iyi bilir. Bu yüzden de ailelerin biraraya gelmesini, bilinçlenmesini, hesap sormasını istemez. Bunun en yakın örneğini Cumartesi Anneleri'nin eylemlerinin yasaklanmasıyla yaşadık. Faşist devlet, yıllarca her türlü baskıya rağmen, yılmadan evlatlarının akibetini soran annelerin gücü karşısında en demokratik basın açıklaması eylemlerini dahi yasaklamış; "asla vazgeçmeyeceğiz" diyen yaşlı ana babaları yerlerde sürüklemekten, gözaltına alıp tutuklamaktan çekinmemiştir.

Şehit ve tutsak ailelerimiz, ödedikleri bedellerle potansiyel olarak bu sistemin karşısında yer almaktadır. Bizlere düşen bu potansiyeli örgütlü güce dönüştürmek, sadece evlatlarını değil onların düşüncelerini de savunmalarını sağlamaktır. Bundandır ki; yoldaşlarımıza verdiğimiz söz, aynı zamanda ailelerine de verilmiştir.

ŞEHİTLERİMİZİN SAHIPLENİLMESİ ENGELLENEMEZ!

Bugün şehitlerimizin sahiplenilmesi noktasında ailelerimize yönelik saldırılar da artmıştır. Katılımın, sahiplenmenin engellenmesi amacıyla cenazelerin kaçırılması, "aile dışından katılımı engellemezse başka gençlerin de tutuklanacağı, belki de öleceği" tehditleriyle ailelere baskı yapılması, DNA tespiti gerekçesiyle adli tıpta günlerce cenazelerin verilmemesi vb. yöntemlerle devlet, devrimci, komünist ve yurtseverlerin hak ettiği törenlerin yapılmasının önüne geçmek istemektedir.

Yine çatışmalarda öldürdüğü gerillaların cenazelerine sonradan intikam alırcasına işkenceler yaparak hem ailelere hem de halkımıza gözdağı vermeyi amaçlamaktadır. Bu insanlık

dışı saldırılara karşı şehitlerimizi sahiplenmek; saldırıları ailelerimizle birlikte omuz omuza göğüslemek, aile örgütlülüğü olarak en başta bizlerin görevidir. Ailelerimizle güvene dayalı kuracağımız bu bağı hiç bir kuvvet yıkamaz. Kimlikleri tespit edilemeyip kimsesizler mezarlığına konulan gerillalar asla kimsesiz değildir. Onlar, bu halkın yüreğinde en güzel yeri alarak ölümsüzleşmişlerdir. Devrimci mücadeleye saldırının bir biçimi olarak cenazeleri tanınmayacak hale getirip kimsesizler mezarlığına koyan bu faşist devlete cevabı, evladının mücadelesini sahiplenen, hesabını sormak için onun bıraktığı yerden mücadeleyi sürdüren ailelerimizle birlikte vereceğiz.

Aile örgütlülüğümüz, hedef kitlesi olan şehit ve tutsak yakınlarının sınıf mücadelesi içinde sistemle çelişkileri en keskin yaşamları boyutuyla önemli bir mevzimizdir. Ancak, uzun yıllardır bu mücadele içinde sayısız deneyim ve birikim elde etmesine rağmen, bunu örgütlü bir güce dönüştürmede zayıf kalmıştır. Oysa devletin saldırganlığı her alanda pervasızca sürmektedir. Bırakalım devrimci komünist, yurtseverleri en küçük muhalif sese dahi tahammülleri yoktur. Bu yüzden de ülkenin hapis-haneleri dolup taşmaktadır. Özellikle gerilla alanlarına yönelik imha saldırılarında yüzlerce devrimci komünist katledilmiştir. Nerdeyse ülkenin her yeri yangın yerine dönmüştür. Özellikle T. Kürdistanı'nda şehit ve tutsak ailesi olmayan kalmamıştır.

Bugün şehit ve tutsak ailelerimize ulaşmak, onların acılarını, sevinçlerini paylaşmak, onları örgütlü bir güce dönüştürmek dünden daha yakıcı bir sorun olarak önümüzde duran bir görevdir.

Eksiklerimizin farkındayız. Ailelerimizi, en yakınımızdakileri örgütlemekteki yetmezliklerimizi biliyoruz. Ancak bilmek, kabul etmek bunlara teslim olmayı değil, mücadele etmeyi, değiştirmeyi gerektirir. Bu eksiklerimizi ailelerimizle birlikte aşabiliriz. Ailelerimizin öfkelerini, devlete isyana dönüştürmek, onlarla kuracağımız örgütlü ilişkiyle olabilir. Bu da sadece anmalarda ziyaret etmekle değil, bir bütün yaşamı paylaşmakla, yoldaşlaşmakla mümkündür.

Şehit ve tutsak ailelerinin örgütlenmesi, bilinçli bir mevziye dönüşmesi doğrudan halkın devrim için örgütlenmesi anlamını da içinde barındırmaktadır. Bu konuda ailelerimize de ciddi sorumluluklar düştüğünü, bunu ancak birlikte başarabileceğimizi biliyoruz. Ailelerimize verdiğimiz değer, şehitlerimize verdiğimiz değer de bir göstergesidir bunu unutmayalım. Ailelerimizin çocuklarının mücadelesi geliştiğinde duyduğu gururu daha yüksek düzeye taşımanın tek yolu "çocuklarımızı sahiplenme ve sevmeyi, çocuklarımızın düşüncelerini sahiplenmeye dönüştürmek"le başarabiliriz. Bu mücadele, şehit ve tutsak ailelerimizin de içinde olduğu bir bütün halkın mücadelesidir.

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olan Ocak ayının son haftasında yapacağımız faaliyetleri bu bilinçle ele almalı, ailelerimizi devrimimizin birer parçası haline getirmeyi hedeflemeliyiz.

ÇİĞDEM VE NERGİZ: “TESLİM OLMAK YOK, DİRENİŞE DEVAM!”

Rojbaş saatine yakın bir zamandı. Çiğdem [Hasret Tanrıverdi] uykudan yeni uyanmış dışarı doğru yönelmişti. Tam kapıya, çıkış yerine yaklaştığında kulağına gelen sese odaklandı bir anda. Uyku sersemi de olsa sese karşı duyarlılığı vardı. Biraz dinleyerek uğultuyu netleştirmeye çalıştı. Kısa sürede sesi netleştirmişti. Heron sesiydi... Beş dakika kadar nerede dolaştığını anlamaya çalıştı. Vadi üzerinde uçtuğunu anladığında, güçlü patlama sesleriyle irkildi. Arka arkaya 3 güçlü patlama oldu. Uçak seslerini de alıyordu şimdi.

Hemen içeriye yönelip, diğer yoldaşları uyandırmaya gitti. Onlar da patlama sesini almış, hızlıca kalkmışlardı. Çiğdem'in dışarıdan geldiğini fark eden Nergiz [Gül Kaya], hemen sordu; “Ne oldu Çiğdem yoldaş, sesler neydi?”, “Hızlıca hazırlanalım yoldaşlar. Uçaklar vurdu bir yerleri.” Çiğdem'in talimatıyla her ikisi de hızlıca kuşandılar teçhizatlarını. Uçaklar Aliboğazi'ni yaklaşık 15 dakikada beş sefer vurmıştu. Hava artık aydınlanmak üzereydi. Uçak sesleri kesilmişti ama uçünde de bilinmezliğin getirmiş olduğu soru dolu bakışlar vardı. “Acaba uçaklar nereye vurmüştü?”, “Diğer yoldaşlar iyi miydi?”

“Ben tam dışarı çıkacaktım. Heron seslerini fark ettim. Netleştirmeye çalışırken uçaklar vurmaya başladı. Tam olarak anlamadım ama sanki ... yoldaşların olduğu noktayı vuruyordu” diye açıklama yapma ihtiyacı hissetti Çiğdem.

Vadide sadece heron sesleri vardı şimdi. Bilinmezlik oldukça canlarını sıkıyordu. Bir şeyler yapmak istiyorlar, ancak şimdilik ellerinden bir şey gelmiyordu. Bir ara uçağın vurduğunu düşündüğü noktadaki yoldaşlarla cihaz bağlantısı kurmayı tartıştılar ancak kendi yerlerinin de deşifre olma ihtimalinden

kaynaklı vazgeçtiler. Şimdilik beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Saat 6'ya geliyordu. Uzaktan helikopterlerin sesi gelmeye başlamıştı. Vadiye gelen ilk helikopterler iki tane Kobra'ydı. Birkaç tur attıktan sonra vadinin çeşitli yerlerini rastgele vurmaya başladı. Hemen ardından Skorskyler tepelere indirme yapmaya başlamıştı. Çiğdem ve Nergiz, çıkış yerinden helikopterlerin hareketliliğini anlamaya çalışıyor ve operasyonun tam olarak nereye yönelik yapıldığını çözmeye çalışıyorlardı.

İlk birkaç helikopter, kaldıkları noktadan daha ileriye, Yılan Dağı'na yakın bir noktaya indirme yapmıştı. Ancak tam olarak anlayamadıkları bir şekilde indirmeler hemen karşılarındaki tepeye doğru kaymıştı. Birbirleriyle bu durumu değerlendirirken, Kobra helikopterler yüz metre altlarına iki roket vurdu. İkinci turunda ise yoğun bir şekilde Doçka'yla vurmaya başladı.

Şimdi artık operasyonun kendilerine doğru olduğunu anlamışlardı ama uçakların vurduğu yerler hala kafalarında net değildi. Tam olarak netleştirmek için biraz daha düşmanı izlemeye devam ettiler.

Yaklaşık yarım saattir buldukları noktanın altından düşman sesleri gelmeye başlamıştı. Henüz uzaktı ancak yukarı doğru çıktıkları kesindi. Daha ilk sesi aldıkları anda kısa bir değerlendirme yaptılar. Çok fazla uzatmadı Çiğdem sözü. Aynı zamanda grup komutanıydı.

“Düşman bize doğru geliyor bu kesin. Buradan hareket etmemizin koşulu şimdilik yok. Henüz yerimizi tam olarak tespit edememişler. Yoksa uçaklar, olmadı Kobralarla kesin vururlar-

dı. Biz bekleyeceğiz. Üstümüze geldiği anda yoğun bir şekilde vuracağız. Belki buradan çıkamayabiliriz ama. Kesin olan bir şey var. Teslim olmayacağız. Gerekirse son mermimize kadar çatışacağız. Son mermimizi de kendimize sıkacağız.”

Tavri çok netti. Nergiz'e baktı ilk anda. Onun da gözlerindeki netliği gördü. Dilek'in tereddütlü halini fark etti. Bu nedenle bir kez daha vurguladı sözlerini; "Kimse teslim olmayacak!"

Nergiz'i bir çıkışa konumlandırarak, kendisi de diğer çıkışa doğru yöneldi. Her ikisi de mekanizmalarını bir kez daha kontrol ettiler. Hiçbir tereddüt yoktu gözlerinde. Elleri tetikte, kulakları gelecek seste, gözleri ise düşmanın olası gelebileceği hattaydı. Çiğdem defalarca yaşamıştı düşmanla olan bu karşılaşma anını. Her seferinde alınının akıyla çıkmıştı bu cenkten. Şimdi bir kez daha elleri tetikte beklerken, Nergiz'in kararlılığı onu daha da güçlü kılıyordu.

Konumlandıkları yerden birbirlerini göremiyorlardı ancak her ikisi de aynı duygularla bekliyorlardı düşmanı. Sinan ve Rıza yoldaşları düşündü... Daha yakın bir zamanda düşmanın tüm işkencelerine aldirmeden ölümüne direnen Sefkan yoldaş, yoldaşlarının intikamını almak için canları pahasına hesap sorma ruhuyla donanmış Hakan, Bakış ve Aşkın yoldaşların ve düşman karşısında baş eğmez tüm yoldaşların direnişi şimdi onlara ilham oluyordu.

İlk düşman kolu görüş alanlarına girdiğinde ikisi de hiç tereddütsüz bastılar tetiğe. Düşman neye uğradığını şaşırılmış vaziyette rastgele taramaya başladı. Bir düşman askeri yerlerini netleştirmiş olmanın sevinciyle "buradalar komutanım" diye bağıyordu. Çiğdem ve Nergiz'in ilk ateşiyle düşen askerler vardı. Sonradan operasyon alanını dolaşan gerillalar düşmana ait bol miktarda pansuman malzemeleri ve kanlı asker elbiseleri görmüşlerdi. Düşman tamamen bir sessizlikle geçiştirmeye çalışmıştı ölü ve yaralıları.

Yerlerinin tespit edilmesiyle çatışma daha da şiddetlenmişti. Düşman MG-3 ve ferdi silahlarla yoğun bir şekilde vuruyordu buldukları noktayı. Ancak Çiğdem ve Nergiz tüm öfkeleriyle basıyordu tetiğe. Düşmanın her "teslim ol" çağrısı, namludan çıkan mermilerle yanıtlanıyordu.

Bir ara Nergiz'in olduğu çıkıştan silah seslerinin kesildiğini fark etti Çiğdem. Bir şeyler sezmişti. Hemen oraya doğru yöneldi. Kapiya vardığında Nergiz'in yerde olduğunu gördü. Kasığından mermi almıştı. Durumu ağırdı. Birkaç el ateş etti düşmana. Sonra Nergiz'i kaldırarak içerde kalan Dilek'in yanına götürdü. Dışarıda düşman ateş etmeye devam ediyordu.

Nergiz'e son kez baktı. Daha söylenecek söz tamamlanmamıştı. Yüreğinden bir parça kopuyordu sanki. Yıllardır yoldaşlığı paylaştığı Nergiz hemen yanı başında vurulmuş uzanıyordu. Alnından öptü bir kez daha. Sonra tekrar kapiya doğru yöneldi.

Acısı çoğalmış, soluk alışverişleri düzensizleşmişti Nergiz'in. Ama rahattı içi. Teslimiyete meydan okumuşlardı can yoldaşı Çiğdem'le beraber. Başu Dilek'in dizlerindeydi. Tek mermi almıştı ama ağırdı yarası. Daha az önce, yara alana kadar, yani çatıştığı mevzide düşmana sıkığı mermileri şehit yoldaşları için de sıkıyordu. Belki az sonra kendisi de katılacaktı bu ker-

vana ama gözlerinde hiçbir tereddüt yoktu yine de.

Hemen kaldıkları yerin önünde, Nergiz çiçekleri bahar güneşiyle buluşalı çok olmamıştı. Yeni bir yaşama "merhaba" dercesine başlarını gökyüzüne doğru kaldırmışlardı. Doğa yeşillenmiş, bekledikleri zaman gelip çatmıştı oysa. Yakında faaliyet alanlarına ulaşacak ve çok özledikleri kitlelerle buluşacaklardı. Oysa şimdi, mücadelenin gerektirdiği bedeli ödüyordu hiçbir pişmanlık yaşamadan. Varsın selamını kendisi götürmesindi. Ne de olsa selamını ulaştıracak yoldaşları vardı.

Son bir kez gözünü açmaya çalıştığı anda, artık son nefesini veriyordu. Genç yaşında kuşandığı inancı, direnci ile ne de çok isterdi, yoldaşlarına son bir kez sarılmayı. Ama yapamadı. Kendinden sonrakilere devretti onurla taşıdığı silahını, bayrağını. Devretti, inancı ve kararlılığını. Yoldaşları almıştı selamını. Halkımız almıştı selamını. Ulaşmıştı direnişi, dağlar ardına. Yayılmıştı sloganları Tağar'a karışarak.

Çiğdem tekrar ateş etmeye başladığında düşmanın "teslim ol" çağrıları da artmaya başladı yoğun taramalarla beraber. Zaten hiç düşünmemişti ki teslim olmayı. Son mermiye kadar direnme sözü vermişlerdi Nergiz'le beraber. Şimdi Nergiz'den boşalan mevziyi doldurma görevi de binmişti omuzlarına. Bir yandan Nergiz'i düşünüyor, diğer yandan düşmanın çağrılarına mermileriyle yanıt oluyordu

Şarjörlerindeki tüm mermiler tükenmiş, ancak umudu ve inancı hala dipdiri idi. İçeri doğru yöneldi Dilek'teki şarjörleri almak için. Yanlarına vardığında Nergiz'in şehit düştüğünü gördü. Tarifsiz duygularla yüklüydü şimdi. Daha bir öfkeli, daha bir kararlı, ama can yoldaşını yitirmenin burukluğuyla...

Hızlıca aldı Dilek'teki şarjörleri. Dilek tedirgindi. Ateş etmesi, el bombasını düşmana atması talimatını verdi. Dilek ürkekçe birkaç el ateş etti havaya. Ama hala şoktaydı... Çiğdem, şimdi artık iki kişilik savaştığını daha fazla hissediyordu. Öfkeyle basıyordu tetiğe. Artık duymaz olmuştu "teslim ol" çağrılarını. Zaten en başından beri netti. Daha bir saat önce Nergiz'le birbirlerine vermiş oldukları sözü canlandırdı gözünün önünde. "Ne olursa olsun, teslim olmak yok!"

Şarjörler arka arkaya boşalıyordu. Mermiler tükeniyor, zaman ilerliyordu. Artık kuşatmadan çıkmanın pek imkanı yoktu. Düşman her geçen an daha da kalabalıklaşıyordu. Ancak Çiğdem'in direnişi karşısında yine de çaresizdi. "Savaş erkek işi" diye biliniyordu oysa kocaman bir ordu karşısında şimdi direnen bir kadındı. Karşısında onlarca erkek görünümlü yaratığa bir kadın direniş dersi veriyordu. Önemli olan irade, önemli olan bilinç, önemli olan inançtı. Bunu da fazlasıyla taşıyordu Çiğdem. Adeta çaresizdi düşman... Yakın mesafeden göğüs göğüse bir çarpışma yaşanıyor şimdi.

Sonrasında "kahramanlaştırılan" askerlerin bu çaresizliğine dair basında bir kelime bile edilmese de, tarih Çiğdem ve Nergiz'in düşmanı nasıl çaresizleştirdiğinin hakkını elbet verecektir... Partizanların düşmanı dize getirdiğinin hakkını... Bazen ölüm bile küçülür yazılan tarihin yanında. İşte Çiğdem ve Nergiz'in, direnişi de ölümü çaresizleştiren destanlardan birisiydi.

Son şarjörünü de silahına taktı. Bulunduğu noktayı yoğun bir şekilde vuruyordu düşman. Şimdi arkasından, önünden ve soldan kuşatmıştı düşman. Mermisi azaldığı için daha idareli kullanıyordu mermilerini. Eli tetiğe her gittiğinde Nergiz'in de ellerini hissediyordu tetikte.

Sloganlarla birlikte yöneliyordu mermiler. Kuşatmaya rağmen hiçbir çaresizlik yaşamıyordu. Artık kuşatmanın dışına çıkamayacağından emindi. Son mermisine kadar düşmana kin kismaya devam etti. Son şarjöründeki mermileri sayarak gönderiyordu düşmana. Son mermiyi kendine saklayacaktı. Ne olursa olsun, düşmana teslim olmayacaktı. Geriye doğru saymaya başladı. Eli tetiğe her gittiğinde, son mermiyi doğru yaklaşıyordu. Yüzündeki tebessüm hiç eksilmiyordu. Taşdığı inanç ve kararlılığı... Her mermi aynı zamanda yoldaşlarına, partisine ve halkına olan bağlılığın teminatı oluyordu. Tam da tasfiyeciliğin, savaş kaçkınılığının kol gezdiği bir dönemde Çiğdem ve Nergiz'in direnişi daha bir anlam kazanıyordu. Birileri gemiyi terk ederken, çalarak ele geçirdikleri mermileri adeta düşmana teslim ededursunlar, onlar ellerindeki son mermiyeye kadar düşmana ateş ediyor, hesap soruyorlardı...

Geriye sayım başlamıştı. 5. 4. Eli yine tetikte. 3. 2. ve 1. Son mermisi kalmıştı artık namluda. Çevresine bir kez daha bakındı. Bir süre silah sesleri gelmeyince düşman yeniden "teslim ol" çağrılarını arttırmıştı. Oysa çoktan içeriye doğru yönelmişti.

Son bir kez Nergiz'e baktı. Yıllarca birlikte mücadele ettiği yoldaşıyla şimdi aynı mevzide ölümü paylaşıyordu, aynı inanç ve kararlılıkla. Ankara'nın üniversitelerinde başlayan yoldaşlıkları şimdi Aliboğazi'nde ölümsüzlüğe birlikte yürümenin onuruyla taçlanıyordu.

Yanı başlarında teslimiyetin taşları örülürken onlar hiçbir kaygı gütmeden yaşamlarını feda ediyorlardı. Ve en küçük bir kararsızlık dahi okunmuyordu. Eli yavaş yavaş silaha doğru gitti. Namluyu çenesine dayadı. Son mermiyi kendisine saklamıştı.

Partimiz tarihinde bir ilkti bu pratik. Her ne kadar onaylanan bir tavır olmasa da, teslimiyet yerine sonuna kadar direnişi tercih etmişti Çiğdem yoldaş. Ve eli tetiğe gittiğinde düşmana teslim olmamanın huzuruyla hiç tereddüte kapılmadı. Şimdi yaklaşık

bir saattir aynı mevzide çatışan iki yoldaşın sadece bedenleri değil, inançları ve kararlılıkları da yan yana duruyordu.

Operasyon henüz tamamlanmamıştı. Düşman telsizlerinde operasyonun bir, iki saate bitirileceğinin anonsları veriliyordu. Zafer kazandıklarından o kadar eminlerdi ki, bu konuşmaları, açıktan yapmakta bir sakınca görmüyorlardı. Ancak kazandıklarını iddia ettikleri "zafer" göreceliydi. Evet iki Partizan ölümsüzler katına yürümüşlerdi. Ama ölmek, yenilmek değildi. Onlar mücadelenin her anında yaşamaya devam ediyorlardı. Ve savaş devam ediyordu.

Düşman zafer naralarıyla vadi içinde dolaşmaya başlamıştı. Artık çekilme hazırlıkları yapıyordu. Dersim Valisi "zafer kazanmış komutan" edalarında operasyon alanını ziyaret etmeye gelmişti. Tam da bu anda, Partizanlar tarafından önceden döşenen mayın, büyük bir gürültüyle düşmanın bir kolunda patladı. Düşman panik halinde sağa sola ateş etmeye başladı. Telsiz anonslarından yaralıların olduğu bilgisi verilerek doktorlar istenmeye başlandı. Evet düşman, kazandığını ilan ettiği anda darbe yemişti. Zaten Çiğdem ve Nergiz'in direnişinde kayıplar veren düşman, bir kez daha darbeleniyordu. Ölü ve yaralıları vardı. Bu eylem, aynı zamanda Çiğdem ve Nergiz yoldaşların ölümsüzlük ilanıydı.

DERSİM'DEN BİR YOLDAŞI

BAHARIN İLK MÜJDECİSİDİR CEMRE; ÖZLEM'İ, ZILAN'I, EKİN'İDİR...

İnsanın hayatında bazı anlar vardır. O vakit kendi hayatımızdan çıkıp doğanın derinliklerine bırakırız kendimizi. Ve o anları doğanın kendi içinde yaşadığı olaylara benzetiriz. Öncesinde sıradan bir durum gibi gelen şeyler, yaşadığımız anlarla benzerlik taşıdığını fark ettiğimiz andan itibaren bunlar, kendimize ait bir parça haline gelir. Ne zaman doğa, o sürecini yaşasa insan kendi yaşadığı anı hatırlar, orada bulur geçmiş, anılarını ve geleceği. Ve hep yaşayacak olanları, sonsuzluğa iz düşenleri...

Cemre her yıl tekrarlanan üç aşamalı bir olaydır. Havaya düşer önce, ardından suya ve toprağa düşmesiyle tamamlanır, sona erer. Havalarda ısınmaya, sular çoğalmaya, toprak çözülme, canlanmaya başlar. Baharın ilk müjdecisidir cemre. Yeni yaşamı, bereketi, emeği, umududur halkımızın. Özlem'i, Zilan'ı, Ekin'idir...

Üç kadın yoldaşı bir sonbahar gününde dokuz yoldaşımızla birlikte sonsuzluğa uğurladık. Onlar, sonsuza iz düşenlerimiz ve Cemreleşen yiğit savaşçılarımızdır. Her bahar direnişin ve kurtuluşun kızıl karanfilleri olarak bizleri karşılayacaklar.

“Ardından yalnızca rüzgârı önüne,

Alıp gitti desinler,

Ardından yalnızca saçlarına militan mavisini tokalar.”

Bugün 20 Şubat, 2018'in ilk cemresi düştü. Bugün havaya düşen cemre Dersim dağlarına senin kokunu, gülüşünü getirdi bizlere yoldaş... Ve aramızdan ayrılana kadar bilincinde, yüreğinde taşıdığın inancı serpti yüreklerimize. Bugün soluduğumuz hava sendin ve seher yeli senin için esti şu dağlarda. Yine bir ananın nasırlı ellerinde dolaştı şafaktan önce, özgürlüğe adımlanan nice kadının öfkesinde dolaştı. Ve yine susturulmuş dillerde türküldü seher yeli. Gittiğinden beri seher yeli seni hatırlatır bizlere. Şafaktan önce eser, güneşle diner dağlarımızda. Keşif saatinde karşılarız, karanlığa inat rojbaş çekeriz seher yeline.

Soğuk derler seher yeline. Oysa ıslık ıslık gözlerini inanç dolu yüreğini hissettirir, sen gittin gideli ısıtır içimizi. Bizleri ürpertmez, aksine uykumuzu alır ve keşfine başlarız arazinin, sonra senin yoldaş sıcaklığıyla ısıtır içimizi güneş doğana değin. Ve ben derim ki üşütmez şafakta kalkan anayı, babayı. Üşütmez fabrikaya, tarlaya giden işçi kardeşleri, üşütmez okula yürüye-

“ÖNCE ÇOCUKLARIMIZI SAVUNUYORDUK ŞİMDİ ONLARIN DÜŞÜNCELERİNİ”

rek giden minik yürekleri. Senin partizan sıcaklığını bulur halkımız bundan böyle seher yelinde.

Eylül ayının son günleriydi... Sonbahar kendini yavaş yavaş hissettirmeye başlamış, yağmurunu yağdırmaya, yaprakları sarartmaya, güneşi bulutların ardına gizlemeye başlamıştı. Yine yağmurlu günün ardından güneş doğmaya başlıyordu o sabah. Dallardaki damlaları, eşyalarımızı, çamurlaşan patikaları rüzgârın yardımıyla kurutmaya başlıyordu... Rojbaşla başlayan soğuk, güneşin yoğun ışınlarıyla etkisini yitiriyordu. Öğle saatlerine doğru orman, yazdan kalma günlerini yaşıyordu. Ve o gün birliğimiz için merakla beklenen bir gündü. Başka alandaki yoldaşlar geleceklendi ve içlerinde yeni bir yoldaş vardı. O günün öğle üzeri merak ve heyecanla bekleniyordu. Haberini alalı çok olmuştu ama henüz kendisiyle tanışmamış yoldaşları olarak heyecanlıydık. Beklenen saat gelmişti ama ortalıkta kimseler görünmüyordu, içimizden herhalde yetişemediler gibi düşünceler belirtilmeye başlamıştı ki noktaya birilerinin hızla

yöneldiğini gördük. Hızlı olmalarının nedenini yoldaşlar iyice yaklaşıncaya anlamıştık. En önde Yurdal yoldaş vardı her zaman ki gibi hızlı hızlı yürüyordu. Arkada Özlem yoldaş, başka bir yoldaş ve en arkada Zilan yoldaş. Zilan yoldaşı görünce şaşırmıştık çünkü yanımızdan yeni ayrılmıştı, istemeye istemeye... Ve gelişi de ısrarlarının bir sonucuydu. Hepimizin elbette tüm dikkati doğal olarak Özlem yoldaşın üzerinde toplanmıştı. Sevinç dolu gözleri ve başına bağladığı puşisiyle ormanın sonbahar renkleriyle uyumu doğal bir güzellik katıyordu. Bu hali, ilk izlenimlerden biriydi benim üzerimde. İkincisi ise bakışlarında, sarılışında konuşmalarındaki rahatlığıydı, bu sayede doğal bir ortam oluşuyordu. Gözlerindeki parıltı sevincin işaretiydi, tanıdıktı gülüşü. Yakın zamanda Zilan yoldaşta da görmüştük aynı parıltıyı ve gülüşü. Ve daha başka kadın yoldaşlarda da... Tanışıklığımız kadın olmamızdandı. Doğduğumuz andan itibaren öğretilen kadınlığı reddederek, örülen tabuları yıkarak gelmiştik dağ başlarına. Bitmemişti elbette ama başlangıcı buydu bizim için. Her hareketimiz, davranışımız, dünyamız devletin [ailede, okulda, dinde, işte] erkek zihniyetini üretmeye hizmet eden kurullarla belirlenmişti. Bizlere de bu kaidelere, törelere göre yürümek, büyümek düşmüştü. Özgürlüğümüz, bedelimiz, seçimlerimiz başkalarının elindeydi yani erkek egemen devletin... Öğretilen roller başka dünyaların kapılarına kilit vurmuştu ve o kilidi bilinç kırdı. Kimliğimize yapılanlara tanıklık ve bu tanıklık, bizleri bir araya ortak bir amaca yöneltmişti.

Özlem yoldaş da uzun zaman önce kararını vermiş, evinin kapısına kilidi vurmuş ve mücadelenin kapılarını açmıştı önüne. Ve iş burada da bitmiyordu. Kuşkusuz daha kırılacak kilitler duruyordu önünde. Bunu biliyor ve üzerine gidiyordu Özlem yoldaş. Her pratik sancılı olsa da ısrarla yenilenmeye, öğrenmeye yöneliyordu ki başarıyordu Özlem yoldaş. İnsanın kendi gerçekliğiyle yüzleşmesi, hesaplaşması kolay bir durum değildir. Öncelikle istemek ve yönelmek gerekir. Sistemin sadece kadın olarak yüklediği rollerle değil aynı zamanda tüm ideolojik aygıtlarını kullanarak yarattığı insana da yönelmek gerekir. Biz devrimciler açısından bu durum an meselesidir. Her devrimci bu süreçlerden geçmek zorundadır. Özlem yoldaş da bu süreçlerden geçti her birimiz gibi. Hata ve yanlışlarıyla yüzleşmek kimi zaman zorlarsa da esasta kendine ve yoldaşlarına açıktı. Ki birçoğumuza değişim ve yüzleşme meselesinde öncü olan örnek olan yoldaşlardan biriydi. Çelişkilerini ortaya koymada tereddütsüzdü o anlamıyla.

İlk geldiği sene aynı kampta kalmıştık. Kadın yoldaşlar olarak sayımız erkek yoldaşlardan fazlaydı ve her komisyonda en az bir kadın yoldaş vardı. Bu oran ilk süreçlerde erkek yoldaşlar tarafından itirazlara, “iktidar elden gidiyor” denilerek geviklerle iktidar alanı sorununa değinilse de yoğun eğitim tartışmaları ve pratik müdahaleler, kadın ve erkek yoldaşlar olarak kendimizi görmemize olumlu etkisi olmuştu. Özlem, Zilan yoldaşların, kadın sorununa dair ilk teorik ve pratik öncülükleri de burada başlamıştı. İlk o kamp sürecinde fark etmiştim cesareti ve dayanma gücünü. İnsan inanmadığı, güvenmediği bir yerde ne açık olabilir ne de değişime yönelebilir... Yoldaşlarına, örgütüne güveniyordu Özlem yoldaş. İnanıcı onu sarıp sarmalıyor,

ileriye taşıyordu. Gözlerine bakmak yeterliydi, o kocaman gözlerinde ışıltı ışıltı yanan umudu görmek için. O gözlerin dolup taşıdığı zamanlar vardı bir de... Çizgi film karakteri gibi iki taraftan fıskırırdı. İlk zamanlar duygusallığı ve alinganlığı eleştirilen bir meseleydi Özlem yoldaşın. Çünkü adımlarını yavaşlatıyordu. Başlarda biraz zorlansa da aşmayı başarmıştı.

İkinci yılında ayrı alanlarda kalmıştık. Bir yıl sonra tekrar görüştüğümüz an unutamayacağım anlardan bir tanesidir. Sevinç ve adı gibi Özlem doluydu. Bir yandan kavuşmanın sevincini yaşarken, gözlerimizle kaybettiklerimizi anıyorduk. Sinan ve Rıza yoldaşların şehit düştüğü operasyondan çıkan yoldaşlardan biriydi Özlem yoldaş. Gözlerine uzun uzun bakamamıştım çünkü dolmuş, patlamaya hazırıdı...

Sonra o her zamanki kendine özgü mimik ve hareketleriyle bir yılın komik anılarını anlatmaya başlamıştı; bir yılın acısını çıkarırcasına. Aynı Özlem diye düşünmeden edememişim. Tiyatroda yetenekliydi, yaşamın içinden komik anları, konuşmaları yakalar ve seyircilerine sunardı. Etkinliklerde oynadığı karakterlerle gülmekten kırardı hepimizi. O yüzden vazgeçilmez oyuncularımızdandı.

O sohbetimizin seyri boyunca gelişimin yansımalarını hissetmişim ve gözlerinin her konuda duygu değişimine uğradığını.

“İnsanın hayatında bazı ağır anlar vardır. O zaman insan sanki hayatından çıkıp geçmişine bakar, yeni doğmuş bir bebeğin salınacağına eğilir gibi geleceğinin üzerine eğilir. Boğucu ama ilerlemeyi kaydeden anlardır bunlar.” Bu pratiğin sahiplerinden biriydi Özlem yoldaş. Geçmişine eğildi ve geleceğin önüne set olan her şeyi yıktı. Yerine devrimci yaşamın taşlarını ördü. Ve devrimci bir kadın olarak Özlem yoldaş, yaşamından geriye öğ-

renilecek birçok pratik bıraktı.

“Suya düşen bir karanfilse yüreğin

Bırak kendini, ırmağın türküsüne gülüm.

Vursun seni o taştan bu taşta,

O çağlayandan bu çağlayana...”

Sen bir sonbahar günü bıraktın sesini sulara, sesin ilkbaharın müjdecisi oldu. Bombalanan devrilen ağaçlara, sessizleşen vadiye inat cemre gibi düştü Tağar suyuna...

Nasıl ki suya düşen cemreyle birlikte tüm sular çağlayarak coşuyorsa, sesinle birlikte daha coşkun akacaklar her bahar. Kavgaya uzak değildi, sevdaya uzak değildi yüreğin. Kavgamızda büyüdü sesin, sesinde büyüttün kavgayı. Şimdi sesin namularımızın ucunda her an tetiktedir Zilan yoldaş.

Üç yıl sonra tekrar kesişmişti yollarımız. Aynı yurttta, aynı dergi çalışmasında, aynı eylemlerde yürüdüğüm ama “merhaba”dan da ileriye gidemediğim kadın arkadaşla yolum tekrar kesişmişti. Bu kez ne bir eylem, ne de bir çalışmada... Dağlarda! “Merhaba”dan öte, aynı amaca hizmet edecek, beraber gülecek, beraber dövüşecektik, yoldaş olarak yan yana daima ileriye!

Ve ilk randevusunda ben de olacaktım. Üç yıl sonra bir köy evinde karşılaştık Zilan yoldaşla. Katılmak istediğini söylemişti. Yoldaşlar, randevuyu benim vereceğimi söylediklerinde heyecandan ne yapacağımı şaşırılmıştım. Ve köyden ayrılırken buluşma yerini söyleyip hemen vedalaşmıştım kendisiyle. Ertesi gün yoldaşlarla konuşana dek fark etmemiştim unuttuğum şeyi... Evet! Yeri söylemişim ama buluşma saatini söyleme-

miştim. O gün hemen yeni bir örgütlenme yapılmış yeni bir tarih verilmişti.

Ve Zilan yoldaşı alacağımız gün gelmişti. Yoldaşlar buluşma yerine gitmiş, bizler de noktada beklemeye başlamıştık. Yaklaşık bir saat geçmişti ve aklımıza olumsuz durumların olduğuna dair şeyler gelmeye başlamıştı ki sivil birini patikada görünce bir oh çekmiştim. Ona doğru yürümeye başlamıştık. O da adımlarını hızlandırarak yürümeye başlamıştı. Yüzünde her zamanki tebessümle selamlamıştı bizleri. Onu almaya giden yoldaşları sorduğumuzda “bilmiyorum” cevabını alınca kısa bir şok yaşamış ve ardından kahkahalar ormanın içinden yükselmışti. İşin aslı Zilan yoldaş, buluşma yerine gelmiş kimseyi göremeyince “ormana girersem, karşılaşım nasıl olsa” diye çıkıp gelmiş. Ardından onu almaya giden Aşkın ve Taylan yoldaş, telaşla noktaya gelince farklı yerlerde beklediklerini anlamıştık. Zilan yoldaş daha ilk pratiğiyle cesaret ve kararlılığını göstermişti bizlere. Katılma süreci bizler tarafından karmaşıklaştırılrsa da, komik bir anıyla yeni yaşamın kapıları aralanmış oldu Zilan yoldaş açısından.

Yeni yaşama girişkenliği ve gülüşüyle renk katmaya başlamıştı hemen. Şen kahkahaları hayli ses çıkarıyordu. Herhalde en zorlandığı meselelerden biriydi bu durum. Gerillada ses, dikkat edilmesi gereken önemli kurallardan biridir. Bu yüzden ilk süreçlerde sık sık eleştiri yağmuruna tutuluyordu. Yaklaşık bir hafta birlikte kaldık. Sonra gruplar dağılmıştı. Bizimle gelemediği için hayli üzölmüştü. Zor ikna etmişlerdi yoldaşlar kendisini. Tekrar alana geldiğimizde o ise başka alana gönderilmişti. Ama kısa sürmüş, Yurdal, Özlem yoldaşlarla tekrar yanımıza gelmişti...

Sonbahar sürecinde birlikte aynı çalışmada örgütlenmiştik. Kamp yapacaktık. Altı kişilik çalışma ekibimizde üç kadın üç erkek yoldaştık. Zilan yoldaş yeni olduğu için görevimiz aynı zamanda ona yaşamı anlatmak ve yardımcı olmak, tanımaktı. Kamp yapma işi fiziksel anlamda güç ve emek isteyen bir süreçti. Komutan yoldaşlar dışında hepimizin ilk pratiği idi. Ama erkek yoldaşlar daha avantajlıydılar. Bu tür işlerde daha önce çalışmanın rahatlığı ve güveni vardı. İkimiz başlarda onların bu avantajı üstünlük saydığımız için geri duruyorduk. Sonra geri durmakla öğrenemeyeceğimizi anlayınca biraz da rekabete girerek erkek yoldaşlarla duvar işinden kazma küreğe kadar her şeyi öğrenmek için epey zorlamıştık kendimizi. Bu meselele tekmillerimizde de gündem olmuştu. Hem kadına yaklaşım üzerinden hem de bizim yaklaşımlarımız üzerinden. Birçok şeyin yeni bilincine varıyorduk. Bu mesele öğretici olmuştu bizim açımızdan.

Zilan yoldaşın o süreçte çalışkanlığı ve öğrenme isteği önemli bir yerde duruyordu. Kendini bir şeyle sınırlı tutmuyor, yaşamın her alanına dair merak ediyor ve öğrenmeye çalışıyordu. Eksikliklerini görmek, onu biraz üzse de yoldaşlarının yaklaşımlarındaki samimiyete güvenerek bunları düzeltmeye çalışıyordu. Kamp süreci bittikten sonra da biz üç kadın yoldaş, kar yağana kadar başka bir yerde mevzilendik. Bu süre bir aylık bir zamandı. Burada Zilan yoldaşın sesini keşfetmiştik. İlk geldiği zaman-

lar, sesinin güzel olduğunu duymuştuk ama çekingenliğinden kaynaklı ortamda rahatça söyleyemiyordu. Bu süre içerisinde her gün müzik grubundaki diğer yoldaşlar da geliyorlardı. Belli saatlerde müzik çalışması yapıyorduk. Zilan yoldaşla birlikte müzik grubundaki sayımız altıya çıkmıştı.

Biz üç kadın yoldaş akşamları da saz eşliğinde çalışıyorduk. Bu zaman içerisinde Zilan yoldaş, hem yeni türküler öğrendi hem de saz eşliğinde söylemeyi. Tabi çokça komik anlar da yaşattı bizlere. Yazdığımız türkülerin sözlerini ezberlemekte zorluk çekiyordu. Bu yüzden söylerken unutmuşsa ya farklı bir kelime uyduruyor ya da kelime bazı değişimlere uğruyordu. Böyle zamanlarda uzun süre gülme krizine giriyordu. Ve eğer bir kere yanlış söylemişse önünde kağıtta yazılı da olsa kar etmiyordu ona.

“Kanatlarında kaldı bahar” ve “Düşen sevdalar gördüm” türkülerini bu süreçte öğrendi. Sesin ve sözlerin bütünleşmesi, o duyguyu vermesi kolay değildir. İçten, özgürce çıkan ses, esir alır dinleyeni. O duygu yoğunluğunu öyle yaşarsınız ki ezginin içinde bulursunuz kendinizi... Zilan yoldaş da öylesine içten söylerdi bu ezgileri. Artık çalışmalarımız somut üretimler de vermeye başlamıştı. Zilan yoldaş, bu çalışmaların da etkisiyle başlardaki çekingenliğini aşmış, artık her etkinlikte hem solo hem koro söylemeye başlamıştı.

Özgün eğitimlerde kendini en fazla tanımaya çalışan ve değiştirme çabasına giren yoldaşlardan biriydi Zilan yoldaş. Daha konu anlatılırken bilsin bilmesin hemen el kaldırırdı söz istemek için. Bu durum kimi zaman söyleyecek bir şey bulamadığı zamanlarda komik duruma düşmesine de neden olurdu ama O bunu hiç takmazdı. Pratikteki canlılığını yaşamın diğer alanlarında olduğu gibi derslerde de gösterirdi mutlaka. Özgün timler, özgün tekmiller, özgün eğitimler, Zilan yoldaşın en sevdiği çalışmalardı. Kendini buralarda daha güçlü hisseder, oradan aldığı enerjiyle hemen ilk fırsatta erkek yoldaşlarla tartışmaya girerdi. Bu tartışmalarında bazen aşırıya kaçar, bu kez de erkek yoldaşlara yaklaşımından kaynaklı Zilan yoldaş eleştirir alırdı.

Her konuda fiziksel güç de dahil erkek yoldaşlarla rekabet eder, erkeklerin yaptığı her işi kadınların da yapabileceğini göstermeye çalışırdı... Özellikle askeri konulardaki yeteneği ve cesaretiyle öne çıkan yoldaşlardandı.

Yetenekli bir yoldaştı Zilan yoldaş; müzikte, eylemde, pratik işlerde... İşte buralarda değişim, gelişim gösterdi, tüm canlılığı ve cesaretiyle... Eylemde düşmana vurma cesaretiyle, yaşama neşe katan şen kahkahalarıyla, yüreğimizi saran sesiyle “eylem güzelimiz” olarak kalacak, bıraktığı umutları ve anlarıyla...

“Bu toprakta kalır adın

Tohumların arasında

Yeşilinde tarlaların

Başakların sarısında...”

Bu topraklarda kaldı adın. Düştüğün yerde kızıl bir gül olup açtın önce ilkbaharda adın gibi. Sonra renk renk açtın dağlarımızda. Ekinlerin sarısında, badem çiçeklerinin pembeliğinde, ardıçların koyu yeşilinde. Toprakla son bulan cemre, seni getirir her bahar toprağa düşmesiyle. Son bulur toprağa düşmesi cemrenin. O son düştüğü günün ardından ilkler başlar. Toprak çatlar, bağrında sakladıklarına güneşin sıcaklığını verir. Ve bu sıcaklıkta çiçekler boy verir birer, birer. Nergisler, çiğdemler, renk renk kuşatırlar toprağın nemli bağırını. Doğa yeni bir mevsimi başlatır; havada, suda ve toprakta. Mücadele; emek, umut olup serpilir halkın yüce bağırına.

Şimdi bahar... O sonbaharda birlikte kaldığımız noktada baharı daha gelmeden nasıl beklemeye, hayaller kurmaya başlamıştık. Ayrı geçecek kışı hemen tüketmek, ilkbaharı emekçi kadınlar gününde buluşarak kutlamayı nasıl da sabırsızlıkla konuşmuştuk. O bir haftalık zamanı, son diye bilmeden yaşamış olmak, kurulan düşlerin söylenen türkülerin, edilen sohbetlerin bir daha tekrarının olmaması, hüzünlendirse de bizler, her ilkbaharı sizinle buluşarak karşılayacağız. Sizler, baharın ilk müjdecisiyle geleceksiniz.

Gerilla alanı birçok şeyi daha farklı ayrıntılı görmeyi öğretiyor insana. Öncelikle insan ilişkilerine, insanın dünyasına bakış açısına dair. Ki değişim de böyle sağlanıyor. Sistemin empoze ettiği bakış açısı, öyle köklü ve derinde ki bunu sistemde yaşarken, mücadele yürütürken görmek pek mümkün değil. Yirmi dört saat devrimcilik birçok devrimci için geçerli olmuyor, olamıyor. Çünkü devrimcilik yapsan da hala sistemin çemberi içerisinde. Sitem, tüm argümanlarıyla düşünceni, hareketini sınırlıyor. Oysa gerilla alanında birey özgürdür. Hiç açığa çıkmayan yanların, ya da herhangi bir meseleye dair düşüncen, burada daha açık anlatılabilir, açık tartışılabilir ve değiştirilebilir. İki karakter taşıdığını gerilla alanına gelince görüyor insan.

Şehit yoldaşlardan sivilde tanıdığım, buraya gelince o farkı en belirgin gördüğüm yoldaşlar, Tuncay ve Ekin yoldaşlardı. İki yoldaş, aşağıda tanıdığım kadarıyla toplumun belirlediği rolleri

daha belirgin yaşayan ve kendini kısıtlayan yoldaşlardı. Örgütün insanı bu kadar hızlı değiştirdiğini en net onlarda gördüm. Burada kısıtlanan o yanlarını özgürleştirmişlerdi. Çocuksu yanı Tuncay yoldaşın, özgürdü artık bu dağlarda. O, sert duruşunun altında gizlediği neşeli kahkahalarıyla ortama renk katan, güldüren Tuncay yoldaştı artık.

Ekin yoldaşı, katılımında ilk sene görme şansım olmamıştı. Bir yıl sonra bulunduğumuz alandan yoldaşların bulunduğu alana gitmeden birkaç gün önceydi. Depolardan birinde gazete ve dergileri karıştırırken Ekin yoldaşın bir fotoğrafını görmüştüm. Tuhaf bir duyguya kapılmıştım. Artık bu alandaydı ve görüşmemize az bir süre vardı. "Artık dağlardasın, yanımızdasın" diyebilmişim gülümseyerek fotoğrafına bakıp... Ve o buluşma anı gelince karşımdaki aşağıdaki Ekin yoldaş değildi. Özgürleşmeye başlamış bir kadın, savaşın içinde kendini yenileyen bir gerillaydı o artık. Ve o kayıtsız bakışlarının yerine utangaç bir çocuğun masum bakışları yerleşmiş gibiydi. Sonrasında sohbetlerimizde de görülüyordu bu değişim. Bazen kızarak bazen espriyle olumsuz yanlarına vuruyordu. O bir hafta kadın yoldaşlar olarak birlikte kaldığımız noktada her akşam türküler söyledik. Paylaşamadıklarımızı paylaştık. Ve baharın geleceği günlere dair düşler kurduk. Ekin yoldaşla bu alanda sadece bir hafta ortak faaliyetimiz oldu. Kısaydı. Ve şimdi ne zaman düşünsem "keşke"ler sıralanır sözcüklerime. Kısaydı ama o süreçte Ekin yoldaş, birçok şeyi öğretti; her şeyden önce dağlarda olmanın, mücadele etmenin mutluluğunu paylaşırken ki umut dolu yüreğini gösterdi/öğretti.

Geride bıraktıkları inanç ve emekle yoğrulan yaşamlarının umudu, türküsü, anıları, daima bizimle olacak. Onlar, on ikilerimiz, kavga andımız oldular. Ve bizler de andımıza layık olacağız. Düşman mevzilerini tolıhdan mermilerimizle yıkacağız.

DERSİM'DEN BİR KADIN YOLDAŞI

SEFKAN YOLDAŞIN DİRENİŞİNİ DUYMADINIZ MI?

Dersim’de yoksul bir köy evi. Yıl 2015 Kasım ayı... Devlet’in gözaltı ve tutuklama saldırıları ile köylüler üzerinde terör estirdiği bir tarih. Bir köylü evinde oturmuş, televizyon izliyor. O sırada telefonu çalıyor. Çemişgezek’ten bir akrabası arıyor. Sesi telaşlı...

“Abi hemen çık evden. Panzerler sizin köye doğru geliyor”

Köylü gayet rahat... Telefon konuşmasını bitirip televizyon izlemeye devam ediyor. Sonra bir telefon daha geliyor... Ardından bir tane daha... Arka arkaya arıyor tanıdıkları. Arayanlar telaşlı, köylü ise hala sakin. Telefon trafiği eşinin dikkatini çekiyor. Eşinin; “Ne oldu, kim arıyor?” sorusunu sakince yanıtlıyor.

“İlçedekiler arıyor. Panzerler buraya doğru geliyormuş. ‘Kaç evden’ diyorlar.” Eşi hemen telaşlanıyor.

“Hemen kalk. Saklan bir yerlere. Bu aralar herkesi topluyorlar. Sıra sana geldi herhalde.” Köylü eşine bakıp gülümsüyor sadece. Yeniden televizyon izlemeye devam ediyor. Eşi bu rahatlığına daha fazla sinirleniyor ama ne yaptıysa onu hareket ettiremiyor. Gözü de bir yandan yolda, gelecek olan panzerleri gözlüyor çaresiz.

Az sonra araçların ışıkları belirmeye başlıyor. Köylü yine rahatını bozmuyor. Araçlar köyün önünden geçip karakola doğru gidiyor... Köylü sadece gülüyor. Eşi ise elleri titreyerek tartışmaya başlıyor.

“Kalbime inecekti neredeyse. Sense öyle rahat oturuyorsun. Yerinden bile kıpırdamadın.”

“Ben demiştim bir şey olmaz diye.”

“Tamam senin dediğin oldu da. Her yerde evler basılıp insanlar tutuklanıyor. Sen nasıl bu kadar rahatsın anlamadım” diyerek kızgınlıkla çıkıyor. Köylü haklı olmanın gururuyla şöyle oturduğu yerde geriye doğru yaslanıp;

“Daha bir ay önce Ovacık’ta Sefkan yoldaşın direnişini duydunuz mı ya? O kadar işkenceye rağmen tek kelime etmemiş, canı pahasına direnmiş. Ben yoldaşıma güveniyorum” diyor.

“BİZİM SEFKAN YOLDAŞIMIZ VAR, ÖRGÜTÜ O TEMSİL EDİYOR”

Benzer bir olay da Ovacık köylerinde yaşanıyor. Teslim olup kontralaşan bir alçağın ifadesiyle birçok köylü, yaylacı gerillaya yardım ettikleri gerekçesiyle gözaltına alınıp tutuklanıyor. Kimisi davasını otlatırken “türkü söyledi” diye, kimisi gerillaları görünce “sıcak davrandı” diye kimisi “kapısını açıp yemek verdi” diye. Halkın gerillayı sahiplenmesini engellemek için her yola başvuran düşman, teslim aldığı, itirafçılaştırıp kontralaştırdığı unsurlara köylüler üzerine ifade verdirerek gerillayı yalnızlaştırmayı hedefliyor. Emre Çakar isimli alçak da 2016 yılında teslim olarak, tanıdığı tanımadığı bütün köylüler hakkında ifadeler veriyor. Düşman, bu unsuru kullanarak köylüler üzerine ifade verdirip yaşlı genç demeden birçok köylüyü tutukluyor. Bu süreç, gerillanın da savaş koşullarından kaynaklı kitleyle bağlarının zayıfladığı, düşmanın köylüler üzerinde baskılarını artırdığı, yaptığı anti propagandayla teslim olan bu alçak üzerinden gerilla mücadelesine yönelik güvensizlik yaydığı bir süreç...

Ovacık’ta yoldaşlarımızın gittiği bir yaylada teslim olan bu unsurdan kaynaklı köylülerin tutuklanmasına yönelik örgütümüze getirilen bir eleştiriyi yine köylüler cevaplıyor. “Emre Çakar kim oluyor. Devlet kullanıp bir kenara atacak. Bizim Sefkan yoldaşımız var. Konuşacaksak onun direnişini konuşalım. Örgütü temsil eden Sefkan yoldaştır. Bir hain değil” diye cevap veriyor.

Sefkan yoldaş, bazen ölümsüzleşenlerimizi anlatmaya kelimeler yetmez. Ama bazen de bir olay sizi anlatmanın en güzel ifadesi olur. Yaşamınla faaliyet yürüttüğün alandaki insanlarla kolayca bağ kuran bir yoldaş olarak, can pahasına direnişinle de onlara umut ve direnç oldun. Yaşanan bu olayları duyduğumuzda seninle/sizinle bir kez daha gururlandık. Bir kez daha sana/sizlere olan sevgimiz, saygımızı hissettik. Hani bazı ölümler vardır ya Tay Dağı kadar yüce... İşte sen de bu direnişinle halka umut olarak ölümünü Tay Dağı kadar yüceleştirenlerdensin. Köylüye aşıladığın inanç gibi senin inancını kuşanarak düşlerinizi gerçeğe dönüştürmek için, sizden devralınan bayrağı daha yükseklere kaldırmak için daima bizimlesin...

DERSİM’DEN BİR PARTİZAN

YANI BAŞIMIZDA YAŞIYOR, BİZLE AYNI PATİKAYA GİRİP İLERLİYORSUNUZ...

“Can yoldaşım geçip gitti

Her dem olmaz dağ çiçeği gibi

Can yoldaşın poşu bağlar

Ardın sıra, dağlar ağlar”

İnsanın hafızasından silemediği bazı zamanlar vardır ya da insanlar... Ve sen yoldaş benim hiçbir zaman silemeyeceklerimdensin. Seninle birlikte karşıladığımız günler, elbette hatırımda. Bir de seni bana hatırlatan 2017 baharını; yoldaşın senin kefiyen ve poşunu bana verdiği anı hatırlıyorum. O an yaşadığım duygu karmaşıklığının nedenini anlayamamıştım... Mutluydum ve müthiş bir üzüntü hissediyordum. Mutluluğumun nedenini senden bana kalan bir şeyler olması, üzüntümün nedenini ise eşyalarını senin kullanmana devam etmeni istemem olduğunu şimdilerde görebiliyorum. Bugünü soracak olursan, üzüntümün boyutunda hiçbir değişiklik olmadı. Fakat insan tüm hata ve eksiklerine rağmen bazı değerlere sıkı sıkı sarılınca doğru bildiği yoldan şaşmıyor ve kavgadan başka bir şeyi olmadığını fark ediyor. O üzüntünün boyutu da ne kadar büyük olursa olsun, değil kavganın önüne geçmek, aksine kavgayı daha bir anlamlı kılıyor.

İnternet kafede oturduğumuz günü unutamıyorum. Sen oradaydın, ben yanına gelmiştim. DAİŞ'in gündemde olduğu sürecekti. Sosyal medya hesaplarında halk katliamları, kadın ve çocuklara yapılan zulmün video ve görüntüleri paylaşılıyordu. O gün yine bu paylaşımlardan birini gördün bilgisayarın ekranında. Sadece ses tonunda değil, gözlerinde de bir değişiklik oldu. Sesinde katillere olan nefreti duymak çok kolaydı. Gözlerindeki hesap sorma isteğinin önünde hiçbir şeyin duramayacağı çok

belliydi. “Ben de gideceğim, bunlarla savaşaacağım. Karşılarına çıkıp hesap soracağımı!” demiştin. O zaman anlayamamıştım insanların senden neden korktuklarını, neden seni acımasız biri sandıklarını. Halbuki öyle biri değildin... İçinde büyük hisler, sevgiler vardı. Bunu açığa çıkarmıyordun. Açığa çıkarıp kırılmaktan korkuyordun. Etrafında bir duvar vardı. Bu senin dışarıdan görünüşündü, yaşam tarzındı. Siyah boyası ve dikenli telleriyle ürktücü görünen o duvarı aşmaya kimse cesaret edemiyordu... Gerçek “sen” o duvarın arkasındaydı aslında. Tek yapılması gereken sistemin “sen”in etrafına ördüğü duvarın yıkılmasıydı. Buna da tek tek kişilerin değil Proletarya Partisi ideolojisinin gücü yetti. Hayatta en sevdiğin şeylerden birini “samimiyeti” bulmuştun Proletarya Partisi’nde.

İlk denemende ayağın takıldı. Bir aylık gerilla yaşamından sonra yapamadığını düşünerek aşağıdaki yaşamına geri dönmeye karar verdin. Çünkü kendi önceliklerin başkaydı ve kişisel duygularını kendi istediğin biçimde yaşayamaz ve yaşatamazdın örgütte. Kalbini her ne kadar temiz tutabilmişsen de sistemin kişiliğine yerleştirdiği bencil, bireyci yanlarını törpülemek o kadar kolay olmayacaktı. Yaşadığın çelişkiler, ilkinde seni bu dağlardan kopardı. Eski yaşamına döndüğün zaman o yaşamın “samimiyetsizlikler” yığından oluştuğunu görmek canını yakmış ve pişman etmişti dağlardan koptuğuna seni. Ve ikincisinde öyle kopmaz bağlarla tutunmuştu ki bu dağlara, zaten var olan inadin, bilinçli bir inada dönüşmeye başlamıştı. Önceliklerinin sırası değişmiş, halkın çıkarlarını düşünmeye başlamıştın. Seni dağlara ikinci kez ve dönüşü olmamak üzere çeken şeylerden biri de yoldaşlıktı. Aşağıdaki çıkar ilişkilerine benzemiyordu yoldaşlık. Sistemin sana sunduğu yaşamdan, yalancı dostluklardan öylesine bezmiştin ki aynı amaç uğruna omuz omuza kavgaya giren, birbirlerine canlarını teslim eden yoldaşlarından vazgeçmek, en büyük kaybın olabilir düşüncesindeydin.

Aşağı döndüğün zaman o yaşamın gerçek yüzünü görmeyi uzun sürmedi. Zaten o yaşam da artık gerçek yüzünü saklayamazdı senden. Çünkü bir kere görmüştün olması gerekenin, doğru olanın ne olduğunu. Dedim ya samimiyeti görmüştün. Ki bu senin için en önemli faktörlerden biriydi. En saf duyguları, yoldaşlığı görmüştün. Daha nasıl olur da saklayabilirdi ki kirli yüzünü senden. İlk günden sarılmıştı ellerin uyuşturucuya. Her şeyine isyan ediyordun uyuşturucunun. Kendin de dahil olmak üzere içene de üretene de satarak insanları zehirleyenlere kıızıyordun. "Bu yaşamda yapacak başka bir şeyim de yok" diye düşünüyordun yaparken. Sistemin senin üzerindeki etkisiydi böyle düşünmeni sağlayan. Bir süre sonra anladın ki o bataklıkta yaşamak, tek seçenek değil. Bir de bataklığı kurutmak gibi bir seçenek vardı. Sen tabii ki bataklığı kurutmayı tercih ettin. Attığın adımla belki sadece senin yaşamında değişiklik olacaktı ama o adımla yürümeye başlayarak, açtığın yolda ardın sıra gelenler çok olacaktı. Yaşamları seninkine benzeyen insanlara tek seçeneklerinin o yaşam olmadığını göstermek için mücadele verdin sen. Ve bunu kendi pratiğinle de ispatladın. Artık KOMO değil AZAD olmak istiyordun. Yormuştu KOMO, seni bu zamana kadar. AZAD olmanın hayalini kurdukça yaşama isteğin artıyor ve hayata baktığın pencere renkleniyordu. Mutluluğu böylesine içten yaşadığın anlar sayılıydı. Ve işte o anlardan biri de Dersim'i, dağları, düşündüğün anlardı. Tekrar gerillaya, yoldaşlarına kavuşmak istiyordun ve bu kez kararlıydın. Bu kavuşmanın yaşanacağı zamanı sen biliyordun. Ve zaman yaklaştıkça yaşadığın sevinçli çocuk sevinçli kadar saf yaşıyordun.

Bir süre önce mahalleden uyuşturucu sattıkları için kovduğunuz abi-kardeş vardı. Mahalleye bir daha gelmemelerini söylemiştin. En azından gücünün yettiği kadarıyla mahallendeki gençlerin zehirlenmekten kurtulması için uğraşıyordun. "Bir yerden başlamak gerek" diye düşünüyordun. Kovduğunuz kardeşlerden biri yine mahallede karşına çıkınca ufak bir gerginlik yaşanmıştı. Onun ihbarı üzerine yaşanan gerginliğin hemen ardından sivil polisler bulunduğu yere gelip gözaltına almışlardı seni. Bir gün süren gözaltı ve mahkeme işlerinden sonra açık hapishaneye götürülmüştün. Fakat senin orada durmaya hiç niyetin yoktu. Çünkü olman gereken yer, bambaşka bir yerdi. Ertesi gün kaçtın hapishaneden. Kaçtıktan iki gün sonraki sabah, "gidiyorum" diyen umut dolu gözlerinle karşılaştım. Aşağıda yaptığımız son konuşmadı bu. Bir nevi ayrılık konuşması yani. O anın hüznünü yaşıyorduk ikimiz de ama yine de biliyorduk, doğru olanın bu olduğunu. Giderken sen, ardından bakıp seni bir daha ne zaman görebileceğimi düşündüm. O zaman bilmiyordum bir yıl sonra seni tekrar görebileceğimi...

Bir yıl sonraki karşılaşmamızda adını değiştirmiştin. AZAD değil HAKAN'dın artık. Gerillaya gelişinden kısa zaman sonra Mercan'da ölümsüzleşen üç yoldaştan birinin; Yurdal [Hakan Çakır] yoldaşın adını almıştın. Yoldaşların şehit düşmesiyle kararlılığın daha bir artmış ve daha sıkı sarılmıştın örgütüne. Aşağıdaki yaşam alışkanlıklarından kaynaklı yaşadığın çelişkiler, her ne kadar keskin olursa olsun, şehit yoldaşın adını alarak andını içmiştin... Çelişkilerini örgütte, yoldaşlarınla birlikte aşmaya çalışıyordun. O güne, [28 Kasım'a] kadar da devam etti

bu çaban...

Ve o gün geldi sonra yoldaş. Düşman operasyonunun dokuz canımızı, dokuz yoldaşımızı bizden aldığı 24 Kasım 2016 günü... Operasyonun ilk gününde dokuz dağ yürekli yoldaş, aldı eline ölümsüzlük bayrağını. Dördüncü gün üç militan, üç de namlu gördü karşısında düşman. Sizden önceki şehitlerimizin can bedeli yarattığı teslim olmama geleneğinin devamcısı olma isteğiyle atıldınız öne. "Başları dik, namluları kızgın" ettiniz. "Sıra bizimdir" deyip gülümseyerek bastınız tetiğe. Alay ettiniz ölümlerle. Çatışma bittikten sonra kararsız adımlarla yanınıza yaklaşıp yüzünüze bakan düşmanın sevincini yarıda kesip attınız. "Belki bu günden sonra üç insan, halkın yoldaşlarının yüreğinde, bilincinde yaşamaya devam edecek ama yarın onlar, binler, AŞKIN, BAKIŞ, HAKAN olup size karşı sizin karşınızda dirilip direnecek" diyen yüz ifadenizle bir kez daha halkın karşısında kaybetmeye mahkûm olduğunuzu anladı düşman.

Tarihe yazılan o günden sonra beş mevsimi geride bıraktık yoldaş. İlk zamanlar sana yazmayı, seni yazmayı çok istedim fakat olmadı, yazamadım. Ancak şimdilerde kalemi, kâğıdı alabiliyorum elime yazmak için. Çünkü seni anlatmanın zor olduğunu biliyorum. Şimdi de çok zor. Bu yazıyı yazmak kolay oldu sanma. Seni bir bütün anlatabildiğimi ya da anlatabileceğimi düşünmüyorum zaten. Zor oluyor işte. Senin gitmen, benim kalmam ve bunun üzerine gittiğini kabul ediyormuşçasına, seni anlatmaya çalışmaya, yazmaya uğraşmam. Bazı duygular vardır yoldaş, önce dünyanın en güzel cümlelerini bulmak ve öyle ifade etmek ister duygularını insan. Sonra vazgeçer. Çünkü bilir ki cümleler her ne kadar güzel ve özel olursa olsun, o bazı duygular hiçbir zaman tam tanımını bulunarak ifade edilemez. Bazen bazı duygular, en iyi susarak ifade edilebilir...

Bırakalım bazı duygular, ifadesi olmadan yaşanmaya devam etsin bu duyguları hayatımızdan silemediklerimize katar daha anlamlı kılarız kavgamızla birlikte. Ardınız sıra gelen bizler, anılarınızla, sizden kalan sizi hatırlatan şeylerle yarattığınız değerlerle yürüyoruz sizin yürüdüğünüz yoldan. Ölümsüzlüğün nasıl bir şey olduğunu mücadelede şehit düşen yoldaşlarımızdan öğrendim ben. Bunu sen benden önce öğrenmiştin zaten. Zaten o yüzden anlatacak değilim. Fakat şunu bilmeni istiyorum; yanı başımızda yaşıyor, bizle aynı patikaya girip ilerliyorsunuz. Anılarınızla birlikte mücadelemiz her geçen gün büyüyor.

Mücadelede en güzel yerinizi aldınız yoldaş. Bizim payımıza düşen ise yanınıza ulaşana dek halk için, örgüt için, sizin için direnmek, savaşımdır. Payımıza düşen bizim doğal görevimizdir. Gözleri yaşlı tutmak yok. Düşman çemberine girerken bile acımız yüreğimizde en şen kahkahalarımız yüzümüzde olacak. Aynı sizin yaptığınız gibi...

DERSİM'DEN BİR YOLDAŞI

“DEVİRİMİN ATAK, BİLGİLİ, FEDAKAR KADROSU”: CEM YOLDAŞ*

“Tan yerinde bırakıp ömürlerini

Gözleriyle geceye ışık saçılar”

Kimi insanlar vardır; devrimci mücadelede yaptıklarıyla övünür, yerine getirdiği görevlerinin görülmesi ama başarısızlıklarının görülmemesi için elinden gelen her şeyi yapar, her şeyde ve her zaman en önde (aslında en görünen de) olmayı kendine hak sayar. Kendinin içinde olduğu eylemler vardır mesela, kendi düşünceleri, kendi planları vs. Kimi insanlar da vardır; fazla göze çarpmaz, sesi fazla çıkmaz, kendi hakkında konuşulmasından hoşlanmaz. Ama onlar hep vardır ve sessizce işlerini, görevlerini yapmaktadır. Bir görevi yaparken kimsenin haberi olmaz ama o görev yapılmaktadır. Size yardım ederken gürültü çıkarmaz, neredeyse siz bile varlığını fark etmezsiniz ama size yardım edilmektedir. Aynı sessiz ve usul usul akan ama denizlere, okyanuslara varmasını bilen bir su gibi... Tıpkı tiyatrodaki perde arkası, sinemadaki kamera arkası emekçileri gibi...

İşte Cem yoldaş, bu ikinci cins insanlardandı. Devrimci mütevazılık; yaşamının gayet doğal ve somut ifadesiydi. Onunla

yollarımız 2009 sonlarında Komsomol faaliyetinde, İstanbul’da bir lise komitesinde kesişti. Bir süre faaliyetin ardından gerillaya birlikte geldik. Gerillada sıradan yoldaşlığı aşan bir ilişkimiz olmadı ne yazık ki. Farkında mıydı bilmiyorum ama yüreğimde ve beynimde derin izler açtı. Gerek Komsomol, gerek gerilla faaliyetinde onun sorumlusu olmama rağmen, inanırım, o bana daha fazla şey öğretti. Şimdi ise şehit düştü ve onu mümkün olduğunca fazla yoldaş tanısın istiyorum. Evet, bunu ona rağmen istiyorum çünkü O kesinlikle böyle bir şey istemezdi ve tam da bunun için yapmaya çalışıyorum. O benim en mütevazı öğretmenimdi.

Cem yoldaş [Umut Polat], 2008 yılında İstanbul Sarıgazi’de partimiz saflarında örgütlendi. Bozguncu hizbin yıkıcı etkilerinin somut olarak kendini gösterdiği bir ortamda buldu kendini [kim bilir belki de o dönem kodlandı genetiğine, örgüt konusunda taviz vermezliği...] Alanda oldukça az kişinin direnebildiği kötü rüzgârların estiği bu dönemde, küçük yaşına (31 Aralık 92 doğumluydu) rağmen, bilimle ve bilinçle tutundu partimize. Kısa süreli semt faaliyetinin ardından Komsomol’da örgütlendi. Çok geçmeden Sarıgazi’de gençliğin, özellikle de

liseli gençliğin önderi oldu.

“O SARIGAZİ’NİN DOKTOR’U, GERÇEK BİR KİTLE ÖNDERİDİ.”

[Bu söz, bu yıl yaz pratiğinde karşılaştığımız MKP gerillası Mesut [Cem GÜRĞÜL] arkadaşına ait. Mesut arkadaş, genç ve Sarıgazili. Geçtiğimiz sonbahar Dersim Ovacık Kedek Vadisi girişinde bir görev dönüşü, düşman güçlerinin pususunda bir yoldaşıyla birlikte şehit düştü]

Esasta Cem yoldaşın çabaları, emekleri ile Komsomol, gençliğin içinde ete kemiğe bürünmekle kalmadı, gençliğin önemli bir kesimi harekete geçer ve yönünü bulur oldu. Ondan ve onun da içinde bulunduğu faaliyetten etkilenen birçok kişi, gerek partimiz saflarında gerekse de başka örgütlerde örgütlendi. İrili ufaklı pek çok barışçıl ve silahlı gösteriye katıldı. Ya da kitle olarak harekete geçti. Mesela Tekel işçilerinin direnişini desteklemek için gelişen hareket hiç aklımdan çıkmaz... Bir gün yoldaşlarla eve geldik, televizyonu açtık, akşam haberlerini izlemek için. Bir de ne görelim; liseliler işçilere destek için okulda boykot yapıyor, polis gelmiş, aileler gelmiş, gazeteciler gelmiş, desteğe gelen CHP milletvekiline bir tekme uçuyor, vs. Hiç düşünmedik bile... Tabii ki Cem yoldaş’tı mücadelede başı çeken.

2010 yılında gerillaya katıldı. Sarıgazi’nin Doktor’u, gerillanın Cem’i olmuştu artık. Eylem yoldaş [Sefagül Keskin] ne güzel de kodlamıştı, onun gibi genç yaşta gerilla olan Cem Ergüldü yoldaşa benzeterek... Henüz 17 yaşındaydı ve gençliğe özgü atılganlık, coşku, genel olarak yeniyeneye olan açıklığı ile devrimci özelliklerini geliştirdi, yenilerini kazandı, mücadelede var etti kendini. Hem kafası iyi çalışıyordu hem de pratik işlere oldukça yatkındı. Bu avantajıyla birlikte hemen hemen her şeyden anlar, yapar hale geldi. Galiba Eylem yoldaş, cevheri keşfetmişti ki hepimiz için emek veriyordu, Cem yoldaş için daha fazla...

Şehit düştüğü yıl yaz faaliyetinde Cem yoldaş, ben ve birlikte gerillaya katıldığımız Komsomol kökenli bir yoldaş tesadüfen bir araya gelmiştik. Fırsat bu fırsat, geçmiş günleri yad ediyor, şimdi ve gelecekle ilgili birbirimize takılıyor. Üçümüz de birbirimizi iyi tanıyoruz. Popüler konumuz ise Cem yoldaş. Son dönem Cem yoldaşın katılımı güçlü ve hem komutan hem de İleri Militan adayı. Tabii Cem yoldaş durumdan rahatsız oluyor ve her zaman ki gibi okları başka yöne çevirmek için başarılı hamleler yapıyor. Diğer yoldaş bu sefer bana dönüyor ve son dönemki başarısız pratiklerimle silahını doldurarak başlıyor ateş etmeye... E bu anlamıyla ne de olsa cephanelik gelişkin... Bu da kesmiyor [çünkü her zamanki gibi eğlenceli cevaplar alamamaktadır] hem kendine hem de bana takılıyor. Orada Cem yoldaşın kısa zamanda bizi geçeceğini söylemişti. Cem yoldaşın bizi geçmesi gerçeği bir yana, dahası partimizin önemli bir politik ve askeri kadrosu olma potansiyeli taşımasıdır asıl gerçek...

Gerillada giriştiği işlerde kısa sürede ustalaştı. Geçen yıllar içinde teorik formasyonunu da güçlendirdi, hakim olduğu ko-

nularda usta bir polemikçi oldu. Askeri eğitim, eylem, vb. çalışmalarda öne çıktı. Bir gerillada olması gerektiği gibi hızlı, seri, pratik, yaratıcı bir gerillaydı. İyi bir sızmacıydı. İyi bir sabotajcıydı. RPG, BKC silahlarını iyi kullanırdı. Başkaca iyi bir terziydi mesela. Teknolojiyle arası eskiden beri iyidir zaten, vs. Gerçekten istesin, yapamayacağı [hatta kısa sürede ustalaşamaya-cağı] bir iş yoktur desem abartmış olmam kesinlikle.

Ne var ki Cem yoldaş, tam bir mükemmeliyetçiydi. Onun için bir şey mükemmel değilse hiçbir şey demektir. Kendinin ve örgütün mükemmel olmadığını gördüğünde zaman zaman bocaladı, gel-gitler yaşadı. Bu, onun en önemli ideolojik zaafıydı ve başına fazlasıyla bela açtı.

Örgütle ilgili tartışmalarda tavizsiz bir duruşa sahipti. Örgüt, onun için her şeydi. Yaşamının anlamı, amacı, geleceğe dair umudu, belki de daha fazlası. Örgütlü mücadelede aile, okul, arkadaş çevresi, vb. gerici hiçbir bağ onu bağlamadı, engel oluşturmadı. Bunun için onun yanında herhangi bir zamanda, herhangi bir konuda [ideolojik, politik, askeri, örgütsel, kültürel, vb.] bir sorun çıksın, mutlaka örgütün doğruları kazanır, hakim hale gelirdi.

Cesaret, bir devrimci ve hele de bir gerilla için çok önemli [belki de olmazsa olmaz] bir özelliktir. Cem yoldaş, öne çıkan bu özelliği ile olduğu her ortamda örnek olmuştur. Eylem çalışmalarında önerdiği fikirler, aldığı görevler bunun kanıtıdır. Birlikte olduğumuzda bana [eminim diğer yoldaşlara da] hep güç katmıştır.

Cem yoldaş emekçi bir yoldaştı. Çalışmayı sever, işini temiz ve düzgün yapardı. Yardımlaşma ve dayanışma bilinci gelişkindi. Çalışmayı sevdiği gibi eğlenmesini de bilirdi. Bulduğu ortama neşe katar, hayattan zevk alarak yaşardı. Kıvrak zekası sayesinde canlı, yaratıcı esprileri günlük yaşamı renklendirirdi.

Cem yoldaş, 24-28 Kasım 2016 Aliboğazı operasyonunda uçak vuruşları esnasında şehit düştü. Yaşamı ve mücadelesi, basit ve yalındı. Bir devrimciye, parti militanına yaraşır biçimde yaşadı ve ölümsüzleşti. Anlam dolu derin bakışları, suskun ağzına inat, şimdi karanlığımızı aydınlatıyor. Kendisine dair hiçbir beklentisi olmayan, devrimin olmazsa olmaz yapı taşlarından, sessiz emekçilerinden biriydi. Bu yüzden tanıyan istisnasız herkes çok sevdi. Seni çok sevdi Cem yoldaş.

Emekçiliği, mütevazılığı, gençliğe özgü atılganlığı, yeniyeneye açıklığı ve coşkusu hepimize örnek olsun. Bir de bilinci ve yüreğiyle birlikte mücadelede olması. Ve illa ki cesareti...

*Bu yazı Proletarya Partisi’ne bağlı Halk Ordusu’nun 2017-2018 Aliboğazı Şehitleri Eğitim ve Üslenim Kampı’nda Parti ve Devrim Şehitleri Haftası etkinlikleri kapsamında Taylan [Mustafa Sarıca] tarafından hazırlanmıştır.

OCAK 2018 / MUSTAFA SARICA (TAYLAN)

KORKULARINI CESURCA YENMENİN BİR ÖRNEĞİ VE ÖĞRETMENİ, MÜTEVAZİ VE GÖRÜNMEYEN KAHRAMANIM(IZ): AŞKIN YOLDAŞ*

**“Her şeye rağmen
düşmana inat yaşayacağız
Yarın bizim çünkü...
Biz öleceğiz ama çocuklarımız
bırakacağımız mirası
taşıyacaklar yüreklerinde
Ve onların yürekleri
bizim altında ezildiğimiz
korkuları taşımayacak.”**

[Yılmaz Güney]

1 982 yılında Dersim’in Hozat ilçesi Kozluca köyünde yaşama gözlerini açar Aşkin [Hasan Karakoç] yoldaş. Kozluca, Aliboğazi’nin hemen yanı başıdır. Yoksulluğun kahredici koşullarına, doğanın acımasızlığına aldırış etmeden, çocuklara özgü saflık ve geleceğe olan umutla büyümeye başlar. Çocuk yaşta babasını kaybettiğinde, feodal gerici aşiret zihniyeti, ailesini baba evinden, toprağından kovar. Kozluca’ya yakın olan annesinin köyüne göçerler. Kısa bir süre sonra da ekonomik zorluklardan kaynaklı Hozat’a... Ancak bu da yetmez, nereye gitseler yoksulluk da peşlerinden gelir. Ve tekrar göç başlar; son umut İstanbul’dur artık. Dersim’in topraksız köylü ailesi, İstanbul’da işgücünü satarak yaşayan, geçinen proleterleri olur. Ailenin anne dışındaki her ferdi çalışmaya başlar. Şansları yaver gider[!], artık karınları doymaktadır. Keşke tek sorunları bu olsaydı. Emek-sermaye çelişkisi ile tanışırlar, Türk milliyetçiliği ile Sünni din gericiğiyle, vs. insanca yaşamının çeşitli gereklerini tanır ama mahrum kalırlar.

Bu süreçte devrimci mücadeleyle, devrimcilerle de bağ kurarlar. Ki zaten taa Dersim’de devrimcilerle, Partizanlarla tanışmışlardır. Taa o zamandan bilmektedirler: Başka, özgür bir yaşam mümkün ve gereklidir. Nitekim ablası olan Leyla Karakoç yoldaş, ’96 yılında TIKKO’ya katılmış, ’98’de Tokat Dumanlı Da-

ğ'nda düşman güçleriyle girdikleri çatışmada şehit düşmüştür. Aşkın yoldaş [Hasan Karakoç], Dev-Sol'da örgütlenmiştir. Dev-Sol örgütünde birçok görev almış, uzunca bir süre faaliyet yürütmüştür. Bu faaliyetin içinde, sayesinde ülkemiz gerçeklerini ve bu gerçekleri değiştirmenin doğru yolunu anlamıştır. 2010 yılında biraz da Leyla yoldaşın duygusal etkisiyle, partimiz saflarında örgütlenmiş, birkaç yıllık semt faaliyetinin ardından 2012 yılında gerillaya katılmıştır.

Aşkın yoldaş, zaten tanıdığı, bildiği Dersim köylüleri ile ilişki kurmada hiç zorlanmadı. Hatta aldığı ilk görevinden itibaren halkımızla sıcak ve yakın ilişkiler geliştirdi. Bu yıl Aşkın yoldaşı iyi tanıyan köylülerle sohbet ederken bir köylü şöyle bir olay anlattı:

Bu köylünün Suriyeli bir çobanı vardır. Son birkaç yılda Dersim'de ucuz işgücü olarak Suriyeli ve Afgan göçmenler çobanlık yapmaktadır. Tabi bizim yoldaşlar bu bölgede faaliyet yürüttüğü için sık sık çadırlara gidip gelmektedir. Köylüler bizimle ilişkilendirirken bu yabancı çobanlar görececek, düşmana haber verecek vs. diye tedirgin olmaktadır. Bu köylü, çobanı sürekli ters yöne [yani yoldaşların kullandığı alanların aksine] göndermeye çalışmaktadır. Ancak çoban sürekli bizim yoldaşların olduğu, kullandığı alana davarı sürmektedir. Bir gün, iki gün, üç gün, derken köylü iyice tedirgin olur; yoldaşların ve kendilerinin başına kötü bir şeyler gelecek diye. Gizlice çobanı takip eder, tepeyi aşınca ne görsün? Davar kendi halinde otlarken Aşkın yoldaş ve çoban oturmuş, güzel güzel sohbet ediyorlar. Bir de karpuz kesmişler daha ne olsun! Konuşarak değil, el kol işaretleriyle ve pandomim hareketlerle anlaşıyorlar. Haliyle köylü de yanlarına gidiyor, meğer burada günlerdir karpuzlu, kolalı, çaylı sohbetler ediliyormuş. Aşkın yoldaş kim olduğumuzu, mücadelemizi, hedeflerimizi anlatıyormuş çobana.

Öyle ki, bazen gerilla olduğunu unuttuğu, sanki sıradan bir köylüymüş gibi davrandığı zamanlar çoktu. Diyelim bir köylü emek yardımı istedi ya da kendi aralarında bir sorunu çözmek için vs. yardım istedi. Aşkın yoldaş hemen "tamam" der başka görevlerimiz mi var, askeri koşullar elverir mi vs. hesaba katmazdı. Onunla akşam vakti yaylaya gittiğimizde çocuklar, gençler "amcaoğlu gelmiş" diye koşarak çevresine toplanırlardı. O olmadığında onu sorar, beklerlerdi. Bir bakmışsınız, ısrarlara dayanamayarak tabancasını çocuklara vermiştir; bir bakmışsınız, yaşlı analara takılmakta, birlikte Kemal Sunal filmi

izlemektedir; bir bakmışsınız, aşiret muhabbeti yapmaktadır... Eee buna bir de sempatik dış görünüşünü [olgun bir yaş, kısa boy, göbek ve bıyık] ekleyin, resim tamamlanır.

Aşkın yoldaş, halka derin bir sevgi besliyordu. Bunu duygularıyla da açıkça ifade ediyordu. Halkımızın, kendi yaşamından da iyi bildiği, acılarını, sevinçlerini, umutlarını, özlemlerini hissediyor, duyumsar, onlardan fiziken uzak da olsa onlarla birlikte yaşardı. İşte bu derin sevgi sayesinde ki halkımız da onu sevdi, unutmadı.

Uzun yıllar faaliyet yürüttüğü örgütten aldığı kültürün zararlı etkileri [örneğin şefçilik] ve yaşadığı toplumdan edindiği ideolojik hastalıklara rağmen gerillada yoldaşlarla ilişkilene de zorluk yaşamadı. Genel olarak her gerilla bir süre adapte olmakta, ortamda rahatça kendini ifade etmekte, vb. belli zorluklar yaşar. Bu süre kişinin ideolojik-politik düzeyi ve içinden çıktığı toplumsal koşullara göre değişir. Aşkın yoldaş ilk gördüğümde sanki yıllardır birlikte faaliyet yürütüyormuşuz gibi bir izlenim bırakmıştı bende. Tüm yoldaşlarla gerillaya geldiği ilk andan itibaren rahat, kolay, yakın ilişki kurmayı başardı. Aşkın yoldaş, yoldaşlarına derin bir sevgi besliyordu. Hani insanın hem iyi gününde hem de kötü gününde yanında olmasını bilen dostları vardır ya; işte Aşkın yoldaş, böyle insanlardan biriydi. Sizinle birlikte ağlayan, sizinle birlikte gülen, özleyen, hayal kuran, vs. bir insan düşünün. Oysa aramızda ve hele de yaşadığımız dünyada böyle insanlardan ne kadar da az değil mi?

Derler ki; savaş hayatı tekdüzeleştirir, insanı robotlaştırır, vs. Gerillada da savaşın kurallarının olduğu, bunların yaşamı belli bir düzeyde disipline ettiği, bazı şeylerin rutine bindiği doğrudur ancak aynı savaş gerçekliğinin yaşamı canlı, çok yönlü, yoğun ve daha gerçek kıldığı da başka bir doğrudur. Gerilla, devrimci romantizmin en yoğun yaşandığı/yaşanabileceği alandır herhalde. Savaş gerçekliğinin günlük yaşamı düzenlediği koşullarla birlikte yoldaşlarınızla yaşama dair her şeyi ve her anı paylaşırsınız. Bir de doğanın güzelliklerine hem çok yakından hem de sürekli temas edersiniz. Aşkın yoldaş, savaşta güçlü duygularıyla birlikte vardı. Zaman zaman duygularının mantığının önüne geçtiği, yanlış karar verdiği de oldu tabi. Mesela kendisine yönelik eleştirilere duygusal yaklaştığında küserdi [tabi dayanamayıp çabucak barışırdı da]. Ya da başkalarına

yönelik eleştiri yapması gerektiğinde sırf karşısındaki kırılmasının, üzülmesin diye bunu yapmayabilirdi.

Ortama sürekli neşe katmaya çalışır, bunu başarırdı da. Yaşı, bıyığı ve göbeğinin arkasında kesinlikle hiç büyümeyen muzip bir çocuk vardı. Varlığı ile yokluğu çok belli olurdu. O, yaşamın aktif bir öznesiydi.

Aşkın yoldaşın bir sevdiği vardı. Kod adı "Srya". Bu adı illegalite gereği kendi takmıştı. Srya'ya yıllar önce aşık olur. Ancak Srya başka biriyle, Aşkın yoldaşın tanımıyla "şehirli, emeğe yabancı, baba parası yiyen ama daha modern (!)" biriyle evlenir. Hatta Aşkın yoldaş düğününe çağırır, O da gider. Yaklaşık bir yıl sonra ayrılırlar. Tabi Aşkın yoldaşın sevgisi bitmez, devam eder. Gerilada da devam etti sevgisi. Ondan sürekli özlemler bahsedirdi. Sonra bir gün bir köye girdik. Aşkın yoldaş, sivil yaşamından da tanıdığı bir gence biraz kötü (ya da ters, soğuk, vb.) davrandı. Meğer bu genç, Srya'nın eski eşiymiş. Srya'ya mutsuzluktan başka bir şey vermediği için ona kızgın olduğunu, vs. noktada anlattığında biz her şeyi anladık. Ve daha sonra yine bir gün Srya'nın kendisi geldi. Aşkın yoldaş çok heyecanlı, sevinerek, adeta uçarak gitti görüşmeye. Anladığımız kadarıyla artık Srya da Aşkın yoldaş seviyordu. Ancak arada dağlar, yollar, yaşamın acı gerçekleri, yığınla engel vardı... Tabi Aşkın yoldaş mücadeleden, örgütlenmekten, devletten, düzenin gerçeklerinden bahseder. Duygularından fazla bahsetmez. Srya yaşamın acı gerçeklerini yeterince bilmemektedir ne yazık ki. Aşkın yoldaşa mutlu olabilmeleri için mücadeleden vazgeçmesi çağrısında bulunur. Aşkın yoldaşın tavrı çok net olur: "Bu karakol ışıkları sönmeden benim böyle bir hakkım yok. Ayrıca ben istesem bile böyle bir mutluluk mümkün değil" der. Tesadüf bu ya o arada karakol ışıklarını söndürür... [Tabi Aşkın yoldaşın bahsini ettiği böylesi bir sönme değildir!] Evet, o bir aşıktı. Ve aşklar yarım kalmasın, insanlar özgürce sevebilsin diye de savaştı, mücadele etti.

Çoğunlukla Aliboğazı çevresi ve Ovacık'ta mücadele yürüttü. Aliboğazı; doğup büyüdüğü, çocukluk oyunları oynadığı, Koçuşağı aşiretinin direniş öykülerini dinlediği, Partizanlarla tanıştığı, açlığı ve yoksulluğu gördüğü, kendi anadilini konuştuğu, her adımı anılarla yüklü topraklar... Ve zorla koparıldığı bu topraklara sıkı sıkı tutundu sanki... Açıkça "dedem" dediği Dersim' in ünlü kahramanlarından Qopo' ya özenir, ondan gururla bahsedirdi. Her fırsatta mensubu olduğu Koçuşağı aşiretinin direnişini sahiplenir, bununla övünürdü. Aynı zamanda köylülüğün getirdiği feodal zihniyetin izlerini yoğun olarak taşırdı. Feodal aşiret bağlarının gerici yanlarını görmezden gelirdi. Bazen yoldaşlarına abi-kardeş gibi yaklaşır, korumacı davranırdı. Deyim yerindeyse, Aşkın yoldaş gerçekten modern direnişçiydi. Yaşamı ve ölümü, bunun kanıtıdır.

İdeolojik-politik konulara ilgisi zayıftı. O da pratikte kafasını çarpa çarpa yolunu bulan, öğrenen yoldaşlarımızdandı. Ama gerçekten öğrenen... Bu önemli, çünkü kimimiz bunu da yapamıyoruz. Askeri meselelere ilgisi fazlaydı. Sivil hayatında silahlarla fazlaca içli dışlı olmak, TC ordusunda askerlik yapmış olmak burada epey işine yaradı. Askeri düzen, disiplin, silahların

bakımı, kullanımı, vb. meselelerine hızla alıştı, öne çıktı. Mesela BKC silahını çok iyi kullanırdı. Düşman askerleri kendi aralarında bu silaha, gerillanın elinde ne kadar etkili olduğunu bildiği için, "canavar" ismini takmıştır. BKC, seri atışlı, uzun menzilli bir silahtır ve tetiğe yalnızca bir defa basıp çektiğinizde en az 3 mermi atar. Ve hedefinden çok fazla sapar. Ancak silaha hakim ve kullanmada usta biri, [Aşkın yoldaş en iyilerimizdendi], mermileri birer birer ve hedefinden sapmadan gönderebilirdi.

Birçok askeri eylem ve eylem girişimi pratiğine katıldı, aktif roller üstlendi. Bunlardan bir tanesinde düşmanın operasyon gücüne yakın mesafeden pusu atarlar. Bu grubun komutanı Aşkın yoldaştır. Bizimkiler ateş ettiğinde bir asker ölür, bir asker yaralanır. Bir süre şaşkınlık yaşayan düşman gücü, yoldaşların geri çekilmeye başladığını anlayınca başlar peşlerinden koşmaya. Yediği darbenin de hırsıyla, bir süre bizimkileri kovalar ancak yoldaşlar güvenli şekilde geri çekilir. Askeri pratiklerindeki eksikliklerini düşmanı doğru tanıyarak, onunla daha fazla ilişki kurarak ve ders çıkararak tamamlamaya çalışırdı. Aslolan sayfalar dolusu çözümlenmeler değil pratik değişimdi. Ve öyle de oldu. Halka ve yoldaşlara olan derin sevgisi, düşmana karşı duyduğu nefret hisleri sayesinde başardı bunu. Aşkın yoldaşın düşmana karşı nefreti güçlüydü. Düşmanın katliam hikâyelerini dinleyerek büyümüşü. Boş köylerin içinde yasaklı olduğu için gizlice dolaşmıştı. Şehirde sokak çatışmalarına girmiş, yanında birçok yoldaş, arkadaşı katledilmişti. Dayısı ölüm orucu şehidiydi. Ablası Halk Ordusu gerillası olarak şehit düşmüştü... Kendisi gerilla olarak pek çok şey görmüş, yaşamıştı. Tüm bunlar devrimci bir bilinçle yoğrularak güçlü bir nefret yaratmıştı.

Aşkın yoldaş, bizim komutanlarımızdandı. Şehit düştüğü eylemde de bizlere örnek oldu. 24-28 Kasım 2016 Aliboğazı operasyonu sırasında savunma grubunun (Aşkın yoldaş, Bakış yoldaş, Hakan yoldaş) komutanıydı. İlk anda uçak vuruşlarında dokuz yoldaşımız şehit düştü. Sonra indirmelerle düşman askeri, araziye girdi. Düşünün; kazan bombalarıyla yıkılmış noktalar, arazide yüzlerce düşman askeri ve birçok yoldaşımızın şehit düştüğü hemen hemen kesin. Ve siz savunma grubusunuz... Bu esnada operasyon alanının dışında kalan yoldaşlar, daha güvenli bir yere çekilmek yerine operasyonun olduğu alanın içine girmiş ve düşmana darbe vurarak son görevlerini yerine getirmişlerdir. Diğer grupların güvenliği ve şehit yoldaşların intikamı için, bir eylem yaptılar. Düşman kendi basınında 2 ölü 2 yaralı olduğunu açıkladı. Bu eylem sonrasında, aynı günün akşamında (28 Kasım'da) operasyon geri çekildi.

Yoldaşlarımız düşman karşısında Partizanca duruş, halka ve yoldaşlara bağlılık geleneğimizi sürdürdüler. Kızıl bayrağımızı daha yükseğe çektiler. Bu yaklaşım bizlere ışık tutuyor.

*Bu yazı Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu'nun 2017-2018 Aliboğazı Şehitleri Eğitim ve Üslenim Kampı'nda Parti ve devrim şehitleri haftası etkinlikleri kapsamında Taylan (Mustafa Sarıca) tarafından hazırlanmıştır.

OCAK 2018 / MUSTAFA SARICA (TAYLAN)

2015 SONBAHARINDAN 2016 SONBAHARINA KAYBETTİĞİMİZ ON YEDİ YOLDAŞA...

Çoğumuz belki de ilk defa, tanıdığımız bir yoldaşın ya da yoldaşların şehadetine tanıklık ediyoruz. Birçoğumuzun bireysel mücadele tarihlerine baktığımızda; hele de bunun önemli bir bölümü gerillada “çözüm süreci” denilen süreçte geçmişse bu durum bir anlamda “normal” de sayılabilirdi.

Bu öylesine bir tanıklıktı ki; insan yaşamında acıların en büyüğü, ağrıların en dayanılmazı, özlemlerin en yoğununu, ayrılıkların en ağırıydı belki de. “Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını” diyorduk. Bu doğrudu. Yas tutacak değildik. Dövüşecek, yoldaşlarımızın hesabını soracak, boşalan yerlerini doldurmaya çalışacaktık. Öyle de yapıyoruz...

Şimdi en zoru da onların anılarının bu kadar taze olduğu bu dağlarda, bu patikalarda, bu ormanlarda, bu sığınaklarda, bu mevzilerde, “onlar olmadan” yaşayabilmek. En zoru da baharın coşkusu “onlar olmadan” buruk yaşamak... Her biri öylesine genç, öylesine inançlı, öylesine coşkuluymuş ki içinde barındığı yaşama dair ne varsa her şeyiyle birlikte bu dağlar, onları asla unutmayacak... Her biri bu dağlarda birçok iz bıraktı. Kimisi, bağlamasıyla yankılanan sesini, kimisi umutlarını, kimisi özlemlerini, hayallerini, kimisi kinlerini bıraktı bu dağlarda, bu patikalarda, bu noktalarda, bu mevzilerde... Onları anlatmak geride kalan yoldaşlarına düştü. Onların anılarını yaşatmak

bizlere düştü. Onların geleceğe kurduğu köprüyü tamamlamak bizlere düştü.

2015 sonbaharından 2016 sonbaharına kadar en ağır ve toplu kayıplarımızın olduğu bir yıllık süreçtir. 2013-2015 yılları arasında geçen yaklaşık üç yıllık bir süreçte yaşanan ateşkes süreci, gerillada da disiplinin gevşetilmesini, kuralların esnetilmesini, rehaveti getiren bir süreç olmuştur. Bu sürecin sonucunda yeniden eylemlerin yoğunlaşması, düşmanın saldırılarının artması, gerillanın sürece hazırlıksız yakalanmasını da beraberinde getirmiştir. Dersim’de bütün örgütler açısından en ağır, en çok kayıpların yaşandığı dönem “çözüm süreci”nin bitmesinin ardından yaşanan süreçtir.

Bizim açımızdan da 2015 sonbaharında Mercan’da, 2016 ilkbaharında Deşt’te ve 2016 sonbaharında Aliboğazı’nda verdiğimiz kayıplar, tarihimizin bir yıl içinde aldığımız en ağır kayıpları olmuştur.

Bir yıl içinde kaybettiğimiz on yedi yoldaşımız, bu mücadelede en onurlu yerlerini aldılar. Her biri bizim için bu mücadeleye daha sıkı sarılmamızda en büyük varlığımız oldular. “Onların kabzasını alarak” sürdürdüğümüz bu mücadelede yas tutmayacak, onları, onlar adına da dövüşerek anlatacağız. Onlarsız geçen her pratiğimiz şimdi biraz daha eksik. Biraz daha özlem

dolu. Her anımızda, yaşamımızın her karesinde Onlar varlıklarını koruyorlar.

Her yıl kış sürecinde yapılan eğitim ve üslenme dönemleri aynı zamanda Onları da andığımız, pratiklerinden öğrendiğimiz dönemlerdir. Onlarsız geçen kamplarımıza, kütüphanemize, panomuza isim olurlar. Bizimle beraber var olmaya devam ederler.

Bu yıl, yani 2017-2018 Aliboğazı Şehitleri Eğitim ve Üslenme kampımızda da on yedi yoldaşımız, tıpkı kendinden önce gidenler gibi aramızdalar. Anıları daha çok tazeydi. Hiçbirimiz gidişlerine henüz alışamamış, kabullenememiştik. Onlar, her pratiğimizde yaşamaya devam ettiler/ediyorlar. Ocak ayında yaptığımız "Parti ve devrim şehitleri haftası etkinlikleri"nde de onlar yine bizimle birliktelerdi. Bir hafta boyunca Onların görüntülerini izledik, seslerini dinledik. Birlikte türküler, marşlar söyledik, şiirler okuduk, yeminler ettik... Bu etkinliklerimizden biri de her bir yoldaşımızla ilgili kısa anılarımızı yazmak oldu panomuza. On yedi yoldaşımızı sorduk yoldaşlara. Onlarla ilgili paylaştıklarını, anılarını kısaca anlatmalarını istedik. Kimisi belki de yeni olmalarından kaynaklı pratik olarak çok az şey paylaşmıştı. Ama Onları birleştiren aynı duyguydu, aynı inançtı ne de olsa... Herkesin söyleyecek sözü vardı ve söyledi... Bu anlatımların sadece bizde kalmasını istemedik. Biz de başka yoldaşlara taşımak, paylaşımları çoğaltmak, onlarla çoğalmak istedik. Bu paylaşımların daha fazlasını yazmak için bunlar belki de ilk sözcüklerimizdir. Her yoldaşın onlardan öğrendiklerini paylaşmasını umuyoruz. O kısa anlatımlarımızda kağıda dökülenler şunlar oldu...

Onlar, bizimle birlikte bu dağlarda yaşamaya devam ediyor...

ÜNAL YOLDAŞ (CENGİZ İÇLİ)

O, partide tüm insanlığın en yüksek değerlerini görerek örgütlendi. Adalet ve mutluluğun ancak Proletarya Partisi ile sağlanacağına inandı. Ve tüm uğraşı Proletarya Partisi'ni layık olduğu yerde görmek uğrunaydı. Bu nedenle bilimle sarılışı, bilgiye susayışı, onu sabahın köründe kitap okurken ve notlar alırken görmek, okuduğu bir kitabı yoldaşlarıyla tartışır ve sonuçlar çıkarırken görmek sıradan bir şeydi. En büyük eksikliğimizin teorik yetersizliklerimiz olduğuna inanan yoldaşlardandı. Uğraşı, bunda yeterlilik sağlamaya çalışmaktı. Hastalıklar, yokluklar, kişisel zorlanmalar onu yıldırmadı. Tüm benliğiyle devrim bağı, tüm benliğiyle bir Partizan olarak şehitler kervanına katıldı.

YURDAL YOLDAŞ (HAKAN ÇAKIR)

O bir çağlayan coşkusu ve bir pınarın sadeliğini yaşamına sığ-

dırmayı bildi. Kendine has özellikleri ve emekçi karakteri ile halkın sevgisini kazandı; partiye ve bağlılığıyla da saygısını...

Onu anlatmaya hiçbir zaman kelimeler yetmez. Sadece bir kısmını anlatabiliriz. Onun içindeki yücelikleri ise ancak onu hatırlayarak ve özümseyerek yaşatabiliriz. Yurdal yoldaş, gerillada devrimci duruşun, zorlukları alt edişin, kendini yenilemenin ve örgütün ayakları üzerinde yükselmesinin adı olarak tarihteki yerini alacaktır.

SEFKAN YOLDAŞ (ÖZGÜÇ YALÇIN)

Sen, Sefkan yoldaş! Tarihimizin en güzel örnekleri arasında yerini aldın çoktan. Sıradan değil, şaşmaz bir sıra neferi oldun. O tarihsel anın, bir gün geleceğini bilerek kendini hazırladın hep. Tanıyız bunun. Sefkan yoldaş sen; sadece son çarpışma anında değil ama o ana kadar içsel ve dışsal tüm zorlanmalara karşı mücadeleye sarılmanın cisimleşmiş halisin. Senden sonra on dört yoldaş daha savdı sırasını yoldaş. Ve sen rahat uyu. Bilesin ki omuzlarından bıraktığın yükü taşıyacak yoldaşların bitmedi daha. BİTMEYECEK DE!

"Söz istemez,

Yaşlı göz istemez,

Çelenk, melenk lazım değil.

Susun!

Sıra neferi uyusun..."

SİNAN YOLDAŞ (HAYDAR ARGAL)

"İbrahim Kaypakkaya'nın yoldaşları" diye başlıyor konuşmasına. Ardından binlerce ses karşılık veriyor alkışlarla bu sese. Ses, daha coşkulu, daha net, daha kendinden emin çıkıyor;

"Siz, Partizanları, İbrahimlerden, Ali Haydarlardan, Orhan Bakırlardan tanıyorsunuz...." diyen Sinan yoldaş, kitleyle coşkulu, bir o kadar da sıcacık bir bağ kurarak yapıyor Dersim festivalinde Partizan adına yaptığı konuşmasını. Dersim halkı, Sinan yoldaş, Sinan yoldaş da Dersim halkını iyi tanıyordu. Daha gerillaya katılmadan birçok eylemde kitlenin önünde düşmana karşı tavizsiz, kararlı duruşuyla öncü, örnek olmayı başarmıştı. Özellikle gençlerin örnek aldığı güven duyduğu, mütevazı önderleri olmuştu. Sinan yoldaş, bu önderliği gerillaya katılarak daha da pekiştirdi.

En yalın ifade ile Sinan yoldaş anlatmak istesem tek kelime takılıp durur zihnimde; BAĞLILIK. Partisine, yoldaşlarına, halkına bağlılık... Bu bağ, onda öylesine güçlüydü ki son nefesine kadar düşmana olan kini, öfkesi hiç eksilmedi. Düşmana sıkığı mermilerle yoldaşlarına siper etti kendini. Son nefesine kadar koruduğu şey; yoldaşları, partisi, halkı oldu. O hep yüzü ileriye, örgüte, halka dönük bir şekilde yürümeyi bildi. Hata da yapsa kendini yenilemeyi, yürüyüşünü sürdürmeyi bildi. Şairin dediği gibi;

"yürümek

yürümeyenleri

arkasında boş sokaklar gibi bırakarak,

havaları boydan boya

yarıp ikiye

karanlığın gözüne

bakarak yürümek..."

Sinan yoldaş görmek istediğinizde bir çocuğun gözlerine bakmanız yeterlidir. Onun çocuk gülüşlerinde çocukların gelecek umutları olmuştur. Bu yüzden nerde bir çocuk görse, hemen onlardan biri olmuştur.

Sinan yoldaşla ilgili o kadar çok kare var ki hafızamda, birini anlatsam diğeri eksik kalacak sanki... Kelimeler yetersiz kalacak biliyorum... Örneğin ilk gerilla yürüyüşüm, Sinan yoldaşın komutanlığında, onun öncülüğünde başladı. Onun arkasında yükselerek çıktığımda, bana uzanan elini sım sıkı kavradığımda, o elin; umudun, güvenin, yoldaşlığın eli olduğunu tüm yüreğimde hissetmemi sağladı. Sana söz veriyoruz yoldaş; umudunu yüklenerek daha güçlü adımıyoruz bu yolu...

RIZA YOLDAŞ (MURAT TEKGÖZ)

ÇAKIR GÖZLÜ PARTİZAN!

Şehitlerimizi bir de sevdikleri türkülerle hatırlarız. Her dinleyişimizde, söyleyişimizde onlarla paylaştığımız zamana gideriz. Rıza yoldaşa dair aklıma tek bir türkü gelmiyor. Rıza yoldaş,

halk türkülerini sever, en çok da onları söylerdi. Pir Sultan türküleri eksik olmazdı repertuarında. Halkın yaşadığı zulmü, acıyı, hasreti, direnişi ve daha bir sürü yaşanmışlığı, gerçek yaşamda gördüğü, hissettiği kadar türkülerde de hissederek, söylerdi.

Birçok Dersimli gibi o da kendi toprağından uzakta büyümüş ve çocuk yaşta ailesine katkı sunmak için çalışmak zorunda kalmıştı. Hayatın acı, adaletsiz yüzünü o da erken tanımış fakat hayatı erken tanması onun çocuk gülüşünü, dürüstlüğü, insan sevgisini hiç eksiltmemiş, aksine daha da güçlendirmişti. Ve nihayetinde sömürünün karşısına kavgaya atılarak çıkmıştı Rıza yoldaş.

2012 yılında örgütlü mücadeleye katıldı Rıza yoldaş. Aynı dönem örgütlendik. Birlikte çokça faaliyet yürüttük. Özellikle köy çalışmalarında, köylülerle yapılan etkinliklerde ilk olarak fark ettim Rıza yoldaşın halka olan bağlılığını. Yanımızda gerekmediği sürece konuşmayan Rıza yoldaş, kitleyi görünce daha bir canlanıyor, konuşmaya başlıyordu. Kitleyle doğal, olduğu gibi sohbet ediyordu. Bu rahatlık, kitlede de rahatlatıcı bir etki yaratıyordu. Ve bir yıl sonra dağlarına kavuştu çakır gözlü Partizan; saziyla, türkülerıyla, inancıyla. Bir de en doğal yanıyla “çocuk şaşkınlığıyla”...

İnsan yaşamı dümdüz değildir. İnişli, çıkışlı, virajlı yollar gibidir. Zordur, zorludur. Zafere de böyle ulaşılır. Hepimizin yaşadığı gibi Rıza yoldaş da bu inişli çıkışlı yollardan geçti, olumlu, olumsuz yanlarıyla. Ama mücadeleden, yoldaşlarından halkından vazgeçmedi. Ve yaşamının son anına kadar Sinan yoldaşla tek yürek olup meydan okudular faşist köpeklerle. Tek mermi olup dağıldılar, düşmanın böğrünü. Halkın yüreğinde, yoldaşların yüreğinde kızılbaşan bir direniş bıraktılar. Gülüşleri, ışık,

umuttur şimdi bize.

ÖZLEM YOLDAŞ (HATAYİ BALCI)

Özlem yoldaş, küçücük bedenine rağmen kocaman yüreğiyle sınırsız tutundu bu dağlara. Ne bu dağlar Özlem yoldaşı bıraktı ne de Özlem yoldaş bu dağları...

Sorulacak hesabı vardı Özlem yoldaşın. Gerçekleştirmek istediği hayalleri... Çocukluğu gerillayla iç içe geçmişti. Onların hikayeleriyle büyümüş, onlardan öğrenmişti zulme karşı isyan etmeyi.

Bir süre sonra kararını verdi “küçük dünyası olan evinden” çı-

kacak, özgürlüğü için mücadele edecekti. Kendisi gibi birçok kadının da umudunu taşıdı bu dağlara. Köylerde en çok kadınlarla ilgilenir, onların acılarını paylaşırdı. Bu köylülerin gerillayla daha sıcak ilişki kurmasını sağlardı. Köylü kadınların getirdikleri sorunlara özellikle kafa yorar, görev almak isterdi Özlem yoldaş.

Yetenekli bir yoldaştı. Tiyatro denilince ilk akla gelen yoldaşlardandı. Özellikle köylü kadınları canlandırırken, onların yaşadıklarını çok yalın bir şekilde doğaçlama anlatırdı.

O, artık gerillayı evinde bekleyen bir kadın değil, köylerde beklenen bir gerilla olmanın gururunu yaşıyordu. Bu dağlara kazındı şimdi adın; umudun, özlemlerin, hayallerin...

ZİLAN YOLDAŞ (ESRİN GÜNGÖR)

Bir de tanıyamadan kaybettiğimiz yoldaşlarımız var bizim. Gülüşleri her bahar çiçek olup açan, her şafakta güneş olup doğan...

Bir gülüşün kaldı bende en yakından tanıdığım sadece. Düşmanı çaresiz kılan, ezilen kadına umut olan gülüşün. Yarının çocuklarına en aydınlık geleceği taşıdığını söyleyen gülüşün. Senden, sana ait olan gülüşünü tanıyabildim en çok. Can bedeli giriştiğimiz bu kavga kadar büyük, haklı ve güzel, yoldaşlık

EKİN YOLDAŞ (GAMZEGÜL KAYA)

“Maviye sevdalı yüreğimiz

Bir de kekik kokusuna

Yürek çattık biz dostlarla

Hep birlikte altınçağa...”

İnsanın yaşamında izi silinmeyen anlar vardır. O anları yaşarken çoğu zaman hatırlayabileceğinizi düşünmezsiniz. Oysa siz farkında olmasanız da beyniniz o anki duyguları, düşünceleri, nesnelere, sözleri ve sözcükleri kaydetmiştir bir yerlere. Biz zaman sonra “geçmiş” diye adlandırılrsa da o anı çağrışımlarda tekrar yaşama şansı bulursunuz.

Bu türkü de bana bir anı hatırlatır hep; bir sonbahar günü her gerillanın ayrılık öncesi yaptığı bir türkü gecesini. Ekin yoldaşla sohbetimizden kısa bir süre sonra başlıyor türkü faslı. Bütün kadın yoldaşların sesleri yankılanıyor vadide. Hüzünlerimiz, sevinçlerimiz, özlemlerimiz, ezgilere karışıp dağılıyor rüzgârla. Sonra Ekin yoldaş, “Maviye sevdalı yüreğimiz türküsünü söyleyelim” diyor. Başlıyoruz söylemeye bu türküyü. Ben ise yüreğini dağlara sürmüş, yeni yaşama kanat açmış Ekin yoldaşı düşünüyorum bu türküyle.

Sohbetimizde kendini anlatmıştı yoldaş; aşağıdaki yaşamını, ilişkilerini, kadın olarak yaşadığı zorlukları, çelişkileri ve sonrasında gerillaya katıldıktan sonra kendine çıkardığı sonuçları. Değiştirmeye çalıştıklarını, hedeflerini anlatmıştı... Yeni ufuklara açılmanın sevincini yaşıyor, paylaşıyordu. Bunları Ekin yoldaşın pratiğinde de görebiliyorduk. Sessiz, biraz çekingen ama öğrenmeye, gelişmeye açık bir yoldaştı. Gözleri umut yüklü bir gerillaydı. Ve ben ne zaman bu türküyü dinlesem o anlarda bulurum kendimi...

AŞKIN YOLDAŞ (HASAN KARAKOÇ)

O, yaşamı ve mücadelesiyle; korkularını cesurca yenmenin bir örneği ve öğretmeni, mütevazı ve görünmeyen kahrama-

kadar saf ve temiz, düşmana yönelttiğimiz namlu kadar kararlı olan gülüşünü. Yetmez mi ki yoldaş, düşmana olan kinimizi arttırmaya bu gülüş. Yetmez mi ki halka olan bağlılığımızı büyütme.. Sen, senden önce gidenlerden nasıl güç alıp devam ettiysen yoluna, bak şimdilerde biz, senden aldığımız güçle gün be gün ilerliyoruz zafere.

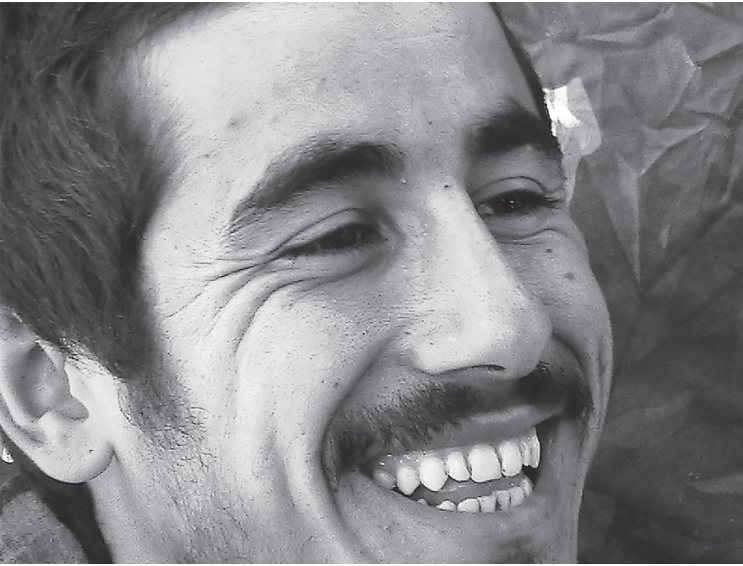
Sesin titretirken hala damarlarımızda dolaşan kanı ve dalga dalga çarparken dağ yamaçlarına, nasıl güç yettirebilir ki kahpe pusuların, hain tuzakların ustası düşman, seni bizden almaya, yoldaşlığımızı koparmaya...

Gidişinden bahsettiğimize bakma sen güneş gülüslü kadın, en ön mevzilerde kavga şiarıdır şimdi adın.

nim[ız] oldu benim için. Aşkın yoldaşa dair söyleyeceğim ilk ve en önemli şey budur. Operasyonda Bakış ve Hakan yoldaşlarla birlikte düşmana karşı fedakârca yaptığı saldırı ile beni (eminim başka yoldaşları da) utandırdı. Peki, Aşkın yoldaş nasıl oldu da yeni korkularını? Elbette yoldaşlarına ve halka olan köklü sevgisiyle. O, tartışmasız bizden ve halktan biriydi. Zaten bu sevgi sayesinde girmişti devrimci mücadeleye. Yoldaşlarına ve halka olan sevgisiyle anladı düşman karşısında yalnız olmadığını. Yalnız olmadığını anladıkça da ve elbette girdiği pratiklerden ders çıkararak değişti. Bunu süslü kelimeler, uzun konuşmalarla ifade etmedi, pratiğiyle gösterdi. O, yoldaşları ve halkı için yaşıyordu bu çok açıktı. Ve onun ortamda olduğu çok belliydi. Bugün eksikliği de çok belli. Ancak yoldaşlarına ve halka olan derin sevgisi, düşmana karşı net duruşu bizimle ve hep bizimle kalacak... [Aşkın yoldaşı Mustafa Sarıca [Taylan] yoldaş anlatıyor. Kendisi de 5-6 Ağustos 2018'de Mercan'da ölümsüzleşmiştir.]

BAKIŞ YOLDAŞ (SAMET TOSUN)

Bakış yoldaş, köylülüğe ait feodal zihniyet ve ülkemiz varoşlarında yaygın olan arabesk kültürün izleriyle geldi gerillaya. Arabesk kültür; yaşamın türlü zorluklarına karşı bireysel duruşun, birey olarak var olmanın, kendi dışındaki her şeye, yani "alayına isyanın", aynı zamanda karamsarlığın, içe dönüklüğün bir çeşit kaderciliğin kültürüdür. Birçok yoldaşta olduğu gibi Bakış yoldaşın da gelişiminin, katılımının önündeki en önemli engel, yaşadığı en önemli sorun buydu. Mücadeleyi daha fazla anlamaya ve katılmaya çalıştıkça savaştığı temel çelişkiydi; birey-örgüt çelişkisi. Ve tercihi özgünlük değil, özgürlük oldu.

Bireyciliğin örgütümüzde yaratmış olduğu aşınma, tahribat, her halde hepimiz için açıktır. Bakış yoldaşın anısı ve mirası ile birlikte birey-örgüt çelişkisi üzerinde, önce kendimizden başlayarak daha derin ve kapsamlı sorgulama yapmayı her yoldaşa öneriyorum. Örgütle ve örgütlü kalalım! Böylelikle Bakış yoldaşın vasiyetini de yerine getirelim: "Biraz da başkası için ve aslında ve başkasında bulalım kendimizi". [Bakış yoldaşı Mustafa Sarıca [Taylan] yoldaş anlatıyor. Kendisi de 5-6 Ağustos

2018'de Mercan'da ölümsüzleşmiştir.]

HAKAN YOLDAŞ (ERSİN EREL)

İçten ve mütevazı yapısıyla herkesin sevgisini kazanmasını bildiği gibi düşmandan nefret etmeyi de bilen bir yoldaştı. Yeri geldi zorlandı. Ayak uyduramadığı da oldu. Fakat Halk Ordusu'na ve yoldaşlara olan bağlılığı ve inancı her sendelediğinde toparlamasına yardımcı oldu. Onun söylemiyle, "hayatta hiç kimseyi buradaki yoldaşları sevdiği gibi" sevmedi. Ve inancımız odur ki burada sevildiği kadar hiçbir yerde sevilmedi...

MUNZUR YOLDAŞ (SERKAN LAMBA)

Aslına bakılırsa Munzur yoldaşla çok fazla bir zaman geçirmedim. Geçirdiğimiz süre bir hafta on gün kadardı. Bu kısa süre içerisinde Munzur yoldaştan öğrendiğim şey; partiye, orduya, halka, yoldaşlara ve şehitlere olan bağlılığı, inancı, sevgisi, heyecanı, düşman karşısındaki kararlılığı, kini ve düşmanı yok etmek için elinden gelen her şeyin en iyisini yaptığı oldu. Par-

tinin ideolojik duruşunu benimsemiş, gerçek bir ileri militandı. Savaşçı kişiliği ve komutanlığıyla, eski ve yeni bütün savaşçı ve komutan yoldaşların örnek alması gereken, örnek bir yoldaştı. Çok fazla konuşmazdı. Aslında gereksiz ve boş konuşmazdı. Bence iyi bir gözlemciydi. Ve gerek özeleştiri ve gerekse eleştirisini güçlü ve eğitici bir şekilde yapıyordu. Ya da biz yenilerin daha iyi öğrenmesi için güçlü bir şekilde yapmaya çalışan bir yoldaştı. Munzur yoldaşın bende bıraktığı en önemli izlenim; disiplin ve askeri bilgisinin gerçekten bir komutanda olması gerektiği gibi olmasıydı. Bu özellikler, Munzur yoldaşın bir parçası gibiydi sanki. Sanki bunlardan birini Munzur yoldaşın elinden alsanız değneği elinden alınmış bir âmâ gibi olurdu. Bence her savaşçının ve her komutanın Munzur yoldaşın bu özelliklerini benimsemesi, onun gibi olmaya çalışması gerekiyor. [Yetiş yoldaşı Tarık Akın [Yetiş] yoldaş anlatıyor. Kendisi de 5-6 Ağustos 2018'de Mercan'da ölümsüzleşmiştir.]

AHMET YOLDAŞ (YETİŞ YALNIZ)

Ahmet yoldaşı bu aralara ne zaman düşünmeye dursam aklıma yurtdışından konser vermeye geldikleri dönemler gelir. O ve gruptan diğer yoldaşlarla Tohum karşılaşmaları... O zamanları bilenler bilir Grup Şiar'da bağlama çalan yoldaşı. Grupta çok

fazla öne çıkmamasına karşı bizim çağdaşımız olan yoldaşlar için en çok ilgiyle izlenen yoldaştı Yetiş yoldaş. Nedenini çok kere düşünmüşümdür; özel bir çaba sarf etmeden bizi Ahmet yoldaşa yakın hissettiren şeyin ne olduğunu... Galiba cevabı Ahmet yoldaşın bizden hiç de farklı olmamasıydı. Giyim kuşama, sohbetleri, emekçi özellikleri belki de bağlamasıyla semtlerimizden, okullarımızdan, köylerimizden bir Partizancı olmasıydı. Ve bu durum, onunla Türkiye'deki yoldaşlar arasındaki binlerce kilometre mesafeyi ortadan kaldıran, günlük yaşamımızın bir parçası haline gelen yoldaşlaşmanın bir parçasıydı. Sanki semtte yanınızda gazete dağıttığınız yoldaştı o. Bir korsandan dönmüşsünüz ve heyecanınızı birlikte paylaşıyorsunuz Ahmet yoldaşla [hele de işler yolundaysa bak sen keyfe...]

Önyargularımız bir kenara, göçmen yoldaşlarla [ki buna Avrupa demeliyiz] karşılaşmalarda insanın en çok gözlemlediği şey, yoldaşların kendilerini ne kadar ülke devrimiyle bütünleştirdikleridir. Yoldaşlar, küçümsenmeyecek bir faaliyet yürütüyorlar bu kuşkusuz. Fakat bence kilit nokta, bu faaliyetlerinde onların yüzünü ne kadar ülkeye ya da daha doğrusu, esas mücadele alanlarına dönüp dönmedikleridir. Ahmet yoldaş, etiyle tırnağıyla bunu gerçekleştirmiş bir yoldaştı. Üstelik bunu uzun yıllar sabırla bekleyerek yapabilmiş bir yoldaştı. Ahmet yoldaş, kendi ifadesiyle "devrimci kalabilmenin dahi çok güç olduğu Avrupa'da" devrimci kalabilmiştir. Daha da önemlisi devrimci yaşamını mücadelenin en ileri mevziisinde tereddütsüz feda etmiştir. İşte bence en çok da bu yüzden Ahmet yoldaşa hiç yabancılık çekmeden yaklaşabilir, yoldaşça bir sohbe başlayabilirsiniz...

Ne çok anlatılacak yönün var yoldaş. İnsan yazmaya girişince daha çok anlıyor. Bense sadece küçük bir kesitine değinebilirdim. Ve sadece bir başlangıç olsun. Gerillada dolu dolu geçen altı yıla sığdırdıkların elbette daha çok anlatılacak... [Ahmet yoldaşı İlker Tezer [Yusuf] yoldaş anlatıyor. Kendisi de 5-6 Ağustos 2018'de Mercan'da ölümsüzleşmiştir.]

CEM YOLDAŞ (UMUT POLAT)

Partimizle tanıştığında [2008] henüz on beş yaşındaydı Cem yoldaş. Partimizin bozguncuların yıkıcı faaliyetleriyle uğraştığı dönemlerdi o dönemler. Sarıgazi'de hemen hemen kimsenin kalmadığı zamanlarda TMLGB'de örgütlendi. Kısa sürede Sarıgazi'nin Doktor'u olarak liseli gençliğin kitle önderi oldu. Sadece kendisiyle birlikte Komsomol'da ve çevresinde örgütlenenler için değil, liseli gençliğin önemli bir bölümünün de öncüsü, önderiydi... Sarıgazi'nin Doktor'u, gerillanın Cemo'su oldu.

Cem yoldaş, zekiydi. Gençliğe özgü yeniye açık olma, atılganlık, coşku vb. tüm özelliklere sahipti. Eli pratik işlere oldukça yatkındı. Kafası iyi çalışan yoldaşlardandı. Bir sohbe "bizi kısa

sürede geçeceğini” söylediğimizde utanmış, konuyu değiştirmişti. Politik ve askeri olarak bizi kısa sürede sollayacağı tartışmasızdı. Dahası devrimin ve partimizin önemli bir kadrosu olma potansiyelini taşıyordu.

Cem yoldaş, örgütle birlikte büyüdü, var etti kendini. Örgüt, onun yaklaşımlarında belirleyici bir yerdedi. Mükemmeliyetçi yanı onu zaman zaman zayıflatsa da çelişkilerini örgütle birlikte çözüp yoluna devam etmesini bildi. Örgütle ilgili herhangi bir tartışmada tavrının ne kadar net olduğunu her yoldaş çok iyi bilir. Tesadüf müdür bilmem ama Cem yoldaş şehit düştüğünde bile fiziksel olarak bizden ayrılmadı. Parçaları ve bize bıraktığı anıları hala bizimle yaşamaya devam ediyor.

Emekçiliği, zekiliği, pratikliği, çok yönlülüğü, duygusallığı ve en önemlisi de örgüt karşısındaki duruşu hepimize örnek olsun. Bir de bilinci ve yüreği ile mücadelede var olması ve illa ki cesareti. [Cem yoldaşı Mustafa Sarıca [Taylan] yoldaş anlatıyor. Kendisi de 5-6 Ağustos 2018’de Mercan’da ölümsüzleşmiştir.]

TUNCAY YOLDAŞ (MURAT MUT)

Tuncay yoldaş, geçen yıl seninle Munzurların altını üstüne getirmiştik hatırlıyorsundur. Şimdi düşünüyorum da yanımda olsaydın bu kampta “ne ekip olduk ama” der kaha-kahalara boğulurduk. Ve sen muhakkak yoldaşlardan ses uyarısı alırdın, “biraz sessiz gül” diye. Malum, kaha-kahaların gerilla yaşamının aykırı yanlarından bir tanesini oluşturuyordu. Sen tabi yine sitem ederdin kendine. “Nasıl düzeltereğim bu gülme işini” diye. Bu kampta yanımda olsaydın köşene çekilmene izin vermezdim herhalde. Çünkü o “acar ekip” olduğumuz faaliyette senin ne çok anlatacak şeyin olduğunu ama benim(bizim) seni ne kadar az dinlediğimizi fark ettim. Gözüm, sen de boşanırcasına anlatırdın belki. [düşünce işte, aklıma geldi yazdım]

Bir yoldaş şiir yazmış sizinle ilgili ve seni anlatan bölümde “çınlar hala kaha-kahası kulağımızda” diyor. “Keşke” diyorum ben, şiiri yazan yoldaş anneni gördüğümüzde o gün yanımda olsaydı. Tanıklık etseydi; gri saçlı, güzel yüzlü, genç annenin,

senin için “aynı zamanda bizim için” [en azından ben böyle hissettim] gözlerinden damlayan o engin gözyaşlarına. O zaman şiirine seni ve annenin gözyaşlarını birlikte işleyebilirdi belki. Çünkü ben seni ne zaman düşünsem yoldaş, kaha-kahaların ve annenin gözyaşları açıyor hayal perdemi. O zaman eksiksiz olurdu bizim şairin dizeleri...

Yani yoldaş, kaha-kahaların kulaklarımızda çınlamakta, annenin gözyaşları yüreğimize akmakta hala. Ve unutmaya da niyetimiz yok...

Haydi, hoşça kal. Söz çok ama güç yok yazmaya. [Tuncay yoldaşı İlker Tezer [Yusuf] yoldaş anlatıyor. Kendisi de 5-6 Ağustos 2018’de Mercan’da ölümsüzleşmiştir.]

FERDİ YOLDAŞ (DOĞUŞ FIRAT DOĞAN)

Bulunduğu dönemde gerilladaki en genç yoldaşlarımızdandı. Katıldığı süreçte kendisine “bir hafta misafirimiz olacağı ve bu sürenin sonunda kesin karar verileceği” söylendiğinde o bir haftalık sürenin geçmesini heyecanla beklemişti. Kendisinin

net olduğunu göstermek için sürekli “benimle ne zaman konuşacaksınız” diye sorması, bir an önce faaliyete katılma isteği, grupta da kısa zamanda ona karşı bir sempati uyandırmıştı. Ferdi Karacan’ın ismini ya da kod ismini almak istemişti. Munzur isminin zaten var olduğunu öğrenince Ferdi isminde ısrar etti. İsteği olumlu karşılandı. Hızlı bir şekilde bütün faaliyetlerin içinde yer aldı. Munzur yoldaşın verdiği askeri eğitimin ardından birçok askeri pratikte görev aldı. Bütün bunların içinde çocuksu yanlarıyla da özgünlüğünü koruyordu Ferdi yoldaş. Yeni olmasına rağmen birçok pratiğin içinde yer almış, artık deneyimli savaşçı olmuştu. Ne kadar büyük görünmeye çalışsa da çocuk saflığını hiç kaybetmemişti. Gerillaya katıldığının daha ilk aylarında Mercan’da üç yoldaşın şehit düşmesi, O’nu mücadeleye daha sıkı bağlamıştı. Hem Mercan’da hem de Ge-yiksuyu’nda şehit düşen yoldaşlar için besteler yaptı. Onları kendi sesiyle ölümsüzleştirdi.

Her ölüm erkendir bir devrimci için. Ama Ferdi yoldaşa daha yolun başında bu bedeli ödemek düştü. Şu dizeler şimdi Ferdi yoldaşa yaşam buluyor:

“Çıktım dağın başına da

Adım yazdım taşına

Ölüm namert belalımdır

Bakmaz gözüm yaşına.

Şu dağların rüzgârında

Hoştur ama benim başım

Ölüm düşme peşime

Gençtir daha benim yaşım”

ORHAN YOLDAŞ (ALİCAN BULUT)

Gerilla yaşamımın yeni başladığı günlerde kısa da olsa bir faaliyetimiz oldu Orhan yoldaşla. İlk günlerde bana garip gelen şakalarını, yorulmadan konuşmanı hatırlıyorum. Bir de yeni gelen yoldaşına gerilla yaşamını öğretmek için çaba harcadığını. Yaşamı konuşarak, anlatarak öğretmenin dışında sürekli gülen yüzünde, ışıl ışıl parlayan yoldaş sevgisini öğreten gözlerini de hatırlıyorum elbette.

Bazı insanların yaşamlarında soluk renkleriyle “keşke”ler vardır. Ve zormuş, yoldaşına dair cümleler kurarken “keşke” kelimesini kullanmak. En soluk renkli “keşke” mi kullanıyorum yoldaş; keşke daha çok tanıyabilseydim seni.

Yıldırılmayacak “keşke”ler bizi. Yıldırılmamalı da! Akılda kalması gereken bir şey de şu ki; madem yoldaşlığı, yoldaş sevgisini öğretti gözlerin; bu yoldaşlık için, bu kavga bayrağını taşıma görevini şimdi biz devraldık.

Boyu dağ gölgesi yoldaşım! Emeğin ve çabanla yarattığın değerleri bugün yoldaşların koruyup çoğaltıyor.

Hasret Yoldaş'a

Çökerse hüzün gizliden
Mor dumanlı vadilerine
Basarsa kara tufanlar
Özlem güzeli gül mevsimlerini
Sürüklerse hırçın dalgalar seni
Kayadan kayaya, taştan taşta
Ve yılan çıyan sesi
Cirit atıyorsa her yanda
Bir sürme çek gözlerine
Öfkeden olsun...

Dağlara uçur yüreğini
Yaşamını ateşe ver
Kaf dağlarını aşan yürüyüşün
Mertçe selamlansın ve...

Her ayak izinde
Yürek dolusu sevgiler
Savaş fidanları boylansın
Düşse de yolun ansızın
Hüzün okyanusuna yitik yitik
Asla solmasına özündeki
Kurşun geçirmesin gülüşlerin
Gülüşkiran bakışlarında,
Dimdik durasın Can Yoldaşım!

(Bir Tutsak Partizan)

HER BAHAR DOĞA YENİDEN CANLANACAK SİZİNLE

Tarihte çok şey söylendi onlar için. Çok şey yazıldı. Kimi zaman isyancı, kimi zaman serüvenci oldu adları... Savaşçı, partizan, devrimci, gerilla... Her dönem farklı dillerde, farklı şekillerde ifade edilseler de amaçları hep aynıydı; dünyayı değiştirmek, sınıfsız ve sınırsız bir dünya yaratmak. Bunun için sömürü var olduğundan beri yollara düştüler, önlerine çıkan engelleri bir bir aşarak umut taşıdılar belki de yüzlerini bile görmedikleri insanlara. Bu umut uğruna sayısız bedeller ödendi, dünyanın her yerinde. Hala da ödeniyor... Ve gelecek, bu bedeller üzerine yükseliyor...

Onlar da bu yolculuğa Türkiye topraklarından kan can katan gerillalardı. Sırtlarında ezilenlerin umudunu taşıyorlardı. Kendilerinden öncekiler gibi zorlu yollardan, dar patikalardan zirvelere yürüyorlardı...

O gece ay ışığı yoktu, yalnızca Mercan yıldızları yollarını aydınlatıyordu. Her birinin kendi yıldızı, kendi rengi vardı, düşleri bu yıldızlarda gizliydi... Son yıllarda düşman aralıksız saldırıyor, gerillayla halkın bağlarını koparmaya, gerillayı soluksuz bırakmaya çalışıyordu. Ağır kayıplar vermişlerdi. Ve her kayıpta mücadeleye daha sıkı bağlanmış, intikam yeminlerini tazelemişlerdi. Her biri omuzlarındaki sorumluluğun farkındaydı.

O gün de yine zorlu bir göreve çıkmışlardı. Görev riskliydi. Hiçbiri tereddüt etmedi. Gülerek, şakalaşarak çıktılar yola. Grubun öncüsü Yusuf ve Yetiş yoldaşlarıydı. Emniyetler açık, eller kabzada yürüyorlardı. Olası bir düşman saldırısına karşı hazırlardı. Saldırı olursa ilk onlar göğüsleyecek, diğer yoldaşların güvenliğini onlar alacaktı. Geride kalan grup ise zamanı gelince Taylan yoldaşın komutasında harekete geçecekti.

Yürüdüler sessiz, yerine getirecekleri görevdeydi akılları. Yürüdüler sessiz, önlerinde kurulan pusudan habersizdi hepsi.

Ancak ihanet kol geziyordu... Gecenin karanlığı en koyu halindedeydi. Düşman günler öncesinden hazırlık yapmış, bölgedeki çobanlardan birini işbirlikçiliğe ikna etmiş, pusu kurmuştu yollara...

En yoğun duyguların yaşandığı yerdir gerilla. Savaşı da mücadeleyi de en keskin burada yaşarsınız. Yaşadığınız bütün duygular hemen yanınızdakilere geçer. Çünkü mutluluk da acı da en yoğun burada paylaşılır. Kaygı, endişe, özlem, hasret, umut; aklınıza gelen insana dair ne varsa en yoğun burada; savaşın

orta yerinde yaşanır... O gün de öyle bir gündü... Yaşam içindeki bütün tartışmalar, kırgınlıklar, kızgınlıklar unutulmuş, herşeyi içinde barındıran yoldaşlık duygusu sarmıştı hepsinin yüreğini. Yoldaşlarına, örgütüne, halkına bağlılığı şimdi hepsinin yüreğindeki en yoğun duygu. Paylaşılan da buydu gecenin sessizliğinde...

Yollarına kurulmuş tuzaktan,

ihanetten habersiz emin adımlarla karanlıkta ilerlerken, düşman çemberinin içine girmişlerdi. Yayla yerine geldiklerinde silah seslerinin karanlığı parçalamasıyla hemen mevzilendiler. O andan sonra tek bir şeye; diğer yoldaşlarının çemberin dışında kalmasına ve yaylada bulunan köylülere zarar gelmemesine kilitlenmişlerdi. Ve bunun için son mermilerine kadar çatışmaya... [Ancak düşmanın günler öncesinden hazırlık yaptığından, o gün bütün yaylacıları gönderdiğinden haberleri yoktu] Görev netti, silah sesleriyle gelen talimat alınmıştı. Düşmana sıktıkları mermiler bu talimatın yerine getirilişinin işaretiydi...

Silah seslerini duyan diğer yoldaşlar da hemen mevzilendi. Komutan Taylan yoldaş hiçbir kararsızlık yaşamadı. Pusuya düşen yoldaşlarını çemberin dışına çıkarmak için hemen konum-

landırdı grubunu. Ve o andan itibaren vadiyi parçalayan silah seslerinde yoldaşlığın, dayanışmanın, direnişin en güzeli yaşanıyordu. Mercanlar bir kez daha şahitlik ediyordu Partizanların direnişine. Dağlar bir kez daha TİKKO'cuların geceyi yırtan slogan ve silah sesleriyle yankılanıyordu.

Düşman sabaha kadar süren bu çatışmada kendi kayıplarına dair herhangi bir bilgi vermedi daha öncekilerde olduğu gibi. Ama arazi resimleri, sonradan cenazelere yapılan işkenceler, çatışmanın sonucuna dair de ipuçları veriyordu. Bahardan beri köylülere yapılan baskılar, yoldaşların fotoğraflarını göstererek tehditler savurmaları, yoldaşların bölgedeki etkinliğinin düşmanı nasıl rahatsız ettiğini gösteriyordu.

ŞİMDİ KİM SÖYLEYEBİLİR ONLARIN ÖLDÜĞÜNÜ...

Düşmanın çatışma sonrası çektiği arazi fotoğraflarından gördük onları son kez. Çok şey ifade ediyordu o fotoğraflar bizler için, onları tanıyanlar için. Direnişi, inancı, yoldaşlığı, dayanışmayı, bağlılığı...

Yusuf yoldaşın yüzündeki gülümsemeye neden olan şey; son görevini yerine getirmiş olmanın huzuru yada yoldaşlarıyla omuz

omuza çarpışmış olmanın ve düşmana kayıp verdirmenin haklı gururu ve onuruydu. Yine bir eli silahının el kundağında diğer eli tetikte olan Taylan yoldaşın yukarı kalkık bir şekilde kalan elleri son nefesine kadar düşmana sıkılan mermileri ifade ediyordu. Bütün bu fotoğraflar bir devrimcinin yaşamına sığdırdıklarının resmiydi. Ve nereden gelirse gelsin bir görevin sonunda ölümü gülerek, direnerek karşılamının resmiydi. Onca teknik üstünlüğüne, topuna tüfeğine güvenerek güç gösterileri yapan devletin gücü değildi orada yaşanan. Bunca askeri yığınağın karşısında teslimiyeti değil göğüs göğüse sabaha kadar çatışarak direnişi seçen gerillaların gücüydü...

Tasfiyeciliğin, kavga kaçkınlığının devrimci saflarda kol gezdiği bu süreçte direnişe dair, mücadeleye dair, savaşa dair her pratik çok değerlidir. İhanet de direniş de iç içe yaşanır böylesi süreçlerde. Bu süreçler turnusol kağıdı gibidir. Kendi gerçekliğiyle yüzleşmeni sağlar. İdeolojik olarak sınanma süreçleridir aynı zamanda. Daha fazla görev alma, elini daha fazla taşın altına koyma süreçleridir. En yeni yoldaştan en eskisine sıkı sıkı kenet-

lenme, partiye, devrime, mücadeleye sahip çıkma süreçleridir. Ancak tam da böylesi süreçler çelişkinin, sınıf mücadelesinin içte de en keskin yaşandığı süreçlerdir. Mercan'da şehit düşen yoldaşlar da sürecin zorluğunun bilincindedirlerdi. Kendi pratiklerinin karşısında duran ideolojik duruşu iyi tanıyorlardı. Çünkü bu duruş da başka bir sınıfa aitti. Düşmanın saldırganlığının arttığı, savaşın tekrar yükseldiği süreçte, partimizin yaşadığı örgütsel kriz sürecini fırsat bilerek bir hizip faaliyetiyle ordu ve parti saflarında bozgunculuk pratikleriyle kopanların bu duruşuyla mücadele edilmesi gerektiğini biliyorlardı... Şehitler vererek en ağır bedellerle karşıladığımız bu süreçte yaşananlar, yoldaşları hedeflerimize daha fazla yöneltti. Söz değil, eylem zamanıydı. Çünkü savaşın yüksek sesle "kavga", "mücadele",

"savaş" sözleriyle değil de sadece pratikte yürütüleceğinin farkındaydılar. Bunu defalarca kendi pratiklerinde gördüler, öğrendiler. O yüzden fazla söze gerek duymadılar. Yürüdükleri yola devam ettiler. Silahları düşmana teslim edip, dağları terk ederek, Avrupa yollarına düşüp oradan savaş çağrısı yapanlara en iyi yanıtı savaşın tam orta yerinden partiyi göz be-

bekleri gibi koruyarak verdiler. Tarih iki pratiği de yazdı. Halk iki pratiği de gördü. Ve gelecek, canları pahasına partiyi, devrimi koruyan yoldaşlarımızın pratiği üzerinden yükselecek. Ölüm-lerden bahseder Mao yoldaş. Tay dağı kadar yüce ölümlerden. Onların ölümleri de bütün dağlar kadar yüceleşti. Ve güneşin kızılığında dağların gölgesi ovayı kapladığında onlar da halkın yüreğinde en güzel yerlerini aldılar.

ONLAR BİZİM VARLIK SEBEBİMİZ...

Şehit düşen yoldaşlarımızı daha çok anlatacağız. Çünkü onlar bizim varlık sebebiz. Yaşamın her parçasında, her pratiğimizde onlarla var olacak, onlarla çoğalacağız. Onlarla düşmana vuracak, onlarla yürümeye devam edeceğiz. Daha çok birlikte adımlayacağız zorlu yokuşları, dar patikaları. Birlikte derin uçurumlardan geçerken, dizlerimiz titrese bile yoldaşımızın uzattığı elden alacağız gücümüzü. Düşmana sıkıttığımız her mermide onların izini göreceğiz. Daha sıkı kenetleneneceğiz birbirimize. Baharı yine birlikte karşılayacağız. Güneşin karları eritmeye başlamasının, ağaçların tomurcuklanmasının, doğa-

nın uyanışının coşkusunu hep birlikte yaşayacağız. Ağız dolusu kahkahalar atacak, yine aynı yoğunlukta düşmana olan öfkelerimizi pratiğe dönüştüreceğiz. Taylan yoldaşın "doğa harikası" olarak gördüğü ördeklerin yüzüşünü, Yetiş yoldaşın ayıya kafa tutuşunu, Yusuf yoldaşın gulik tutkusunu yine hep birlikte seyredecek, Hint kekliklerinin ötüşünü, her gördüğümüzde heyecanlandığımız karacaların ıslık çalarak sürü halinde koşuşlarını hep birlikte hayranlıkla izleyeceğiz.

"Kim demiş siz öldünüz diye" soruyor ya şair, aynı öyle; bu kadar yaşamın içindeyken ölmek olur mu hiç? Bu dağların her parçasında siz varsınız. Her taş altında, her ağaç altında, her su başında izleriniz, sesleriniz var. Şimdi kim inanır öldüğünüzü? Öylesine karıştınız ki bu topraklara, her bahar sizinle canlanacak doğa yeniden. Sizinle boy verecek her çeşit canlı. Ve biz sizinle başlayacağız yeni bir faaliyet dönemine...

TAYLAN YOLDAŞ; YAKIN AMA HEP İLERİYE OLDU ADIMLARI....

Taylan yoldaş tanıyanlar onun bu dünyanın insanı olmadığını düşünürler genellikle. Biraz farklıdır diğer yoldaşlardan. Sünni Türk kökenli bir aileden gelmiştir. Ailesi, büyüdüğü ortam devrimcilere, devrimci düşüncelere yabancıdır. Halkı, acılarını çok fazla tanıma fırsatı bulamadan üniversiteye gitmiş, burada devrimcilerle tanışmıştır. İşte onun hikayesi tam da burada başlamıştır; yani yaşamının yönünü değiştiren, halkın acılarını tanımasına neden olan şey, Sivas'ta üniversite yıllarında başlamıştır. Gençliğin akademik demokratik mücadelesinde aktif bir şekilde yerini almış, Komsomol'da örgütlenmiş, çeşitli sorumluluklar almış, faaliyet sürecinde tutuklanmış, hapisneden

çıktıca mücadelede adımlarını daha da sıklaştırmıştır. 2010 yılında gerillaya geldiğinde artık yaşamı en ortasından, halkın içinden tanımaya başlamıştır. Kitlelerle kurulan ilişkilerde onların yaşadığı her sorun, Taylan yoldaş derinden etkilemiş, onları daha yakından tanımaya çalışmıştır. Ne var ki başlarda halkın dilini anlamakta zorlanır. Nasıl konuşacağını, nasıl iletişim kuracağını bilemez. Ayrıntılı sorularıyla bazen yoldaşları bunalttığı olsa da o yılmadan sorularını sormaya devam eder, sürekli anlamaya çalışır.

Her dönem kendine küçük küçük hedefler koymuştur. Kafasında hemen her konuda planlar olmuştur. Yaşama dair her şeyle ilgili kafa yorar, sürekli yeni şeyler öğrenmeye çalışır. Bunlar, kimi zaman yapacağı eylemlere dair, kimi zaman çalışmalara dair, kimi zaman yoldaşlarla ilişkileneceğine dair, kimi zaman çocuklarla iletişim kurmaya dairdir... Yoldaşlardan hep kendisine birşeyler öğretmelerini ister. Bazen bu öğrenme işini çok abarttığı da olur ki bunlar çoğu zaman moral etkinliklerinde skeçlere konu olmuştur.

Öğretmek için önce öğrenmesini bileceksin anlayışını yaşamında var etmeye çalışmıştır hep. Ve hep ileriye dönük olmuştur yüzü. Kendini özellikle askeri olarak geliştirmeye çalışmıştır. Öncesinde silahları hiç sevmeyişi ama haklı bir dava için olduğuna inandıktan sonra silahından hiç vazgeçmediğini/ vazgeçmeyeceğini söylemiştir hep. Hiç bir zaman yetinmemiş, hep daha iyisine ulaşmaya çalışmıştır. Sürekli kendini tanıtmaya çalışmış, bu konuda kendini yoldaşlarına açmaktan çekinmemiştir. Kendi gerçekliğini gördüğünde bazen mekanikliğe düşse de bunu düzeltmek için her türlü çabayı göstermiş, sürekli kendini yenilemeye çalışmıştır. Değişimin sancılı yanlarını da çok fazla yaşamış, bu konuda yoldaşlarının yardımına hep açık olmuştur.

Taylan yoldaş tanıyanlar onun ısrarcı yanını iyi bilir. Birşeyi yapmaya azmettiyse ne yapıp edip onu yapana kadar peşini bırakmaz. Yanındakileri de o işin içine katmak için çaba gösterir. En nefret ettiği şey bencilliktir. Tahammülü yoktur bencillığe. Bunu kendi pratiğinde de göstermiş, önceliği hep yoldaşları olmuştur. Devrimciliğin, yoldaşlığın paylaşımıyla çoğalacağına inanmış, bunun mücadelesini vermiştir hep.

Erkek egemen ideoloji tartışmalarında kendine en çok yönelen, kendindeki egemen yanlarda en fazla rahatsız olup değiştirmeye çalışan erkek yoldaşlardandır. Bu konuda açık davranmaya çalışsa da yılların verdiği toplumsal roller, erkeklik gururu çoğu zaman onun da değişim hızını zayıflatmıştır. Bu konuda da hem kendisiyle hem de diğer yoldaşlarla hep mücadele içinde olmuştur. 2017 kampındaki 8 Mart kutlamasında mangadaki diğer erkek yoldaşları zor da olsa ikna ederek "erkek değiliz..." başlıklı mesajı kaleme alması buna örnektir.

Kimya mühendisidir Taylan yoldaş. Yüksek lisans da yapmıştır. Sistemin kendisine sunduğu olanakları reddetmiş, bilimi devrimin çıkarına kullanmayı tercih etmiştir. Bu yüzden sabotaj konusunda uzmanlaşmak ve sabotaj eylemleriyle düşmana

kayıp verdirmek en büyük hayallerindendir. En çok istediği şey, şehit yoldaşların hesabını sormak, düşmana kayıp verdirme-
tir.

YUSUF YOLDAŞ; YILDIZIN HIÇ SÖNMEYECEK....

Bazen sözlerin anlatmakta yetersiz kaldığı zamanlar vardır. Pratiğimiz her şeyi en yalın haliyle anlatır. "Susalım; ölüm tamamlıyor zamanı..." demişti Yusuf yoldaş da Perihan Çolak'la ilgili bir şarkıyı söylerken. Şarkıda da söylediği gibi fazla söze gerek duymadan "dağları bastırıp yarasına" yürüyüşünü tamamladı yoldaşlarıyla birlikte.

Yusuf yoldaş da birçok yoldaş gibi özgün yoldaşlardandır. Yoldaşlığa, paylaşımına çok değer verir. Bunu göstermeyi becerebildiği zamanlarda onunla konuşurken, konuştuğunuz konunun içine öyle girer ki sizinle birlikte o da o konunun parçası olur, kafa yorar, çözüm yolları sunar. Doğup büyüdüğü topraklarda faaliyet yürütmekten hep gurur duymuştur. Çünkü kendi halkını iyi tanır. Onların acılarını yüreğinde hisseder. Onun devrimciliğinde en önemli yanı da bu halk sevgisidir. Onlarla iletişim kurmakta zorlanmaz. Örgütçü yanı güçlüdür.

Yusuf yoldaş, birçok öğrenci kökenli yoldaş gibi teoriye ilgili bir yoldaştır. Okumayı, tartışmayı hele de entellektüel tartışmaları çok sever. Kimi zaman bunun ucunu bazen kaçırıp esas olana yoğunlaşmasını zayıflattığı da olmuştur.

Duygularını yoğun yaşar. Bunu da hemen yansıtır etrafına. Bir bakarsınız çocuk gibi küser, bir bakarsınız bir meseleyi çok uçlaştırır, çok sert tartışma yürütür, sonra sakinleşir, daha mantıklı düşünür, gelir özeleştiri vermekten de çekinmez. Ayrıntılı düşünür, bir meselenin birçok yönüne kafa yorar.

En büyük kusuru hantallığı ve hiç tükenmeyen çay sevdasıdır.

Öyle ki, gerillaya katılımı bile bu yüzden neredeyse gerçekleştiremeyecektir. Yusuf yoldaş, kendisini takip etmesini söyleyen yoldaşın peşinden "bir çay daha içeyim giderim" diyerek harekete geçmeyince işler birbirine karışmış, bu yüzden yeniden planlama yapılmak zorunda kalınmıştır...

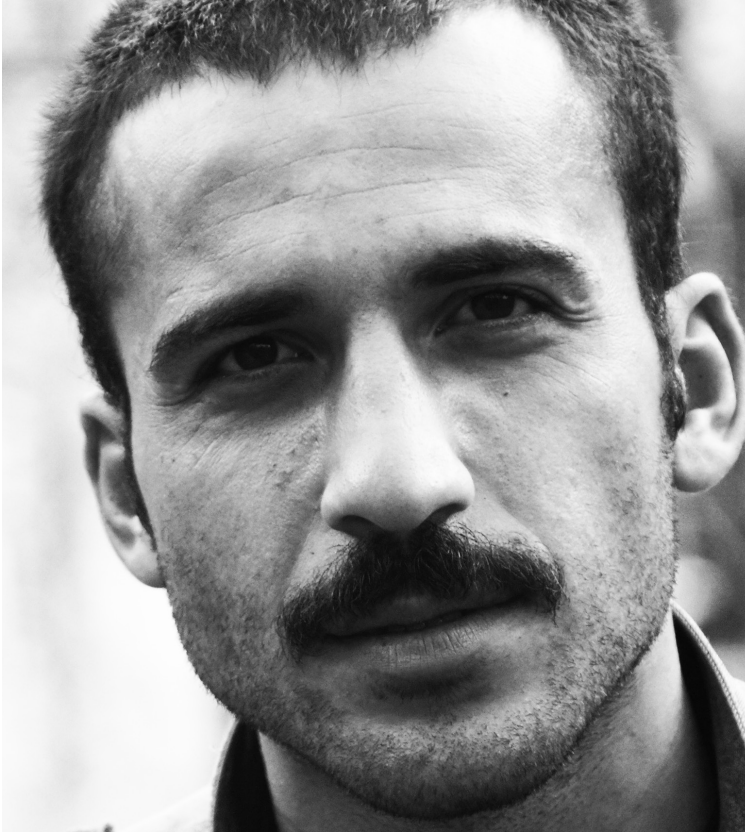
Yusuf yoldaş, bu hantallığına rağmen örgütümüzün en nitelikli eylemlerimizden biri olan Ovacık'ta arazideki düşman güçlerine yapılan sızma ve saldırı eyleminin de komutanıdır. Eylem, 6 Mayıs'ta şehit düşen Sinan ve Rıza yoldaşlar için misilleme eylemi olarak yapılmış ve düşmana kayıp verdirilmiştir. Yoldaşlar şiddetli yağın doluya ve yağışın neden olduğu dondurucu soğuğa rağmen düşmanın yakınına kadar sızmış ve eylemi gerçekleştirmişlerdir.

"Yıldızım hiç sönmeyecek" demişti Yusuf yoldaş baharı karşılarırken. Yolunu aydınlatan yıldızları kendinden önce gidenler. O da şimdi o yıldızların arasında, kendinden sonrakilerin yolunu aydınlatıyor....

YETİŞ YOLDAŞ; SİLAHIN SÖYLEDİ SON SÖZÜ...

Bahar yaklaşırken ilk hazırlığı silahını hazırlamak olmuştur. Komutanlıktan kış boyu talep ettiği kanası almış olmanın heyecanını yaşıyor, yapacağı eylemlerin planlarını kuruyordu kafasında. Sohbetlerinde keskin nişancı olduğunu, bunu bu yıl pratikte de göstereceğini söylüyordu sürekli. Köylü kökenli bir yoldaştı Yetiş yoldaş. Erzincan'da geçmişti çocukluğu ve gençliği. Çobanlık yapmıştı yıllarca. Bu yüzden de araziyi, derinliklerini iyi biliyor, bir gittiği yerin ayrıntılarını hemen kavriyordu. "Halk sevgisi" güçlü bir yoldaştı. Bunlar bir gerilla için olması gereken en önemli özelliklerdendi. Gittiği kitle ile birlikte mutlu oluyor, onlarla birlikte acı çekiyordu. Onu devrimci yapan ve devrimci kalmasını sağlayan en önemli özellik de buydu. Babasının şiddeti yüzünden annesi ve kardeşlerini de alarak İstan-

bul'a taşınmışlardı. Ailenin en büyüğü olduğu için onlara karşı sorumluluk duyuyordu. En çok sıkıntısını çektiği şey buydu. Ancak bir yandan sadece kendi ailesini düşünme bencilliğine de kapılmak istemiyordu. Çünkü burada yaylalarda gördükleri, dünyasına girdiği, yaşamına dokunduğu köylülerin yaşadıkları onun ailesinin yaşadıklarından farklı değildi. Orda gördüğü çocuklar kardeşlerinden ayrı değildi. Bunu fark ettiğinde mücadeleye daha sıkı bağlandı. Hele de annesinin de kendi ayakları üzerinde durabildiğini duyduğunda artık Yetiş yoldaşı kimse tutamazdı.

Bir hata yaptığında bunun acısını güçlü yaşar, düzeltmek için elinden geleni yapardı. Özeleştirisinde söylediği şu sözler onu biraz olsun anlatabilir sanki. "...yoldaşlar ben Ahmet yoldaşın adına layık bir devrimci olmak istiyorum. Benim aldığım her nefesin düşmanın zararına olacağını bildiğim için kendimi gerçekten önce bir asker, sonra ideolojik, politik, örgütsel ve siyasal açıdan geliştirmek, her adımında, her nefesimde devrime ve halka hizmet etmek istiyorum." [Yetiş yoldaşın özeleştirisinden]

SAMET YOLDAŞ; ÇOCUK GÜLÜŞLERİN BİZE GÜÇ VERİYOR...

Onu tanıyan herkesin aklına ilk olarak çocuk yanı gelir Samet yoldaşın. Yaşına rağmen coşkusu, neşesi, yerinde duramayan haliyle grupta sürekli bir hareket yaratmayı severdi. Kış kamp-ları en çok korkusunu yaşadığı süreçlerdi. Çünkü rutini sevmez, durağanlığa dayanamazdı. Bunalıma girmekten korkardı. Hep bir hareket olsun isterdi. O yüzden kapalı ortamlar korkulu rüyasıydı. Daraldığında hemen kadınlar mangasına koşar, "kadın beynine ihtiyacım var" diyerek erkeklerden şikayet edip kadın yoldaşlarla sohbe başlardı. Herkes onun bu yönünü bildiği için mutlaka biri onunla ilgilenirdi. Yerinde duramazdı uzun

süre. Bir bakarsınız birini bulmuş halay çeker, bir bakarsınız oyun oynardı. Ama hep hareket halindeydi. Bir şeyi kavrayana kadar uğraşır, çevresindekileri de uğraştırırdı. Bu süreç sancılı geçse de eğer bir şeyin yapılması gerektiğini kavradıysa ona mutlaka yönelirdi. Çocuk yönleri fazlaydı. Kendini hep diğer yoldaşlardan daha geri bulur, bunu her fırsatta dile getirir, anlamadığı bir şey varsa anlayana kadar sorardı. Bir konunun kitabı dille anlatılması onu gererdi. Kendi anlayacağı dilden anlatılması için yoldaşları zorlar, çoğu zaman derslerden sonra kafasına takılan şeyleri ayrıca konuşurdu yoldaşlarla. Çelişkileri çok keskin yaşar, onu çözene kadar gözü başka hiçbirşey görmezdi. En çok değer verdiği şey şehitler ve yoldaşıktı. Gücünü hep onlardan aldığını söylerdi her fırsatta. Bunu on ikilerden sonra yazdığı bir yazıda da şöyle belirtmişti.

"İbrahim yoldaşın sayesinde bizleri bir araya getiren ve tanıştıran mücadelemizdir. Onun bizlere bıraktığı parti ve ordumuzun gücüyle ayaktaız ve güçlüyüz. Onun sayesinde yoldaşlığı kavrayabildik ve öğrenebildik. Ama sanmayın ki siz şehit oldunuz ve unutulacaksınız. Sizler bizim yolumuzda açan birer çiçek ve nergiz olacaksınız. Uzun patikalı yolumuzu aydınlatan ışık olacaksınız. Ve asla bizi terk etmeyeceksiniz. Ve her düşmana vurduğumuzda emin olun ki yoldaşlar, bizlere teslim ettiğiniz o mermilerle hesap soracağız düşmandan."

MAHİR YOLDAŞ;

Öğrenci kökenliydi Mahir yoldaş. Devrimci düşüncelerle Amed'de öğrencilik yıllarında tanışmıştı. Hukuk fakültesi son sınıftayken gerillaya katıldı. Öğrenciliğin bütün özelliklerini barındırıyordu o da. Bu yüzden kendi küçük burjuva yanlarıyla da mücadele halindeydi sürekli. Çok okurdu. Yazmayı severdi. Son zamanlarda öykü yazmaya başlamıştı. Öykülerinde halkın acılarını, çelişkilerini anlatırdı güzel bir dille. Yaşama ve mücadeleye, emeğe dair şeylerdi yazdıkları. Annesinin, babasının yaşadıkları emek sürecini de öyküleştirerek yazmıştı... Ama içi buruktu. Anne ve babasının düşmanın yönlendirmesiyle hareket ederek köylülerin tutuklanmasına neden olmalarını hiç kabullenemedi. Oysa onlar da yıllarca çalışmış, ezilmiş, emeklerinin karşılığını alamamışlardı. Ama devletin propaganda-sından etkileniyor, devrimcileri "terörist" olarak biliyorlardı. Bunun böyle olmadığını en çok da annesinin bilmesini istiyordu. O yüzden de ona kendi anlayacakları bir dilden bir mektup yazmış; kendilerinin de ezildiğini, yoksulluklarını, bu sistemin sömürüsüne maruz kaldıklarını, kendilerine evlerini, olanaklarını açan insanlara zarar vermemelerini söyleyerek "kul hakkı yememelerini" istemişti. Munzur yoldaşla saldırı grubunda yer alıp yaptıkları eylemi de öyküleştirecek anlatmıştı Mahir yoldaş. [Bu eylemde Mahir yoldaş yaralanmış, Munzur yoldaş onu etraflarındaki onca düşmana rağmen taşıyarak operasyonun içinden çıkarmıştı]

Gerilla yaşamına adapte olmakta zorluk yaşamadı. Özellikle 2015 yılında Munzur yoldaşla birlikte yürüttükleri kitle faaliyeti ve askeri pratikler, onun gelişiminde önemli bir yer tutmuştur. Aliboğazi'nde on iki yoldaşın şehadetinden sonra yoldaşlardan boşalan yerleri doldurmak için büyük çaba gösterdi.

Mahir yoldaş, savaşın, pratiğin, değiştirici, yenileyici gücünün en bariz örneklerinden biridir.

"Çözüm süreci" denilen ateşkes sürecinde yani görece daha rahat bir süreçte katılmıştı gerillaya. Ama savaş sürecinin tekrar başlamasıyla bu sürece uyum sağlamakta zorlanmadı.

Duyduğumuza göre düşmanın baskılarından etkilenerek Mahir yoldaşın ailesi cenazeyi almak istememiş. Biliyoruz ki bu tip saldırılar, bizim mücadelemize zarar veremez, yok da edemez. Yoldaşlarımızın mezarının nerede olduğu ya da olup olmadığı belirleyici değildir. Bunları da düşmanın saldırılarının bir parçası olarak değerlendiriyoruz. Bu süreçte birçok yoldaşımızın parçaları toprağa öyle karıştı ki kimse onları bu topraklardan, bu halkın bağrından söküp atamaz. Mezarları, bedenleri yok edilse de onlar burada yıllardır mücadele yürüttüğü topraklarda, halkın yüreğinde en güzel yerlerini aldılar bile ve orada yaşamaya devam edecekler. Ve her düşen yoldaş binlerce tohumda yeniden filizlenecek.....

HAYDAR YOLDAŞ; KENDİNİ PRATİKTE ANLATTI....

Savaşın en yoğunlaştığı, düşman saldırılarının en kapsamlı olduğu süreçte katılan yoldaşlardandır Haydar yoldaş. Böylesi süreçlerde savaşa katılımın değeri daha büyüktür. Düşmanın onca tekniğine karşı gerillanın yaratıcılığının devreye girdiği

ve inancın, kararlılığın, direnişin en üst boyutlarda yaşandığı bu süreçte safını savaştan, mücadeleden yana belirlemek en onurlu tavidir. Haydar yoldaş da tercihini böyle bir süreçte; sessiz kalıp kendi köşesinde oturmaktan değil de savaştan yana yaptı. Mazgirt'liydi. Çocukluğundan beri gerillaları tanıyordu. Okumayı araştırmayı seviyordu. Devrimci örgütleri de araştırıyor, tanımaya çalışıyordu. Üniversite yıllarında devrimcileri daha yakından tanıma fırsatı buldu. Daha önce hiç örgütlü faaliyeti olmamıştı. O kararını verdi ve kıyısından köşesinden değil tam da orta yerinden katıldı kavgaya.

Katıldıktan kısa bir süre sonra Aliboğazi operasyonunda on iki yoldaşın, geçtiğimiz baharda da Çiğdem ve Nergiz yoldaşların şehadetine tanıklık etti. Bu onu geriletmedi, onların çağrısına örgüte daha fazla katılım göstererek yanıt olmayı bildi.

Haydar yoldaş da öğrenci kökenli yoldaşlardandı. Örgütü, pratiği yeni tanıdığı için doğallığında zorlandığı da oluyordu her yoldaş gibi. Kendine yönelmede belli zorluklar yaşasa da kavradığı, inandığı ölçüde harekete geçmeyi başardı. Verilen her görevi en iyi şekilde yerine getirmeye çalıştı. Çok fazla konuşmayı sevmez, pratikte anlatırdı kendini. Son pratiği de öyle oldu. Üzerine düşen görevi en iyi şekilde yerine getirerek onurlu bir şekilde karşıladı ölümü...

DERSİM'DEN BİR YOLDAŞI

YENİ KİTAP

SAMET POLAT
**EYLEM YÜREKLİ
ÇOCUKLAR**

YENİ KİTAP:

EYLEM YÜREKLİ ÇOCUKLAR

Umut Yayıncılık'tan çıkan **Eylem Yürekli Çocuklar** adlı romanın Samet Polat imzalı önsözünü olduğu gibi yayımlıyoruz.

“TEK KİŞİ DE KALSAK BU DAĞLARI TERK ETMEYECEĞİZ...”

Doğa kendini yenilemiş, yeşilin her tonu tüm canlılığıyla gerilayı yeniden sarıp sarmalamıştı. Faaliyet grupları çoktan vadi-den çıkmış, kitleyle buluşmaya başlamıştı. Bir grup da vadide kalmış, buradaki faaliyeti örgütlüyordu...2013 yılının Mayıs ayıydı... Adına “Çözüm Süreci” denilen ateşkes süreci nedeniyle HPG’li arkadaşların geri çekileceklerini ilan ettiği, bölgede de bir grup arkadaşın geri çekilmeye başladığı bir süreçti. Bu süreçten istifade bir grup gezgin, Aliboğazı’na gelmişti. Daha vadinin girişinde TIKKO gerillaları karşıladı onları. Gelenler şaşkın, heyecanlı, sevinçliydi. Karşılayanlar da baharda kitleyle buluşmanın heyecanı içindeydiler. Dost kucaklaşmalar başladı, umut doluydu herkes... Gelenler gerillaları çembere aldılar adeta. Sonra sıcak bir sohbet başladı. Gerillayla karşılaşmışken merak edilen her şey soruldu... “Siz de çekilecek misiniz?” sorusu en çok sorulan soruların başında geldi. So-

uların, tartışmaların buraya gideceğini bilen Partizanlar, sürecin kendileri açısından kısa bir değerlendirmesini yaparak yanıtladılar bu soruları.

Bir grup genç, kalabalıktan biraz ayrıldı. Özel konuşmak istedikleri her hallerinden belliydi. Az ötelinde kalan gerillalara doğru giderek tekrar sordular; “Yoldaş, bu dağları terk edecek misiniz?” Gerillalar bu soruyu da yalın ama kararlı bir şekilde yanıtladı;

“Biz devletin bu politikasına inanmıyoruz. Bu sistem var oldukça; açlık, yoksulluk, zulüm sürdükçe, tek kişi de kalsak bu dağları terk etmeyeceğiz.”

Gençler sessiz ama sevinçliydi. Gülüşlerinde saklıydı düşünceleri ama bekledikleri cevabı aldıkları her hallerinden belliydi. Söyleyecek pek fazla bir şey bulamadılar. “Tamam, biz cevabımızı aldık” diyerek gerillalara tekrar sarılıp kalabalığa karıştılar.

Az sonra “Merhaba gençler” diyerek kalabalığın içinden başında kasketiyle yaşlı bir amca sıyrılarak geldi. Yüzündeki tarifsiz duygu, gerillaların etkilenmesine yetti. Gözleri gülse de

bir acı vardı amcanın yüzünde. O da fazla uzatmak istemedi sözlerini. Başladı kendi hikayesini anlatmaya;

“Benim oğlum Dev-Sol şehidi. Bu onurlu yolda öldü. Size demem o ki; terk etmeyin bu dağları güvenmeyin bu devlete. Hesap sorun...”

Mesaj alınmıştı: “Dağlarda ısrar...”, “Silahlı mücadelede ısrar...” diyenlerin her pratiğinde biraz da hesap sorma andı vardır zaten. Namlular sıcak kalmalı ki, düşman anlamalıdır döktüğü bir damla kandan dahi hesap sorulacağını...

“Çözüm Süreci” fazla duramadı ayakta... Balon patladı, gerçek yaşam, yeniden hissettirdi kendisini. Suruç’la başlayan, Ankara Gar Katliamı’yla doruk noktasına ulaşan, katledilen gerillaların çıplak bedenlerinin panzerlerle sürüklendiği devletin gerçek yüzü bir kez daha açığa çıktı. Açlık, yoksulluk, zulüm hızından hiçbir şey kaybetmeden devam etti.

Ve bu süreçte söz söyleme hakkı doğdu Partizanlara. Operasyonların, katliamların ardından namlular konuştu, umudun sloganları bir kez daha haykırıldı dağ başlarından...

“Tabiat kan damlarken, dağ geyikleri utancından kendini uçurum kenarlarına sürüklerken, analar evlat acısıyla ağıtlar yakarken, susmak olmazdı. Susmak onaylamaktır. Varlık zeminini korumak ise “hesap sorma bilinciyle pratiğe dökülen öfkede anlamlıdır” diyerek girdiler pratiğin içine. Her katliamda zaman kaybetmeden düştüler düşmanın peşine. Her pratikte ant içip hesap sordular. Tek tek pratiklerin toplamı ise düşmana bir mesaj, halka umut oldu.

Aşağıda okuyacağınız kitabın yaşam bulduğu pratik böyle orta çıkmıştır. Böylesi bir sürecin yalın anlatımıdır yazılanlar. Ko-

lektif bir çabanın, kolektif bir emeğin, kolektif bir pratiğin ürünü olarak dağlarda isyan ateşini harlayanların ortaya çıkardığı bir çalışmadır...

SAVAŞ SAVAŞARAK ÖĞRENİLİYOR...

2015-16 yılı Kış Eğitim ve Üslenim Kampı’nda kolektif bir şekilde yazılmaya başlayan kitap çalışması, başarı ve başarısızlıkları, kayıpları ve kazanımları, yenilgi ve zaferleriyle birçok deneyim kazandırmış olan bir sürecin gerilla alanındaki küçük bir kesitini oluşturmaktadır. Yaşanan ve anlatılan pratiğin kendisi; zafere giden yolda inancın, partiye ve yoldaşlara bağlılığın, halk sevgisinin, düşman kininin, olmazsa olmazlığını da ortaya koymaktadır.

Kırk altı yıllık savaş tarihimizde gerek şehir eylemlerinde gerekse kır gerilla eylemlerinde sayısız pratiğimiz ve tecrübemiz vardır. Ancak, ne yazık ki her biri birer eylem kılavuzu olan bu pratiklerin büyük bölümü sözlü aktarımlarla sınırlı kalmıştır. Bu deneyimlerin, olumlu ve olumsuz yanlarıyla birlikte sonrakilere aktarılması, ders çıkarılarak birikim oluşturması için kuşkusuz yazılı hale getirilmesi gerekir. Kendi tarihini bilmek, bugünü anlamanın, yorumlamanın ve harekete geçmenin de temellerinden biridir. Bunu söylerken, yaşanan her sürecin, tarihin bir parçası ve birikimi olduğunu da söylüyoruz.

Savaşın içinde yaratılan her ürün, aynı zamanda yaşamın da tanıklığıdır. Bu çalışma da bunu hedefleyerek hazırlanmış, öğrenme sürecinin en açık anlatımıdır. Yaşanan ve anlatılanlar, bu sürece kadar deneyimlerden elde edilenlerle, yaşayanların, kendilerinden önce ölümsüzleşenlerin mirasını da kuşanarak içine girdikleri pratik yönelimin, düşmana saldırı ruhunun yaşam bulmuş halidir.

Kitaba konu olan süreç, 2015-2016 yılları askeri eylem sahasındaki pratiklerin kendisidir. İki yılın, bahar-yaz ve sonbahar dönemlerinde düşmana yönelen “Eylem Yürekli Çocukların” anıları, yaşadıkları, paylaştıkları, çelişkileri, düşmana kin ve öfke olarak gönderdikleri mermi ve gerektiğinde bazılarının ölümle nasıl alay ettiklerine dair anlatılmaya çalışılan.

Her biri ayrı mekân ve ayrı zamanlarda olsa da aynı hedef, aynı amaç ve aynı ideallerle yürütülen ve büyük bir amaca hizmet eden bir pratiğin; gerektiğinde kanla, canla yoğrulduğunun en yalın halidir. Her pratik kısa bir dönemin tanımı olsa da, hepsinin toplamı “herkesin işini yapmaya” çalıştığı bir eylemin yaşam karşılığıdır.

Yaşam sürüyor, savaş devam ediyor, tarih ilerliyor, deneyimler birikiyor. Ve savaş, savaşarak öğreniliyor... Birçok yoldaş ilk defa bu süreçte eyleme katıldı; Roket, bixi, kanas, kleş, el bombası kullandı. Bazıları silah sesi korkusunu ilk defa bu eylemlerde yendi. İlk defa gerillanın yaratıcılığını kullanarak mayınlı arazide ilerledi. Karakoldaki, arazideki düşmana sızma eylemlerine katıldı, parça kopardı. Yoldaşlarının, dostlarının ve katledilen halkın hesabını sormak için bir an bile tereddüt etmeyen bu yoldaşların cüreti; savaş deneyimimizin en değerli öğretmenlerinden birisi olarak tarihe geçti.

Çalışma başladığında her biri hayatta olan ve gerek yazılılarıyla gerekse pratikleriyle bu çalışmaya kan, can olan Mercan, Deşt ve Aliboğazi Şehitleri, bu tarihin en anlamlı sahipleridirler. Bu yüzden de çalışmanın yaratılmasında en büyük pay, kuşkusuz ki, canlarıyla hayat olan ölümsüz şehitlerimizdir. Ve kitap bu haliyle başka bir misyonu; onları da anlatma görevini yüklenmiştir... Okudukça anlaşılacaktır ki; her pratik, her anı, her eylem ölümsüzleşenlerin hayatlarının da bir kesiti ve onların emeğidir aynı zamanda... Onları anlatmanın da, onlarla yaşamının da, onlarla savaşmaya devam edilecek olmanın da garantisidir...

2017-18 kışı tamamlanan bu çalışmadan sonra da tarih akmaya, direniş destanı yeni öznelerle büyümeye devam etti. “Dağları bastırıp yarasına” yürüdü Eylem Yürekli Çocuklar... Onikiler’in ardından, 23 Nisan’da Aliboğazi’nde Çiğdem ve Nergis oldular; Ardından 5-6 Ağustos’ta Mercan’da Taylan, Yusuf, Samet, Yetiş, Mahir ve Haydar olarak yürüdüler bu onurlu yolda. Kalanlarsa onlardan aldıkları mirasla daha sıkı sarılıp kavgaya, yeni umutlar yaratmaya doğru yol almaya devam ediyor...

“TARİH EMEKLE YAZILIR; YALAN VE HIRSIZLIKLA DEĞİL”

Gerilla alanında kolektif bir ürün olarak ortaya çıkış öyküsünü anlattığımız “Eylem Yürekli Çocuklar” isimli kitap, 2018 Temmuz’unda henüz “tamamlanmamış, taslak haliyle” adeta yangından mal kaçırmaya Nisan Yayıncılık tarafından yayınlanmıştır!

Kitap, Proletarya Partisi saflarında boy vermiş olan sağ tasfiyeci hizbin yayın çizgisine ve ahlak anlayışına uygun bir yön-

temle yayınlanmış ve bir hırsızlık abidesi olan bu pratik, samimiyetsiz ve ibretlik bir önsözle de taçlandırılmıştır.

Kitabın tamamlanmamış taslak hali, alandaki hizip çalışması deşifre olup “geçici” sıfatıyla kendisini tanımlayan “Komser”in alelacele yanına aldığı belgeler arasında yer almaktadır. Bütün savaşçıların yanında kendisine yapılan uyarılardan bir tanesi de bu çalışmanın yayınlanmamasına dairdir. “Geçici Komser”, utanmaz bir tavırla “zaten tamamlanmamış bir kitap. Merak etmeyin öyle bir şey yapmayacağız” diye yanıtlasa da teslim etmesi istenen taslak çalışmasını alelacele elden çıkarmış ve anlaşılana o ki, “Öyle bir şey yapmayacağız, yayınlamayacağız.” dediği anda dahi kitabın üzerinden kazanacağı primi hesaplamıştır. Tıpkı, bize ait olan cephaneye ilgili uyarılarımıza; “cephaneye bir işleri olmadığını, bize teslim edeceklerini” söyleyip de alandan kaçarken toprağa gömüp düşmana teslim ettikleri gibi... İki pratikte aynı yerden; “emek hırsızlığı”ndan beslenmektedir. Silah ve cephanede olduğu gibi hiçbir emek harcamadan yayınladıkları kitapla da sadece kendilerine yakışan yalancılık ve hırsızlıkla malul bir pratiğe daha imza atmışlardır.

Kitabın önsözü, yazım dili ve üslubundan anlayabildiğimiz kadarıyla Avrupa hayalleri kurarken önüne çıkan “hizip”i fırsata çeviren bir savaş kaçkınına aittir. Kendisini iyi tanırız. Ama “İyi çocuktur” diyemeyiz. Çünkü bir kez daha kendine yakışır bir pratik sergilemiştir.

Önsöz öyle süslü laflarla harmanlanmış ki, duygular okşanmaya, kafalar bulandırılmaya çalışılmıştır... Ancak şimdiye kadar olan pratiklerinden de görüldüğü gibi yalanlarının hükmü yatsı zamanına kadar sürmüştür.

“Tüm bunları ve daha fazlasını yazmaya başlarken, esas amacım ölümsüzleşenleri anlatabilmek...” derken, kitap çalışmasının başka yoldaşlar tarafından tasarlandığını [bunlardan birisi de Cem “Umut Polat”tır] ve yazılanların kolektife ait olduğunu belirtme ihtiyacı dahi hissetmemiştir. Çünkü bunu belirtse, daha ilk paragrafında teşhir olacağını bilmektedir. İsmi dahi kendisine ait olmayan ve kolektif bir şekilde Bakış [Samet Tosun] ve Cem’e [Umut Polat] atfen belirlenen “Samet Polat” imzalı, “ibretlik bir önsöz” ekleyerek gerçeği bir kez daha çarpıtmaya ve gizlemeye çalışmıştır.

Altını çizmek gerekir ki, bu kitaba emeği geçen hemen tüm yoldaşlar, bunu kolektifin bir ürünü olarak sunduklarının bilincindedirler. Hem de hiçbir çıkar gözetmeden. Bu yüzden de her kim bu kitabı “ben yazdım” diyorsa hiçbir inandırıcılığı ve hükmü yoktur. Çünkü kitap birden çok yoldaşın kolektif emeği ve yazılılarıyla ortaya çıkmıştır. Samet Polat imzası da bu kolektif çalışmanın ürünüdür. Ve herkes bilir ki kolektifin ürünü olan bu içerikteki kitaplarımıza şehit yoldaşlarımızın ismi verilmektedir.

Devam ediyor sahtekar ve “hayal”i yazarımız “Ve gözlerimin önünde tam da bizim içimizde yaşam bulan bir haksızlığa eleştiri getirebilmektir. Bunu yaşayan, fark eden ve hisseden yalnızca ben değildim tabi ki...” Önsöz bu sözlerle gerçek amacını ortaya koymuştur. Amaç üzüm yemek değil, şehitleri

kullanarak “hesaplaşmak.” Neyin hesabını soracak bilmiyoruz ama şunu söyleme hakkımız var. Önce verilmesi gereken hesaplar var.

İnciler bitmek bilmiyor; “Ancak bunları daha açık bir şekilde dile getirememiş olmamızın nedenleri de bu bahsettiğim ortamdan bağımsız değil ne yazık ki...” “Hayali” yazar, hangi ortamdan bahsetmiş bilmiyoruz. Zira kaçak dövüşmüş. Yazsaydı cevap hakkımızı kullanmaktan geri durmazdık.

Ama en ibretliği bu yalanına şehitleri de ortak etme çabasıdır. “Onların, şehit düşenlerimizin yaşamını feda edenlerimizin, savaşlarının tanıyım. Tüm dürüstlüklerine, fedakarlıklarına, samimiyetlerine tanık oldum. Peki, bu en yürekli olanlarımız yaşadıkları dönemde düşünceleriyle fikirleriyle layıkıyla değer görmüş olabilir mi?” diyerek kendini aklamaya çalışmıştır. Bu pratiğe en iyi cevap, Bölge Siyasi Komiserimizin Yeni Demokrasi gazetesinde yayınlanan röportajda verilmiştir. “Saflarımızdan ayrıldıktan sonra şehitler, savaş, devrimcilik üzerinden propaganda yapmışlar, yazdıkları bildirilerin mürekkebi kurumadan savaş bölgesinden kaçmışlardır. Halka yalan söylemek, bunların ahlaki düzeylerini ele vermektedir. Ama bizim için en mide bulandırıcı olan şehit düşen yoldaşları propagandalarına alet etmeleri oldu. Parti ilke ve anlayışlarından uzaklaşmanın, kişileri ne hale getirdiğine onların sayesinde tanık olduk... Bunların yaptıkları, şehit yoldaşların kanına ekmek doğramaktır. Politik gıdalarını da buradan almışlardır

bu süreç boyunca.”

Şehitlerimizin bize devrettiği bayrağı kimin taşıdığını tarih defalarca yazdı. Onlar, sağ tasfiyeciliğin, reformizmin kendilerini savurduğu yerlerde “savaş” çağrılarını yaparken bayrağı taşıyanlar savaşın tam da orta yerinde düşmanla göğüs göğüse çarpışarak direnmeye, bedel ödemeye devam ediyor. Bu yüzden vazgeçin bu iğrenç tavrınızdan diyoruz. Ölümsüzleşenlerimiz, yer aldıkları pratik ve konumlandıkları safı size zaten gereken cevabı vermişlerdir. “Hayali” kurgularla, onları töhmet altında tutmakla en fazla kendinizi küçültürsünüz. Her biri bu çalışmanın öznesi olanların yürüdüğü yol, sizi yalanlamaya yeter.

Son Söz:

Her sayfasında, Cengiz İçli [Ünal], Özgüç Yalçın [Sefkan] ve Hakan Çakır [Yurdal]; Murat Tekgöz [Rıza] ve Haydar Arğal [Sinan]; Hatayi Balcı [Özlem], Ersin Güngör [Zilan], Gamze-gül Kaya [Ekin], Samet Tosun [Bakış], Hasan Karakoç [Aşkın], Umut Polat [Cem], Ersin Erel [Hakan], Yetiş Yalnız [Ahmet], Serkan Lamba [Munzur], Doğuş Fırat Doğan [Ferdi], Murat Mut [Tuncay] ve Alican Bulut [Orhan]; Hasret Tanrıverdi [Çiğdem], Gül Kaya [Nergiz]; Mustafa Sarıca [Taylan], İlker Tezer [Yusuf], Mehmet Keleş [Mahir], Tanju Er [Samet], Tarık Akın [Yetiş] ve Zeynel Çakıl [Haydar] kokan bu kitabı yine onlara atfediyoruz... İlgiliyle okumanız dileğiyle.

BU ÇELİK ALDIĞI SUYU UNUTMAYACAK!

DOĞUMUNUN 70. YILINDA ŞAN OLSUN İBRAHİM KAYPAKKAYA'YA!

SINIRLI BİR YAŞAMI SINIRSIZ BİR DAVAYA ADAYANLAR ÖLÜMSÜZDÜR!

ANMALARINA ÇAĞRI!

19.01.2019

VIYANA

20.01.2019

BASEL - INNSBRUCK

09.02.2019

LONDRA

27.01.2019

STUTGART

26.01.2019

BELÇİKA - STRASBURG

09.02.2019

PARİS

**★
PARTİZAN**

ANALAR ONLAR AYAKTA YUKARI KALKIK YUMRUKLARI

**PARTİZAN ŞEHİT VE
TUTSAK AİLELERİ**

BÜLTENİ

■ ÖNCE ÇOCUKLARIMIZI SAVUNUYORDUK, ŞİMDİ ONLARIN DÜŞÜNCELERİNİ

■ OCAK 2019